Έτος Θ'

Τεῦχος 188ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χ. Σταμάτη 9103

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Λεξικὸν κομμουνιστικῆς ὁρολογίας, ὑπὸ τοῦ ἐ. ἀ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια)..... 9107

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δημόσιαι συναθροίσεις—Παράνομοι συγκεντρώσεις, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Κ. Τουζένη (συνέχεια) 9111

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἰδιότυπος μορφὴ τρόπου ἐπιτελέσεως αὐτοκτονίας διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος, ὑπὸ τῶν Ἰατροδικαστῶν κ.κ. Δημητρίου Καψάσκη καὶ Ἐμμανουὴλ Ἡλιάκη 9115

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐξέτασις κειμένου γραφομηχανῶν, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ.... 9121

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Αἱ ψυχολογικαὶ ἐπιδράσεις τῶν μαζικῶν ἀπωλειῶν, ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Military Review», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπολοχαγοῦ Πυροβολικοῦ κ. Ἱπποκ. Κουρκουμπᾶ (συνέχεια καὶ τέλος)..... 9128

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ἐπικίνδυνη ὁδήγησις, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ..... 9133

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τὸ γάντι, ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ «Brighter English», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Γ. Γεωργακοπούλου 9139

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Κινηματογράφος καὶ ἐγκληματικότης ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Οὐῶλτερ Λίππμαν 9142

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Σταυροφορία τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν γιὰ τὴν καθαριότητα τῆς Πρωτευούσης, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ..... 9144

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9145

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 9148

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9150

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 23, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 529-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 188ΟΝ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Ὅ,τι δὲν εἶχεν ἐπιτύχει ἡ Ἀναγέννησις, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκπέσει εἰς ὑπόψυχρον κλασσικισμὸν μιμούμενον τὰς μορφὰς τῆς ἀρχαιότητος, ὅ,τι δὲν εἶχεν ἐπιτύχει ἡ Προτεσταντικὴ μεταρρύθμισις εἰς τὴν Δύσιν, ἥτις ἀπετίναξεν τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν δογματικὴν καταπίεσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἐκαλεῖτο ἐν ὀνόματι τοῦ ὀρθοῦ λόγου νὰ πράξῃ ἡ ἀνθρωπότης κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα. Ἦτο ἐπόμενον αἱ ἰδέαι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως νὰ ὑψώσουν τὸν ἄνθρωπον κοινωνικῶς καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν διαβίωσίν του καὶ τὴν ἀνάδειξίν του μὲ τὴν διεύρυνσιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων καὶ μὲ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς του. Ἡ πλάνη τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ὀρθολογισμοῦ θὰ ἐλύοντο τὰ ἱστορικὰ ζητήματα τοῦ αἰῶνος ἔφερε ἀργότερον, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, ὡς ἀντίδρασιν τὴν ρομαντικὴν κίνησιν, ἀνάστημα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῶν Ἐθνικοτήτων περὶ ἑνότητος φυλῆς, ἑνότητος αἵματος, γλώσσης καὶ ἱστορίας εἰς τὸν αὐτὸν ἀνεξάρτητον λαόν.

Συνηρτημένη ἡ κίνησις αὐτὴ καὶ ἐνῷ ἀπέκτησε τεραστίαν ἀπήχησιν εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, εἰσάγεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μας μὲ τὰς δύο κορυφαίας μορφάς: τοῦ Ρήγα Βελεστινλῆ καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Πνευματικαὶ μορφαὶ μὲ ἀσύλληπτον μεγαλεῖον καὶ αἱ δύο, ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἀναλώνουν τὴν ζωήν των ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ. Ὁ Βελεστινλῆς, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰς τάσεις τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, δίδει μορφὴν συντάγματος κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ Ἔθνος ποὺ θὰ ἐλευθερωθῇ πρέπει νὰ διοικηθῇ. Συνθέτει θούρια διὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ Χάρταν διὰ νὰ καθοδηγήσῃ τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς κληρονομίας τῶν Πατέρων του. Ὁ Κοραῆς ἐκ παραλλήλου θέτει ὡς σκοπὸν τῆς ἐξεγέρσεως τὴν παίδευσιν τοῦ Ἔθνους καὶ θεωρεῖ ὡς γεγονὸς πρωταρχικῆς σημασίας τὸ νὰ λάβῃ τὸ Ἔθνος τὴν συνείδησιν τῆς ἀρχαίας του δόξης καὶ νὰ ὠφεληθῇ διὰ τῆς παραδόσεως. Ἐπιδίδεται πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἔργων ἀρχαίων συγγραφέων καὶ μὲ τοὺς προλόγους του ἀφιονίζει τὸ Γένος. Καταπολεμᾷ ὑποβόσκουσαν, ἐθελοδουλικὴν ἀντίληψιν, δῆθεν πατρικῆς διδασκαλίας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἔθνος ὑπέφερε διὰ τὰς ἁμαρτίας του, καὶ κατακρίνει δι' ἀσυνηθίστου δριμύτητος ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δὲν εὐνοοῦσαν τὸ ἔργον τοῦ ἐπερχομένου γενικοῦ ξεσηκωμοῦ τῶν Ἑλλήνων.

Ἤδη, ἡ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία δονεῖται ἐκ θεμελίων. Ὁ Ναπολέων, εἷς ἁπλοῦς ἀξιωματικὸς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἔχει ἐπιβληθῇ, ἔχει κατακτήσεις καὶ αἱ στρατιαί του φθάνουν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ρωσίας. Ἄλλαι στρατιαί

του εἰσέρχονται εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἰς τὸ Ἰόνιον ἔχει ἱδρυθῆ ἡμιανεξάρτητον Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ ὁ Ἅγιος Μάρκος ὑποστέλλει διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν σημαίαν του, ἀφ' οὗ διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Καμποφορμίου, ἐν ἔτει 1798, τὸ Ἑνετικὸν Κράτος διαλύεται. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν συνεχίζεται ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν δυνάμεων διὰ τὴν διαδοχὴν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὸ περιλάλητον «Ἀνατολικὸν ζήτημα» προκύπτει καὶ τίθεται ἐπὶ τάπητος.

Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν Ἐθνικοτήτων καὶ πολλαπλῶν συμφερόντων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὑψώνεται ἡ θέλησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ νὰ ἐπιζήσῃ. Εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως ἡ θέλησις τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ νὰ ἰσορροπήσῃ ἐν μέσῳ ἀντιμαχομένων παρατάξεων, ἐκμεταλλευθῆ τὰς διαμάχας καὶ νὰ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὕπαρξίν του, τὴν ἱστορίαν του, τὰς παραδόσεις του, τὰ δικαιώματά του, καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὴν Ἐθνικὴν του ἀποκατάστασιν.

Δύσκολος ἀνοίγεται ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, μελαναὶ αἱ προοπτικαὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματος. Ὁ αἰὼν τοῦ ἱστορισμοῦ, τοῦ ρομαντισμοῦ καὶ τῶν Ἐθνικῶν ἀποκαταστάσεων, εὑρίσκει κυκλωμένον ὑπὸ δυσαρέστους συνθήκας τὸν ὑπόδουλον ἀλλὰ προπαρασκευαζόμενον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν του Ἑλληνισμόν. Τετρακόσια ὁλόκληρα ἔτη δὲν ἐφάνησαν ἱκανὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν προπαρασκευήν του διὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα. Τὸ μέγιστον τῶν προβλημάτων, τὸ τῆς διασώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου μέσα εἰς τὰς καταιγίδας τῆς τρομοκρατίας, ὑπερεπηδήθη χάρις εἰς τὴν ἀκράδαντον θέλησιν τοῦ Γένους νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τῶν συμφορῶν. Συνέτεινε εἰς τοῦτο ἡ Ἱστορία τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ κοινὴ παράδοσις, συνέτεινε τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς Φυλῆς μας: ἡ Ὀ ρ θ ό δ ο ξ ο ς Π ί σ τ ι ς. Συνέτειναν τὰ κοινὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα τῶν ὑποδούλων—ἡ Θρησκεία, οἱ Νόμοι, οἱ διέποντες τὰς οἰκογενειακάς των σχέσεις, ἡ Παιδεία—τὰ ὁποῖα ἔδωσαν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν νὰ ὀργανωθοῦν, ἐντὸς τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελέσουν αὐθύπαρκτον ὀντότητα. Συνέτεινε καὶ τὸ θεοκρατικὸν κράτος τοῦ κατακτητοῦ, τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο τοὺς ὑποδούλους διὰ νὰ ἀσκῇ τὴν ἐκμετάλλευσίν του, συνέτεινε τέλος, ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τοῦ κατακτητοῦ νὰ χρησιμοποιῇ εἰς τὰς ὑπηρεσίας του Ἕλληνας, κακῶς «ρ α γ ι ά δ ε ς», τῶν ὁποίων ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ γίνεται καταφανής.

* * *

Ἀρχὰς τοῦ 1815 φθάνει εἰς τὴν Ὀδυσσόν, ἐκ Παρισίων, εἷς νεαρὸς σπουδαστής. Εἶναι ὁ φλογερὸς Ἠπειρώτης Ἀθανάσιος Τσακάλωφ, μέλος τοῦ «Ἑ λ λ η ν ο γ λ ώ σ σ ο υ Ξ ε ν ο δ ο χ ε ί ο υ» μιᾶς μυστικῆς Ὀργανώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἱδρύσει εἰς Παρισίους ὁ Γρηγόριος Ζαλίκης ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Πρῖγκιψ Δημήτριος Κομνηνός, γόνος ὁμωνύμου Βυζαντινῆς οἰκογενειας. Φανερὸς σκοπὸς τῆς Ἑταιρείας ἐκείνης ἦτο ἡ μόρφωσις τῶν Ἑλληνοπαίδων, μὰ κρύφιος ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ὁ Τσακάλωφ γνωρίζει εἰς τὴν Ὀδυσσὸν τὸν ἐκεῖ ἐγκατεστημένον Ἕλληνα ἔμπορον Νικόλαον Σκουφᾶν, ἀπὸ τὴν Ἄρταν. Καὶ οἱ δύο πατριῶται ἀποφασίζουν νὰ κάμουν νέαν μυστικὴν Ἑταιρείαν, μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ὀργάνωσιν ὅλων τῶν ἱκανῶν δι' ἐπανάστασιν στοιχείων τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ Γένους. Δύο εἶναι τὰ κύρια σημεῖα τῆς συμφωνίας των: Ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ στηριχθοῦν μόνον εἰς τὰς ἰδικάς των δυνάμεις καὶ νὰ μὴν περιμένουν βοήθειαν ἀπὸ τοὺς ξένους, ἀφ' οὗ τὸ πικρὸν παράδειγμα τοῦ παρελθόντος εἶναι νωπὸν ἀκόμη. Καὶ ὅτι πρέπει εἰς τὸν ἀγῶνα νὰ συμμετάσχουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσοι ἔχουν φρόνημα Ἐθνικόν.

Γνωρίζουν ἐν συνεχείᾳ καὶ μυοῦν εἰς τὴν Ἑταιρείαν τὸν Παναγιώτην Ξάνθον, ἀπὸ τὴν Ἀνδρίτσαιναν, τὸν Ἐμμανουὴλ Ξάνθον, ἀπὸ τὴν Πάτμον καὶ συντάσσουν

τὸν πρῶτον ὀργανισμὸν τῆς Ἑταιρείας μὲ πολλὰ στοιχεῖα ἐξ ἐκείνων τοῦ «Ἑλληνογλώσσου ξενοδοχείου» καὶ μὲ σύμβολα καὶ τύπους τοῦ τεκτονισμοῦ. Ἀργότερον ὁ Σκουφᾶς μεταβαίνει εἰς τὴν Μόσχαν διὰ νὰ μυήσῃ καὶ ἄλλους Ἕλληνας, μὰ δέχεται μόνον εἰρωνείας διὰ τὰς «χιμαιρικάς» του ἰδέας καὶ ἐπιστρέφει ἄπρακτος. Τὸν ἐγκαρδιώνει τότε ὁ Ἀναγνωστόπουλος καὶ ἀποφασισμένοι οὕτω καὶ οἱ δύο νὰ ἐπιμείνουν, δίδουν μεταξύ των τὸν ἤδη γραμμένον ὅρκον καὶ μὲ τὰ σύμβολα τὰ ὁποῖα εἶχαν ὁρίσει πλέον διὰ τὴν μύησιν τῶν ἄλλων. Ἦσαν δὲ αὐτὰ τὰ σύμβολα ἕνα πινάκιον, μία μάχαιρα, ἕνα ξίφος καὶ ἕνα κίτρινον κηρίον ἀναμμένον. Ἔμπροσθεν τῆς Τραπέζης οἱ δύο φιλικοὶ καὶ κρατῶντες διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἀπὸ ἕνα ποτήριον κοκκίνου οἴνου, ἔχοντες δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας, βροντοφωνοῦν τὸν ὅρκον ποὺ ἔμελλε νὰ γαλουχήσῃ τὰς ἐπερχομένας γενεάς :

«.....Ὀρκιζόμεθα δὲ πρὸ πάντων ὅτι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν τυράννων τῆς Πατρίδος μας, τὸ πῦρ καὶ τὸ σίδηρον εἶναι τὰ μέσα τῆς διαλλαγῆς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ καὶ ἤθελεν ἀναιρέσωμεν τὴν ἱερότητα τῶν χρεῶν μας, κινούμενοι ἀπὸ αἰσχροκέρδειάν τινα ἢ δειλίαν ἢ ἄλλην ὁποιανδήποτε αἰτίαν, τὸ ὄνομά μας νὰ παραδίδεται εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ εἰς τὴν κατάραν τῶν ὁμογενῶν μας, τὸ αἷμα μας νὰ χυθῇ ὡς χύνεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ οἶνος οὗτος, τὸ δὲ σῶμα μας, μὴ ἀξιούμενον ταφῆς, νὰ γίνῃ βορὰ τῶν θηρίων καὶ τῶν ὀρνέων.....».

Μέχρι τοῦ 1821 παλαίει ἐν μέσῳ τόσων ἀντιξοοτήτων ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία. Συναντᾷ ἀντίδρασιν εἰς τὴν Πετρούπολιν ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν, ὅταν ὁ μεγαλομανὴς καὶ καυχησιολόγος Νικόλαος Γαλάτης πηγαίνει διὰ νὰ ζητήσῃ ὅπως ἀνατεθῇ εἰς αὐτὸν ἡ διοίκησις τῆς Ἑταιρείας. Ἀντιμετωπίζει τὴν ἀπαισιοδοξίαν τοῦ Τσακάλωφ, ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν διάλυσίν της κάποτε, μὰ βλέπει καὶ μὲ ἀνακούφισιν νὰ προσέρχωνται πλεῖστοι ἔμποροι καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ νὰ μυοῦνται εἰς τὰ μυστικά της. Ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς καὶ τόσοι ἄλλοι πρωτοστατοῦν εἰς τὴν διοργάνωσιν καὶ τὴν κατήχησιν μελῶν. Εἰς τὰ 1818 μεταφέρεται ἡ ἕδρα τῆς Ἑταιρείας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτε ἀρχίζει νέα ἐποχή. Ὁ Παναγιώτης Σέκερης προσφέρει δέκα χιλιάδες γρόσια—ὁλόκληρον τὸ πουγγί του—,ἡ Ἑταιρεία ὀρθοστατεῖ καί, ὅπως σημειώνει ὁ Φιλήμων, «τότε ἐπίστευσαν καὶ οἱ δύο—Σκουφᾶς καὶ Τσακάλωφ— εἰς τὴν ὁμαλῆ πρόοδον τῆς Ἑταιρείας, ὄχι τόσον διὰ τὸ μέγα ποσὸν τῆς προσφορᾶς, ὅσον διὰ τὴν ἐπίδειξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φρονήματος».

Μυῆται τότε καὶ ὁ Παπαφλέσσας καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ὅλοι ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Πόλιν. Οὕτω, ἔμποροι καὶ ναυτικοί, πρόκριτοι ἀπὸ διαφόρους Ἑλληνικὰς ἐπαρχίας καὶ γενικῶς οἱ κινούμενοι διὰ διαφόρους λόγους Ἕλληνες τάσσουν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑψίστου σκοποῦ.

Εἰς τὰς 31 Ἰουλίου 1818 ὁ ἐμψυχωτὴς τοῦ ἔργου Σκουφᾶς ὑποκύπτει ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιον ἀσθένειαν. Ἡ Ἑταιρεία γνωρίζει πάλιν κάποιαν κάμψιν. Ἀλλὰ ὁ ζῆλος διὰ ἐνδόξους πορείας καὶ αἱ προσπάθειαι διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν λαῶν δὲν ἀνακόπτονται μὲ τὸν θάνατον ἀξίων ἀρχηγῶν. Ὑφίστανται ἀπεναντίας ἐξαγνισμὸν καὶ εὑρίσκουν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην διὰ νὰ προχωρήσουν.

Εἰς τὴν νέαν ἐξόρμησιν ὁ Σέκερης προσφέρει νέα ποσά, ὁ ἐπικίνδυνος ἤδη Γαλάτης ἐξοντώνεται εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ δυσαρεστημένα στοιχεῖα καὶ ἡ Ἑταιρεία βαδίζει νέον δρόμον δόξης. Ἀντιπρόσωποι στέλλονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Ξάνθος μεταβαίνει εἰς τὴν Πετρούπολιν διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν ὅπως τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπερχομένου λευκοῦ ξεσηκωμοῦ. Ὁ Καποδίστριας ὅμως ἀρνεῖται καὶ τοῦτο διότι ὡς διπλωμάτης ἔβλεπε ὅτι τὰς λύσεις εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα τῶν λαῶν θὰ τὰς ἔδιδε ἡ πολιτικὴ καὶ ὄχι τὰ ὅπλα. Ἔβλεπε τὸ ζήτημα ὁ Καποδίστριας ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς, ἀνελογίζετο τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅταν κατὰ τὰ Ὀρλωφικὰ ἐγκατελείφθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ ἀκόμη εἶχε νωπὸν ἔμπροσθέν του τὸ παράδειγμα τῆς κατα-

στροφῆς τοῦ Βοναπάρτου. Ἔβλεπε ὅτι τὰ ἀνακτοβούλια τῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα ἐνδιεφέροντο διὰ τὴν παγείωσιν τῆς εἰρήνης, δὲν ἦσαν εὐνοϊκῶς διατεθειμένα ἔναντι μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. «Ἂν οἱ ἀρχηγοὶ γνωρίζουν ἄλλα μέσα διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν των ἂς τὰ μεταχειρισθοῦν καὶ εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ τοὺς βοηθήσῃ.....», ἦταν ἡ τελικὴ ἀπάντησις καὶ συμβουλὴ τοῦ Καποδίστρια πρὸς τὸν Σκουφᾶν. Ἐν συνεχείᾳ ἐστράφη τότε ὁ Σκουφᾶς πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, δευτέραν μετὰ τὸν Καποδίστριαν προσωπικότητα εἰς τὴν Ρωσίαν, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ στρατιωτικὸς κύρους. Στρατηγὸς εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουράν, μὲ φήμην ἥρωος ἀπὸ τὴν μάχην τῆς Λειψίας ὁ Ὑψηλάντης, ὑπασπιστὴς καὶ φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, ἔγινεν δεκτὸς μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ὅταν ὁ Σκουφᾶς, μετὰ πολλῶν καὶ ἐπιμόνων προσπαθειῶν, κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Καὶ ὁ ἀσυλλήπτου μεγέθους καὶ μεγαλείου ξεσηκωμὸς τῶν Ἑλλήνων ἀρχίζει. Εἰς τὰς 22 Φεβρουαρίου 1821 ὁ Ὑψηλάντης διαβαίνει τὸν Προῦθον, συναντᾷ τὸν ἡγεμόνα τῆς Μολδαυΐας Μιχαὴλ Σοῦτσον καὶ ὑψώνει τὴν σημαίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρίζου, εἰς Ἰάσιον. Εἰς τὰς 23 Φεβρουαρίου ἀπευθύνει προκήρυξιν πρὸς τὸν λαὸν τῆς Μολδαυΐας μὲ τὴν ὁποίαν ἐγνωστοποιοῦσε ὅτι «... ἅ π α σ α ἡ Γ ρ α ι κ ι ὰ ὕ ψ ω σ ε σ ή μ ε ρ ο ν τ ὰ ς σ η μ α ί α ς ἀ π ὸ ὅ λ α τ ὰ μ έ ρ η τ ο ῦ ζ υ γ ο ῦ τ ῆ ς τ υ ρ α ν ν ί α ς, ζ η τ ο ῦ σ α τ ὴ ν ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ν τ η ς...» καὶ δηλώνει ὅτι φεύγει διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλη προκήρυξις τοῦ Ὑψηλάντη—περὶ ἐξωτερικῆς βοηθείας αὕτη—κατέληγεν : «Κ ι ν η θ ῆ τ ε ὦ ἀ δ ε λ φ ο ὶ κ α ὶ θ έ λ ε τ ε ἰ δ ε ῖ μ ί α κ ρ α τ α ι ὰ ν δ ύ ν α μ ι ν ν ὰ ὑ π ε ρ α σ π ι σ θ ῇ τ ὸ δ ί κ α ι ό ν μ α ς...».

Τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν εἶναι τόσον γνωστά. Νῖκες καὶ ἥττες ἀλληλοδιαδέχοντο τὰς ἡμέρας ποὺ περνοῦσαν καὶ ἡ κραταιὰ δύναμις, ἡ ὁποία θὰ «ὑπερησπίζετο τὸ δίκαιόν μας» οὐδαμοῦ ἀνεφαίνετο. Μόνη ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸν Ἐπίσκοπον Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν, ὁ ὁποῖος ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν τὴν 25ην Μαρτίου, μὲ τὴν θυσίαν τοῦ Ἀθανασίου Διάκου εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Σπερχειοῦ, μὲ τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην εἰς τὴν Πελοπόννησον, τὸν Ὀδυσσέαν Ἀνδροῦτσον καὶ τὸν Καραϊσκάκην, μὲ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Μεσολογγίου, μὲ τοὺς Σουλιώτας καὶ τὰς Σουλιώτισσας εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ Ζαλόγγου, μὲ τὴν Μπουμπουλίναν, τὸν Κανάρην, τὸν Μιαούλην, κατώρθωσεν ὕστερα ἀπὸ τὰς ἀπεράντους θυσίας καὶ σκληροὺς ἀγῶνας νὰ ἐκδιώξῃ τὸν κατακτητὴν καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐγκαθίσταται εἰς τὴν ἀφετηρίαν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας της. Ἐχρειάσθη νὰ ποτισθῇ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας διὰ νὰ ἀνθίσῃ, ἐχρειάσθη νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντον νεκροταφεῖον ἡ γῆ τοῦ Παρθενῶνος διὰ νὰ ἀνθίσουν τὰ ἀγριολούλουδα ποὺ ἐγέμισαν τὸ χάσμα τοῦ Πανελληνίου σεισμοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐχρειάσθησαν ἀγῶνες καὶ θυσίαι ποὺ μόνον Ἕλληνες ἠμποροῦσαν νὰ πραγματοποιήσουν διὰ νὰ μεταβληθῇ ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη καὶ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειάν της διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον λαόν.

Δίδαγμα αὐτὸ ἐκ τῶν μεγίστων, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον. Δίδαγμα διὰ νὰ παραδειγματίζωνται οἱ ἐπιγενόμενοι καὶ νὰ πορεύωνται τὴν δύσκολον ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, ἡ ὁποία ἄγει εἰς τὴν δόξαν, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀθανασίαν.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΙΣΜΟΣ

Μὲ τὸν ὅρο αὐτὸ ἐννοεῖται ἕνα κοινωνικοοικονομικὸ σύστημα τοῦ ὁποίου βασικὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ἡ κοινοκτημοσύνη (κοινωνικὴ ἰδιοκτησία) στὰ μέσα παραγωγῆς, κυκλοφορίας, καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν. Κατὰ συνέπειαν ὁ κολλεκτιβισμὸς ἐπιδιώκει τὴν κατάργηση τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας.

ΚΟΛΧΟΖ

Kolkoz artel λέγονται τὰ μεγάλα κοινὰ ἀγροκτήματα, τὰ ὁποῖα ὑποχρεώνονται νὰ καλλιεργοῦν ὅσοι περιλαμβάνονται σ' αὐτά. Τὸ σύστημα τοῦ κολχὸζ τὸ ἐφήρμοσε ὁ Στάλιν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τονώσῃ τὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία τῶν Σοβιὲτ ἐλπίζοντας ὅτι σιγὰ-σιγὰ μετὰ τὰ κολχὸζ θὰ ἐφηρμόζετο τὸ σύστημα τῶν σοβχὸζ δηλαδὴ ὁ τέλειος κολλεκτιβισμὸς τῆς γῆς.

ΚΟΛΧΟΖΙΑΝΟΣ

Κολχοζιᾶνος λέγεται ὁ ἀγρότης ποὺ περιλαμβάνεται στὸ κολχόζ. Κάθε κολχοζιᾶνος μορεῖ νὰ ἔχῃ ὡς ἀτομική του ἰδιοκτησία ἕνα μικρὸ σπίτι, ἕνα πλέθρο γῆς μὲ λαχανόκηπο καὶ ὀρνιθώνα.

ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ

Ὁ ὅρος κόμιντερν προέρχεται ἀπὸ τὶς πρῶτες συλλαβὲς τῶν ρωσικῶν λέξεων «κομμουνιστιτσεσκιόϊ—ἰντερνασιονὰλ» (κόμ—ἰντερν), ἤτοι Κομμουνιστικὴ Διεθνής.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ἡ λέξις «κομμουνισμὸς» παράγεται ἀπὸ τὴ λατινικὴ λέξη «communis» ποὺ σημαίνει «κοινός».

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἕνα κοινωνικὸ σύστημα ποὺ ἐπιζητεῖ τὴν ὀργάνωση τῆς κοινωνίας μὲ βάση τὴν κοινοκτημοσύνη σ' ὅλα γενικῶς τὰ ἀγαθά, δηλ. καὶ στὰ μέσα παραγωγῆς καὶ στὰ προϊόντα τῆς παραγωγῆς. Ἔτσι στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία ἀποκλείεται ἀπολύτως ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία καθὼς καὶ οἱ διακρίσεις τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

ΚΟΝΣΠΙΡΑΤΣΙΑ

Προέρχεται ἀπὸ τὴ λέξη «conspiration» ποὺ σημαίνει συνωμοσία. Στὴν κομμουνιστικὴ ὁρολογία «κονσπιράτσια» ἐννοεῖται ὁ συνωμοτισμός, δηλ. τὸ σύνολο τῶν συνωμοτικῶν νόμων καὶ κανόνων, οἱ ὁποῖοι διέπουν μία κομμουνιστικὴ ὀργάνωση καὶ οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ τηρῶνται αὐστηρότατα ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς.

ΚΟΟΠΤΑΤΣΙΑ

Ὁ ὅρος αὐτὸς σημαίνει τὴν τοποθέτηση ἑνὸς μέλους τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀπὸ τὴν ἡγεσία του σὲ καθοδηγητικὴ θέση μιᾶς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως χωρὶς νὰ προηγηθοῦν ἐκλογές, σύμφωνα μὲ τὸ καταστατικό.

Τοῦτο γίνεται σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις γιὰ τὶς κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις καὶ ἀποκαλεῖται «κοοπτάτσια».

ΚΟΛΤΟΥΡΑ

Ὁ ὅρος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὴν λατινικὴ λέξη «coltura» καὶ κατὰ κυριολεξία σημαίνει τὴν καλλιέργεια, τὴν ἐπεξεργασία καὶ τὴν ἀνατροφή.

Στὴ μεταφορικὴ ἔννοια σημαίνει τὴν πολιτικὴ κατάσταση μιᾶς κοινωνίας ἑνὸς Ἔθνους, δηλ. τὴ μόρφωση τοῦ λαοῦ, τὸ ἐπίπεδο τῆς τεχνικῆς του ἀναπτύξεως, τοὺς κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς θεσμούς του κ.λ.π.

'Ο ὅρος αὐτὸς ἔχει γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς τὴ σημασία ποὺ ἔχει γιὰ μᾶς ὁ ὅρος «πολιτισμός».

ΚΟΥΡΕΛΟΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Τὸν ὅρο αὐτὸ τὸν χρησιμοποιοῦν οἱ κομμουνισταὶ γιὰ τὸ στρῶμα ἐκεῖνο τοῦ προλεταριάτου, τὸ ὁποῖο λόγῳ μακρᾶς ἀνεργίας ἢ ἄλλων δυσμενῶν συνθηκῶν δὲν κατορθώνει νὰ ἐξοικονομήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας, τὸ ἐλάχιστο, τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν συντήρησή του καὶ ἐπιδίδεται σὲ πράξεις ἀθεμίτους ἢ ἀλητεύει. Ὅσοι λοιπὸν ἀνήκουν στὸ κουρελοπρολεταριᾶτο θεωροῦνται ὅτι ἔχουν ξεπέσει ἀπὸ τὴ θέση τους καὶ ἔχουν χάσει κάθε συνείδηση τάξεως, καὶ γι' αὐτὸ ἡ βαθμιαία ἐξαθλίωσή τους, ἀντὶ νὰ τοὺς κάνῃ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα τοὺς μεταβάλλει σὲ ἁπλοὺς κακοποιοὺς καὶ σὲ εὔκολο λεία τῆς ἀντιδράσεως, ὁσάκις αὕτη ζητεῖ πράκτορες γιὰ νὰ τοὺς στρέψῃ κατὰ τῶν συνειδητῶν ἐργατῶν. Τὸ κουρελοπρολεταριᾶτο καίτοι ζῇ στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ στοιχεῖο συντηρήσεως καὶ ἀντιδράσεως, εἶναι δὲ πάντοτε πολύτιμος σύμμαχος τῆς 'Αστυνομίας καὶ τοῦ ἀστικοῦ κράτους ἐξαγοραζόμενο μὲ λίγες δραχμὲς γιὰ ποικίλες ὑποπτες καὶ ἐγκληματικὲς ἐνέργειες. Στὸ κουρελοπρολεταριᾶτο αὐτὸ ἐστηρίχθησαν ὅλες οἱ ἀντεπανεστάσεις κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους, ἀπὸ αὐτὸ δὲ ἐστρατολόγησε, ὅπως λένε οἱ κομμουνισταί, καὶ τοὺς δημίους τῶν ἐργατῶν, ὁ ἰταλικὸς καὶ ὁ γερμανικὸς φασισμός.

ΚΟΥΤΒΗΣ

'Ο ὅρος αὐτὸς χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς γιὰ τοὺς ἀποφοίτους τῆς εἰδικῆς σχολῆς στελεχῶν ποὺ λειτουργεῖ στὴ Μόσχα καὶ ἡ ὁποία λέγεται «ΚΟΥΤΒ». 'Η λέξη παράγεται ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῆς ὀνομασίας τῆς σχολῆς αὐτῆς στὴ ρωσικὴ γλῶσσα, ἤτοι ρωσικὰ γράφεται Κ.Υ.Τ.Β. ποὺ σημαίνει κομμουνιστικὸ πανεπιστήμιο τῶν 'Ανατολικῶν Χωρῶν.

Τὸ πανεπιστήμιο αὐτὸ εἶναι ἐσωτερικὸ γιὰ τοὺς μαθητὰς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῶν Βαλκανικῶν Χωρῶν καὶ τοὺς λαοὺς τῆς 'Ανατολῆς, ὅπως εἶναι οἱ χῶρες τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, ἡ Τουρκία καὶ οἱ 'Ασιατικὲς Χῶρες. Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς αὐτῆς ἦσαν στελέχη τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῶν Χωρῶν αὐτῶν καὶ ἐστέλλοντο ἀπὸ τὴν Κ.Ε. γιὰ ἀνώτερη κομμουνιστικὴ μόρφωση στὴ Μόσχα, δηλ. στὴ Μέκκα τοῦ κομμουνισμοῦ.

Τὸ ὄνομα Κούτβης τὸ ἐχρησιμοποίησε πρῶτος στὴν 'Ελλάδα ὁ ἄλλοτε Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. Νικ. Ζαχαριάδης, ὁ ὁποῖος μάλιστα σὲ διάφορα ἄρθρα ποὺ ἐδημοσίευσε στὸ Ριζοσπάστη ὑπέγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμο «Κούτβης» ἢ ἁπλῶς Κ.

ΛΕΓΚΑΛΙΣΜΟΣ

'Ο ὅρος αὐτὸς σημαίνει τὴν ἐκούσια παραίτηση ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ κόμματος ἀπὸ τὴν παράνομη δράση. Τοῦτο γίνεται κυρίως στὶς περιόδους τῆς μεγάλης τρομοκρατίας, κατ' αὐτούς, ἢ καθ' ἡμᾶς, τῶν αὐστηρῶν μέτρων ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. Ἔτσι τὸ κόμμα αὐτὸ περιορίζεται στὴ νόμιμο καὶ ἐπιτρεπομένη δράση εἰς βάρος βεβαίως τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν.

ΛΙΓΚΑ ἢ ΛΙΓΑ

'Ο ὅρος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὴ γαλλικὴ λέξη « ligue » καὶ τὴν ἀγγλικὴ « leacne » ποὺ σημαίνει, ἕνωση–σύνδεσμος–συνεταιρισμός.

Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ παρέμειναν γνωστὲς διάφορες σοσιαλιστικὲς ὀργανώσεις τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Καὶ στὴν ἀρχὴ ἐδόθη τὸ ὄνομα αὐτὸ στοὺς συνασπισμούς, οἱ ὁποῖοι συνεκροτοῦντο στὴν Εὐρώπη κατὰ τὸ δέκατο πέμπτο, δέκατο ἕκτο, δέκατο ἕβδομο αἰῶνα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἡγεμόνων καὶ τῶν φεδουαρχῶν γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς κοινοῦ σκοποῦ. Κατόπιν πῆραν τὸ ὄνομα αὐτὸ διάφορες κομμουνιστικὲς καὶ σοσιαλιστικὲς ὀργανώσεις τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 19ου αἰῶνος ὅπως ἦταν ἡ «Λίγκα τῶν κομμουνιστῶν», ἡ ἢ «Λίγκα τῶν δικαίων» κ.λ.π.

ΛΙΚΒΙΝΤΑΡΙΣΜΟΣ

Ὁ ὅρος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὸ λατινικὸ ρῆμα «ligvido» λίκβιντο ποὺ σημαίνει διαλύω. Στὴν κομμουνιστικὴ ὁρολογία σημαίνει τὴ διάλυση καὶ ἀποδιοργάνωση μιᾶς κομματικῆς ὀργανώσεως ἢ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ὁ ὅρος αὐτὸς ἐχρησίμευσε στὴ Ρωσία, κυρίως, κατὰ τοὺς χρόνους ποὺ ἐπεκράτησεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1905 γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν μιὰ τάση ποὺ ἐνεφανίσθη μέσα στοὺς κόλπους τοῦ ρωσικοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος καὶ ἰδίως μεταξὺ τῆς πτέρυγος τῶν μενσεβίκων. Κατὰ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς τάσεως αὐτῆς, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1905 καὶ τὸν αἱματηρὸ θρίαμβο τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖο ἐγένετο ὁλονὲν ἀγριώτερο καὶ καταπιεστικώτερο ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὸ σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα, κάθε μυστικὴ καὶ παράνομη δράση καὶ ν' ἀρχίσῃ φανερὴ ἐργασία μέσα στὰ ἐπιτρεπόμενα ἀπὸ τὸ Τσαρικὸ καθεστὼς ὅρια. Ἡ τάση αὐτὴ κατεπολεμήθη σφοδρότατα ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ν. Λένιν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχαρακτήρισεν ὡς τάση διαλυτικὴ (λικβιντάρισμὸ) τοῦ κόμματος καὶ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἐπαναστάσεως. Ἦσαν τόσο δυσμενεῖς οἱ συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὸ Τσαρικὸ καθεστὼς μετὰ τὸ 1905 ὥστε κάθε προσπάθεια δράσεως μέσα στὰ πλαίσιά του θὰ ἐσήμαινε ὄχι ἐλιγμὸ τακτικῆς, ἀλλ' ἀπάρνηση τῶν σκοπῶν τοῦ μπολσεβικικοῦ κόμματος.

Ὁ ὅρος «λικβιντάρισμὸς» ἐχρησιμοποιήθη καὶ στὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνες τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἑλλάδος. Κατὰ τὸ 1927 ἐνεφανίσθη μέσα στοὺς κόλπους τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἑλλάδος μιὰ ὁμάδα ποὺ ἐπιζητοῦσε τὴν ἐξυγίανση τούτου. Ἡ ὁμάδα αὐτὴ ὑπεστήριξε ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδος διέρχεται διαρκῆ κρίση τῆς ὁποίας τὰ γενικὰ συμπτώματα εἶναι τὰ ἑξῆς : α) ἔλλειψη ἡγετικοῦ πυρῆνος ἀπὸ ἀγωνιστὰς μὲ μαρξιστικὴ κατάρτιση καὶ πολιτικὴ ἱκανότητα προσαρμογῆς τῶν κομμουνιστικῶν ἀρχῶν στὶς συγκεκριμένες συνθῆκες τῆς χώρας ποὺ νὰ ἔχουν ἔστω καὶ ἐλαχίστη ἰδεολογικὴ ὁμοιογένεια καὶ ποὺ νὰ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη στὰ μέλη τοῦ κόμματος καὶ στὴ μᾶζα τῶν ὀπαδῶν του, β) κακὴ σύνθεση τοῦ κόμματος καὶ γ) δυσαναλογία μεταξὺ τοῦ αὐθορμήτου καὶ τοῦ συνειδητοῦ κινήματος. Γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ χρονία αὐτὴ κρίση, ἡ ὁποία ἐπρότεινε : συστηματικὴ ἐκκαθάριση τῶν ὀργανώσεων ἀπὸ κάθε ἀνάξιο στοιχεῖο, προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ μορφωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἐπιπέδου τῶν μελῶν καὶ τὴν αὐστηρὴ ἐπιλογὴ κατὰ τὴν εἴσοδο νέων μελῶν. Ἡ τάση αὐτή, ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν πλειοψηφία στὸ Κ.Κ.Ε. κατεπολεμήθη ἀπὸ τὴ διοίκηση τοῦ κόμματος καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς λικβιντάρισμός. Οἱ ὀπαδοί της τότε ἐσχημάτισαν ὠργανωμένη ἀντιπολίτευση, ἀλλὰ παρὰ τὶς προσπάθειές των ὅπως παραμείνουν μέσα στὸ κόμμα, διεγράφησαν ἀπ' αὐτὸ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1927, ἀλλὰ διετήρησαν τὴν ὁμάδα τους καὶ μετὰ τὴ διαγραφή, ἐκδίδοντες ἰδαίτερο μηνιαῖο κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ἑβδομαδιαῖο θεωρητικὸ ὄργανο ὑπὸ τὸν τίτλο «Σπάρτακος» μέσα στὸ ὁποῖο ἐξεδηλώθησαν σαφέστερα καὶ ὡς ὀπαδοὶ τοῦ Λ. Τρότσκυ. Ἐκ τοῦ ὅρου λικβιντάρισμὸς προέρχεται καὶ ὁ ὅρος λικβιντάριστὴς ποὺ σημαίνει ἐκεῖνον ποὺ συντελεῖ στὴ διάλυση, στὸ «λικβιντάρισμα», μιᾶς ὀργανώσεως ἢ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

ΛΟΥΜΠΕΝ

Ὁ ὅρος αὐτὸς προέρχεται ἀπ' τὴ γερμανικὴ λέξη «lumpen» ποὺ σημαίνει κουρέλη, ράκος, παληάνθρωπος. Στὴν κομμουνιστικὴ διάλεκτο λέγεται : «αὐτὸς εἶναι «λοῦμπεν». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο δίδεται ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς στερεῖται ταξικῆς ἐργατικῆς κομμουνιστικῆς συνειδήσεως καὶ ἐπομένως εἶναι ἐπικίνδυνος στὴν κομμουνιστικὴ ὀργάνωση.

ΛΟΥΜΠΕΝΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Λουμπενπρολεταριᾶτο στὴ κομμουνιστικὴ ἔκφραση σημαίνει τὸ κουρελοπρολεταριᾶτο. Τὸ λουμπενπρολεταριᾶτο, τὸ κουρελοπρολεταριᾶτο, εἶναι τὸ σύ-

νολο τῶν προλεταρίων, τῶν ἐργατῶν δηλ. ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὴν ταξική τους συνείδηση ὅταν βρέθηκαν χωρὶς δουλειὰ καὶ μέσα στὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιδίδονται γιὰ τὴν ἐξοικονόμηση τῶν ἀπαραιτήτων γιὰ τὴν ζωή τους ἐφοδίων, σὲ ἀθέμιτες ἐνέργειες. Τὸ λουμπενπρολεταριᾶτο ἐπειδὴ στερεῖται ἰσχυρᾶς θελήσεως καὶ θεωρεῖται ὡς στοιχεῖο ἐπικίνδυνο γιὰ τὰ ἐπαναστατικὰ καὶ συνωμοτικὰ κόμματα δὲν γίνεται δεκτὸ σ' αὐτά.

ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ

'Ο ὅρος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὴν γαλλικὴ λέξη «opportunisme» ποὺ σημαίνει καιροσκοπισμός.

'Οππορτουνισμὸς εἶναι ἡ τακτικὴ ἐκείνη τῶν πολιτικῶν κομμάτων κυρίως, κατὰ τὴν ὁποία στὴν πράξη γίνεται ὑπὲρ τὸ δέον προσαρμογὴ τῶν θεωρητικῶν ἀρχῶν πρὸς τὶς περιστάσεις καὶ εἰς βάρος πάντοτε τῶν ἀρχῶν τῶν κομμάτων. 'Ο ὅρος ἔχει βέβαια κακὴ σημασία καὶ δὲν ἀφορᾷ τὴν ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητη, πολλὲς φορές, προσαρμογὴ στὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα ποὺ συντελεῖ στὴν ἐκμετάλλευση τῶν ἀρχῶν τῶν κομμάτων, ἀλλὰ στὴν ὑποδούλωση τούτων κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτήν, ἡ ὁποία ὑποδούλωση ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴ λήθη τῶν γενικῶν ἀρχῶν. Ἄλλωστε βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῶν καιροσκοπικῶν ὀππορτουνιστικῶν κομμάτων εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἔλλειψη γενικῶν ἀρχῶν.

ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ

'Ο ὅρος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ λέξη «platform» ποὺ σημαίνει ἐξέδρα, ἀποβάθρα τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν πάνω στὴν ὁποία περνοῦν οἱ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς τῶν ἁμαξοστοιχιῶν. Μεταφορικῶς, ὡς πολιτικὸς ὅρος σημαίνει τὸ πρόγραμμα ἑνὸς πολιτικοῦ κόμματος ἢ πολιτικοῦ ἀνδρὸς στὸ ὁποῖο χαράσσονται οἱ βασικὲς πολιτικὲς γραμμὲς καὶ κατευθύνσεις του ἢ ἀκόμη καὶ μιὰ ἁπλῆ ἔκθεση γιὰ τὴν ἐξωτερική, ἐσωτερικὴ καὶ κομματικὴ κατάσταση.

ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ

'Ο ὅρος αὐτὸς χρησιμοποιεῖται πάρα πολὺ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἀποτελεῖ δὲ πολὺ βαρειὰ κατηγορία γιὰ ὁποιοδήποτε μέλος τούτου, νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς προβοκάτορας. Στὴν κυριολεξία σημαίνει «πράκτορας» ποὺ μπαίνει σὲ μιὰ κομμουνιστικὴ ὀργάνωση κατόπιν ἐντολῆς μιᾶς ἐχθρικῆς πρὸς τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ὀργανώσεως ἢ ὑπηρεσίας. 'Ο πράκτορας αὐτὸς ὑποκρίνεται τὸν πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο ὀπαδὸ τοῦ κόμματος καὶ κατόπιν φροντίζει νὰ προκαλῇ διάφορες παράνομες ἐνέργειες καὶ ἐπαναστατικὴ δράση κατὰ τρόπο τέτοιο ὥστε νὰ ἐκθέτουν τὶς κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις καὶ νὰ προκαλοῦν τὴ δίωξη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀπὸ τὶς ἀρχές.

'Η χρησιμοποίηση προβοκατόρων ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν τσαρικὴ Ρωσία Καὶ μέχρι μὲν τοῦ 1900 ἦταν σποραδική, μὲ τὴν ἀνάπτυξη ὅμως τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος, οἱ τσαρικὲς ἀρχὲς ἀπεφάσισαν μεταξὺ ἄλλων μέτρων ποὺ ἔλαβαν νὰ ἐφαρμώσουν καὶ τὴ συστηματικώτερη ὑποβοήθηση τῆς διεισδύσεως προβοκατόρων μέσα στὶς ἐπαναστατικὲς ὀργανώσεις. Τὸ 1904 μὲ μιὰ ἐμπιστευτικὴ διαταγὴ πρὸς ὅλες τὶς 'Αστυνομικὲς Διευθύνσεις, ἀπὸ μέρους τῆς τσαρικῆς ἀρχῆς διετάσσετο ἡ εὐρυτάτη ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου αὐτοῦ. 'Η διαταγὴ αὐτὴ ἦταν ἐξαιρετικῶς αὐστηρὰ καὶ μυστική, ἀπεκαλύφθη δὲ μόνον, μετὰ τὴν μπολσεβικικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1917. Οἱ κυριώτερες προκλητικὲς πράξεις τῶν προβοκατόρων γιὰ τὴν ἀποκάλυψη ἢ ἐνοχοποίηση τῶν ἐπαναστατῶν, ἦσαν ἡ ὀργάνωση μυστικῶν τυπογραφείων, ἀπεργιῶν, μυστικῶν χημικῶν ἐργαστηρίων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ἡ ἐκτέλεση τρομοκρατικῶν πράξεων, ἡ διανομὴ προκηρύξεων (οἱ ὁποῖες ἐξετυποῦντο ἀπὸ τυπογραφικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Δ/νσεως τῆς 'Αστυνομίας κ.λ.π.). Οἱ προβοκάτορες προσποιούμενοι τὸν ὁμοϊδεάτη κατώρθωναν συχνὰ νὰ κερδίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἐπαναστατικῶν ὀργανώσεων, νὰ ἐξακριβώνουν τὰ μέλη καὶ νὰ τὰ καταδίδουν ἢ νὰ τὰ παρασύρουν σὲ δράση καὶ νὰ τὰ ἐκθέτουν ἔτσι στὴν καταδίωξη τῆς 'Αστυνομίας.

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΕΙΣ - ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β'
κ. **ΚΩΝΣΤ. ΤΟΥΖΕΝΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

9. Ἥσυχοι καὶ ἄοπλοι συναθροίσεις.
10. Πρόληψις καὶ καταστολὴ συναθροίσεων.
11. Παράνομοι συγκεντρώσεις.

***

9. Ἥσυχοι καὶ ἄοπλοι συναθροίσεις.

Ἄλλη διάκρισις τῶν συναθροίσεων εἶναι εἰς ἡσύχους καὶ ἀόπλους. Αὐτὸ ἀφορᾷ ὅλας τὰς συναθροίσεις τὰς τε ἰδιωτικὰς καὶ τὰς δημοσίας.

Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου «ἄοπλος» εἶναι προφανής, μὴ οὔσης νοητῆς ἐνόπλου συγκεντρώσεως ὡς «συναθροίσεως» συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ὅπλα δὲ ἐνταῦθα νοοῦνται ὄχι μόνον τὰ συνήθη ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ κατὰ κοινὴν πεῖραν μέσα τὰ δυνάμενα κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ φέροντος αὐτὰ νὰ προκαλέσουν ἐν ἐπιθέσει ἢ ἀμύνῃ τραύματα (Σύντ. Σβώλου—Βλάχου σελ. 214).

Ὁ ὅρος «ἡσύχως» δὲν σημαίνει ἤρεμον καὶ μὴ θορυβώδη συνάθροισιν. Ἡ συνάθροισις εἶναι «ἥσυχος», ὅταν δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ καθ' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τὴν διατάραξιν τῆς τάξεως. Εἶναι ἑπομένως εὐνόητον ὅτι συνάθροισις πρὸς διάπραξιν παραβάσεων τοῦ ποινικοῦ νόμου δὲν εἶναι «ἥσυχος», διότι τὸ κράτος δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ἄσκησιν τῶν ἐλευθεριῶν πρὸς ἀξιοποίνους πράξεις. Κραυγαί, χειροκροτήματα, μουσική, ἀντεγκλήσεις, θόρυβοι δὲν μεταβάλλουν τὴν συνάθροισιν εἰς μὴ ἥσυχον.

Ἡ συνάθροισις παύει νὰ εἶναι ἥσυχος, ἀφ' ἧς προσλάβει σκοποὺς παρανόμους ἢ ἐπαναστατικούς, ἢ ἡ διεξαγωγή της ἀπειλήσει τὴν δημοσίαν τάξιν, ἢ σημειωθοῦν ἐντὸς αὐτῆς πράξεις βίας, ὄχι ὅμως ἂν ἁπλῶς δημιουργηθῇ «ἔξαψις δυναμένη νὰ ἐμβάλῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν ἢ τὴν ὑγείαν πάντων ἢ τινῶν τῶν μετεχόντων» (Σύντ. Σβώλου-Βλάχου σελ. 214). Οὔτε μεταβάλλεται εἰς μὴ ἥσυχον ἡ συνάθροισις ἕνεκα διαταράξεως αὐτῆς ὑπὸ τρίτων μὴ μετεχόντων προσώπων, ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦτο ἀκολουθήσῃ γενικωτέρα σύρραξις. Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 παρ. 4 Α.Ν. 509/47 «ὅστις κακοβούλως διαταράσσει πολιτικὴν συγκέντρωσιν ἐπιτρεπομένου σκοποῦ τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως». Νοεῖται ὅτι οἱ συγκεντρούμενοι δέον νὰ τηροῦν τοὺς νόμους τοῦ κράτους, ὡς τοιοῦτοι δὲ νοοῦνται ὄχι μόνον οἱ εἰδικῶς ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνέρχεσθαι ἀλλὰ δύνανται νὰ εἶναι καὶ ἄλλοι ἀναλόγως τῶν εἰδικωτέρων θεμάτων.

Ὡς τοιοῦτοι εἶναι δυνατὸν νὰ νοοῦνται οἱ ἀστυνομικῆς φύσεως νόμοι. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν δὲν κωλύεται ἐν προκειμένῳ ἀρκεῖ νὰ μὴ τείνῃ ἀποκλειστικῶς εἰς μὴ ἐπιτρεπόμενον περιορισμὸν τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος. Βάσει αὐτῶν ἡ Ἀστυνομία: 1) Δύναται ν' ἀπαγορεύσῃ συγκεκριμένην συνάθροισιν εἰς κτίριον ἑτοιμόρροπον ἢ διὰ λόγους προφυλάξεως ἀπὸ πυρκαϊᾶς ἢ διὰ λόγους δημοσίας ὑγείας. 2) Δύναται νὰ ρυθμίσῃ τὸν χρόνον ὥστε νὰ μὴ ἐκτείνεται οὗτος πέραν ὡρισμένης γενικῶς ἰσχυούσης ὥρας. 3) Δύναται νὰ ρυθμίσῃ τὴν κίνησιν παρελάσεως κ.λ.π. καθορίζουσα τὴν πορείαν αὐτῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρεμποδίζηται ἡ εἰς τὰς ὁδοὺς κυκλοφορία (Σύντ. Σβώλου—Βλάχου σελ. 217 ὑποσ. 95).

Ὁ παλαιὸς Κανονισμὸς Χωρ/κῆς ἀπηγόρευε τὴν συγκρότησιν συλλαλητηρίων καὶ διαδηλώσεων ἐν καιρῷ νυκτὸς ἡ δὲ εἰδικὴ αὕτη διάταξις ἐκρίθη ἰσχυρά. (Σύντ. Σβώλου—Βλάχου σελ. 217 ὑποσ. 95).

10. Πρόληψις καὶ καταστολὴ συναθροίσεων.

Ἐλλείψει εἰδικοῦ νόμου δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι παρ' ἡμῖν μόνον ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἡ δημοσία τάξις παρὰ διὰ τῆς προληπτικῆς ἢ κατασταλτικῆς ἐπεμβάσεως, πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ὁ περιορισμὸς ἢ ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας τῶν συναθροίσεων (Σύντ. Σβώλου—Βλάχου σελ. 219).

α) Ἰδιωτικὴ συνάθροισις: Αὕτη δὲν ὑπόκειται οὔτε δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς προληπτικὴν διατύπωσιν (λ.χ. ἀναγγελίαν εἰς τὰς ἀρχάς, ἀστυνομικὴν ἄδειαν ἢ ἔγκρισιν). Ὅταν γίνεται καὶ εἰς κατοικίαν προστατεύεται ὑπὸ τοῦ ἀσύλου τῆς κατοικίας. Ὑπόκειται εἰς τὸν γενικὸν συνταγματικὸν περιορισμὸν νὰ εἶναι «ἥσυχος καὶ ἄοπλος» (Σ.Ε. 696/55, Γν. Ν. Συμ. 441/50, Σύντ. Σβώλου—Βλάχου Τ. Β' σελ. 220).

Περὶ τῶν ἐν κλειστῷ χώρῳ συναθροίσεων ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος, ἤτοι ἐπὶ τῶν γενομένων ἐν τόπῳ εἰς ὃν προσέρχονται κατ' αὐτὰς ὡρισμένα πρόσωπα κληθέντα ἀτομικῶς, λόγῳ ὡρισμένης ἰδιότητος, δὲν εἶναι συνταγματικῶς δεκτὴ ἐπέμβασις τῆς Ἀστυνομίας περιορίζουσα τὸ δικαίωμα ἢ ἀνάμιξιν ἐν γένει αὐτῆς δυσχεραίνουσαν τὴν ἄσκησιν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ συνάθροισις γίνεται ἡσύχως καὶ ἀόπλως, μὴ δυναμένη νὰ ὑποβληθῇ εἰς προληπτικὴν τινὰ ἐνέργειαν.

β) Δημοσία συνάθροισις: Κατ' αὐτὴν δύναται νὰ παρίσταται ἡ Ἀστυνομία, ἐνῷ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ὄχι. Τὸ δικαίωμα παραστάσεως ἔχει ἡ Ἀστυνομία εἴτε εἶναι αἱ συναθροίσεις ἐν κλειστῷ χώρῳ εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος.

Ἡ παρουσία τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπεμβάσεως πρὸς καταστολὴν συμβησομένης τυχὸν διαταραχῆς ἢ βεβαίωσιν συμβησομένης τυχὸν ἀξιοποίνου πράξεως.

Διὰ τὰς δημοσίας ἐν κλειστῷ χώρῳ συναθροίσεις προληπτικὸν μέτρον δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ δὲν δύναται τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ ὑπαχθῇ εἰς προηγουμένην τῆς Κυβερνήσεως ἄδειαν. Ἡ προηγουμένη ὅμως ἀναγγελία εἰς τὴν Ἀρχήν, ἐκρίθη νόμιμος (Σ.Ε. 696/55, Ν.Σ. 441/50). Τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀναγγελίας εἰς τὴν ἀρχὴν καθιεροῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 76/1954 Ἀστυνομικὴ Διάταξις Ἀθηνῶν, ὡς ἐπίσης τοιαύτην ὑποχρέωσιν καθιέρωνε καὶ ὁ παλαιὸς Κανον. Χωρ/κῆς, ἐνῷ ὁ νέος τοιοῦτος (Δ/γμα 28/4/58) δὲν ἀναγράφει τι σχετικόν, πλὴν τῆς ὑποχρεώσεως τὴν ὁποίαν ἀναθέτει εἰς τὰ ὄργανά της (ἄρθρον 296 παρ. 3) «νὰ μεριμνῶσι διὰ τὴν ταχεῖαν εἰδοποίησιν τοῦ προϊσταμένου των» κ.λ.π.

γ) Ἐν ὑπαίθρῳ συνάθροισις: Αἱ συναθροίσεις ἐν ὑπαίθρῳ ἐπιτρέπεται νὰ τεθοῦν ὑπὸ ἀστυνομικὸν καθεστώς. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Συντάγματος, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι καὶ ἄνευ νόμου ρυθμίζοντος τὴν τοιαύτην ἁρμοδιότητα τῆς Διοικήσεως, αὕτη βάσει τῆς Συνταγματικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἀποτελούσης ἀμέσως ἰσχῦον δίκαιον, δύναται νὰ ἀπαγορεύῃ συναθροίσεις ἐν ὑπαίθρῳ δι' οὓς λόγους ἀναφέρει τὸ Σύνταγμα (Σύντ. Σβώλου—Βλάχου Τ.Β' σ. 224).

Ἀρχὴ ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀποφανθῇ περὶ ἀπαγορεύσεως εἶναι ἡ διοικητικὴ (Νομάρχης—Ἀστυν. Δ/ντής). Ἡ ἁρμοδιότης αὕτη συνδέεται μὲ τὴν ἐκτίμησιν ζητημάτων δημοσίας ἀσφαλείας καὶ μὲ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡ διοίκησις εἶναι μᾶλλον ἐνήμερος οἱασδήποτε ἄλλης ἀρχῆς τῶν τυχὸν κινδύνων τῆς δημοσίας τάξεως, ἕνεκα τῶν ὁποίων δύναται ν' ἀπαγορευθῇ συνάθροισις.

«Ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἀναγγελίας πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν πάσης ἐν

ὑπαίθρῳ πρὸς οἱονδήποτε σκοπὸν συναθροίσεως ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Συν/τος καθιερουμένης προληπτικῆς ἀπαγορεύσεως, ἂν ἐπίκειται ἐκ ταύτης κίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, δὲν ἐνέχει τὴν ἔννοιαν τῆς χορηγήσεως πρὸς τοῦτο διοικητικῆς ἀδείας, ὥστε δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ζήτημα Νομάρχου ἢ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ, διὰ τὴν χορήγησιν αὐτῆς».

«Τὸ Σύνταγμα ἐπιτρέπον τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀπαγόρευσιν ἕνεκεν ἐπικειμένου κινδύνου τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, προφανῶς ἀναφέρεται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προληπτικοῦ τούτου μέτρου εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ὁποίας ἀνάγεται κατὰ νόμον ἡ προστασία τῆς δημοσίας εἰρήνης, ἡσυχίας καὶ τάξεως, λαμβανομένων παρὰ ταύτης πάντων τῶν πρὸς τοῦτο μέτρων» (Νομ. Συμβ. Ὑπ. Ἐσ. 81/26-1-1960).

Τὸ Σύνταγμα ἐπιτρέπει τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ἐν ὑπαίθρῳ συναθροίσεων μόνον «ἐὰν ὡς ἐκ τούτων ἐπίκειται κίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν», ἑπομένως κατ' ἀρχήν, ὄχι δι' οἱονδήποτε ἄλλον λόγον.

Αἱ ἔννοιαι «δημοσία ἀσφάλεια καὶ κίνδυνος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας» κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συναθροίσεως εἶναι πολὺ γενικαί, τὸ δὲ ἑκάστοτε περιεχόμενον αὐτῶν δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ καθορισθῇ ἀντικειμενικῶς, ἐκ τῶν δεδομένων δηλ. τῆς κοινῆς πείρας, ἀλλ' ἀναγκαίως προσδιορίζεται εἰς ἑκάστην δεδομένην περίπτωσιν.

11. Παράνομοι συγκεντρώσεις.

Δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἔνοπλος κρατικὴ δύναμις, ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ἐμφανίζεται (Στρατός, Ἀστυνομία, Χωροφυλακή), πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ πρὸς τήρησιν τῆς ἐννόμου τάξεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔρχεται ἀντιμέτωπος ὁμάδος ἀτόμων, μικρᾶς ἢ μεγάλης καὶ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ χρῆσιν βιαίων μέσων.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὸ «Κράτος τοῦ Νόμου» ἡ προστασία τοῦ συνόλου πρέπει νὰ ἐξασφαλισθοῦν ὁπωσδήποτε.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος Κυβερνήσεως κ. Κανελλόπουλος, ἀγορεύων ἐν τῇ Βουλῇ τὴν 22-5-1956 ἐξ ἀφορμῆς τῶν γεγονότων τῆς 9-5-56 ἡμέρας, καθ' ἣν διεδραματίσθησαν αἱματηρὰ γεγονότα εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸ γενόμενον συλλαλητήριον πρὸς ἀποτροπὴν ἐκτελέσεως Κυπρίων ἀγωνιστῶν, ἔλεγε ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὰ ἑξῆς:

«Κύριοι συνάδελφοι, εἶναι πράγματι λυπηρόν, ὅτι τὰ Σώματα Ἀσφαλείας εἶναι ὑποχρεωμένα ἐν ὀνόματι ὡρισμένων ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τοῦ κύρους τοῦ Κράτους, εἶναι ἠναγκασμένα νὰ ἔρχωνται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν λαϊκῶν μαζῶν, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς ἔξαψιν καὶ ἐνδεχομένως παρασύρονται ὑπὸ ἀναρχικῶν στοιχείων. Εἶναι πράγματι λυπηρὸν διότι σημειοῦνται αὐταὶ αἱ συγκρούσεις, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀναπότρεπτοι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ οἱαδήποτε εὐθύνη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐὰν ἐσημειώθησαν ὡρισμέναι παραλείψεις. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐὰν δὲν εἶχον γίνει πρὸς αὐτὴν αἱ ὀρθαὶ εἰσηγήσεις ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλῃ κυρώσεις εἰς τοὺς παραλείψαντας νὰ προβοῦν εἰς τὰς ὀρθὰς εἰσηγήσεις.

«Αἱ ἀστυνομικαὶ δυνάμεις εὑρέθησαν ἐνώπιον μεγάλων μαζῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξεκίνησαν μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον, ὅστις μοιραίως δημιουργεῖ σύγκρουσιν. Ὑπῆρξε πρωτοπορεία, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ μαίνεται διὰ νὰ προετοιμάσῃ ψυχικῶς τὸ πλῆθος διὰ τὴν βιαίαν σύγκρουσιν. Μήπως εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου εὑρίσκετο ὁ στρατάρχης Χάρτιγκ διὰ νὰ μαίνωνται ἐναντίον του; Τοιούτου εἴδους ἐκδηλώσεις δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποδοθοῦν εἰς πραγματικὸν πατριωτισμόν, διότι ὁ πραγματικὸς πατριωτισμὸς σημαίνει ἔξαρσιν, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφροσύνην. Δὲν ἐπιτρέπεται οἱ πραγματικοὶ πατριῶται νὰ ὑποκινοῦν τοὺς πολλούς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως παρασύρον-

ται εἰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ὡς ἀστυφύλακες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ προστατεύουν τὸ κῦρος τοῦ Κράτους καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἔθνους.

«Ἡ Ἀστυνομία εὑρέθη ἐνώπιον αὐτῆς τῆς μεγάλης καὶ φοβερᾶς ἐπιθέσεως καὶ ἀδιάφορον ἐὰν ἐλήφθησαν ἢ ὄχι ὅλα τὰ σοβαρὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ προηγηθοῦν, ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ καταλυθῇ τὸ Κράτος, ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἀμυνθῇ. Θὰ κατελύετο τὸ Κράτος ἐὰν δὲν ἠμύνετο. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πράξῃ ἄλλως.

«Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦσαν τεταγμένοι νὰ διαφυλάξουν τὸ κῦρος τοῦ Κράτους καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πράξουν ἄλλως.

«Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι γεγονός, εἶναι ὅτι ἡ Ἀστυνομία εὑρέθη πρὸ δυσκολωτάτων περιπτώσεων. Διατὶ εὑρέθη ἐνώπιον τόσων δυσχερῶν περιστάσεων; Κυρίως ὑπεύθυνοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑπεκίνησαν τὸ πλῆθος τῶν ἀγνῶν πατριωτῶν καὶ τὸ προεκάλεσαν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Ἀστυνομίας, νὰ παρεμποδίσῃ αὐτὴν νὰ πράξῃ τὸ ἐθνικόν της καθῆκον. Διότι καὶ ἡ Ἀστυνομία κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἦτο τεταγμένη νὰ πράξῃ ἐξ ἴσου σοβαρὸν καθῆκον, ὅσον σοβαρὸν ἦτο καὶ τὸ ἐθνικὸν καθῆκον τῶν διαδηλωτῶν, τῶν διαδηλωσάντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἐθνικὴν ὑπερήφανον εὐχήν, ὅπως ἀποτραπῇ ἡ ἐκτέλεσις τῶν δύο Κυπρίων ἀγωνιστῶν».

Ἡ ἐφημερὶς «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» τῆς 23-5-1956, εἰς ἄρθρον μὲ τὴν ὑπογραφὴν «ἀντικειμενικὸς παρατηρητὴς» καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ γεγονότα τῆς 9ης Μαΐου καὶ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων», ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Οὐδεὶς ἀντικειμενικὸς κριτὴς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συναθροίσεων καὶ τῶν διαδηλώσεων δὲν ἔγιναν ὑπερβασίαι καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνθουσιώντων νέων δὲν παρεισέφρυσαν ἄτομα ἐπιδιώκοντα νὰ ἐπιτελέσωσιν ἄλλους σκοπούς.

«Οὕτω ἡ Ἀστυνομία εὑρέθη μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος, διότι ἀπὸ τῆς κρατικῆς πλευρᾶς ἡ Ἀστυνομία προσεκλήθη νὰ τηρήσῃ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν ἐκ κάθε ἐκτροπῆς τῶν συγκεντρωθέντων καὶ διαδηλωτῶν προλαμβάνουσα καὶ καταστέλλουσα ταύτην ἐν τῇ γενέσει της, ἀπὸ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ στάσιν εὐγενῆ καὶ ἄψογον πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας καὶ διαδηλωτὰς διαμαρτυρομένους καὶ ἀνησυχοῦντας διὰ τὸ ἐπίμαχον ἐθνικὸν πρόβλημα.

«Φαντάζεται κανεὶς πόσον λεπτὴ ἀλλὰ καὶ πόσον ἐπικίνδυνος εἶναι ἡ θέσις τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως καὶ ἰδίως τοῦ ἑκάστοτε ἡγήτορος εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην. Ἡ Ἀστυνομία δηλαδὴ εἰς παρομοίας περιπτώσεις πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει της τὸ γνωστὸν λόγιον «μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα» διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Τυχὸν ἐκπόρθησις καὶ λεηλασία καταστημάτων ἢ ἄλλων, οὐδόλως διαφέρει τῆς ὀχλοκρατίας. Διὰ συνεχοῦς λήψεως αὐστηρῶν μέτρων προληπτικῶν καὶ διὰ τοῦ μεγάλου καμάτου τῶν ἀστυνομικῶν ἐξασφαλίζει τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν.

«Ἡ συγκέντρωσις ἐξελίχθη εἰς μάχην πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ κρυφίου σκοποῦ τῶν διαδηλωτῶν δηλ. τὴν δῄωσιν καὶ λεηλασίαν καὶ τὴν ἐκ προθέσεως θέσιν ἐκτὸς μάχης τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως, πρὸς ἐπιβολὴν τῶν παρανόμων καὶ ἐκνόμων θελήσεων τῶν κατὰ σύστημα ταραχοποιῶν καὶ ἄλλων ἀναρχικῶν στοιχείων.

«Ἡ τάξις ἐκινδύνευσε καὶ οἱ ὀχλοκράται ἐπεδίωξαν μὲ κάθε μέσον καὶ ὅπλον νὰ καθυποτάξουν καὶ νὰ διαλύσουν τὰς ἀστυνομικὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των, ἀλλ' ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια ἐτηρήθη—δυστυχῶς αἱματηρῶς—καὶ τὸ Κράτος ἐνίκησε».

(Συνεχίζεται)

ΙΔΙΟΤΥΠΟΣ ΜΟΡΦΗ ΤΡΟΠΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΔΙΑ ΜΟΝΟΞΕΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ

Ὑπὸ τῶν Ἰατροδικαστῶν Ἀθηνῶν
κ. κ. **ΔΗΜ. ΚΑΨΑΣΚΗ & ΕΜΜ. ΗΛΙΑΚΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Αἱ δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος (CO).
2. Ἡ ἡμετέρα περίπτωσις.
3. Ἡ αὐτοψία τοῦ χώρου.
4. Ἐξέτασις πτώματος.
5. Συμπέρασμα.

***

1. Αἱ δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος (CO).

Αἱ δηλητηριάσεις παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος εἶναι λίαν συχναὶ καὶ ὀφείλονται εἰς διάφορα αἴτια. Δύνανται, δῆλον ὅτι, νὰ ὀφείλωνται εἰς τυχαῖα αἴτια, εἰς αὐτοκτονίαν καὶ σπανίως εἰς ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν. Αἱ χρόνιαι δηλητηριάσεις, ἀντιθέτως, εἶναι ἐπαγγελματικῆς φύσεως.

Ὡς γνωστόν, τὸ CO παράγεται κατὰ τὴν ἀτελῆ καῦσιν τοῦ ἄνθρακος ($C + O = CO$) ἡ δὲ παραγομένη ποσότης εἶναι ἀνάλογος τοῦ προσφερομένου πρὸς καῦσιν ὀξυγόνου, ἐνῷ κατὰ τὴν τελείαν καῦσιν παράγεται ὡς τελικὸν προϊὸν τὸ CO_2 ($C + O_2 = CO_2$). Παράγεται ὡσαύτως CO εἰς ἃς περιπτώσεις CO_2 διέρχεται διὰ στρώματος ἄνθρακος, ὅτε ἀνάγεται πρὸς μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος ($CO_2 + C = 2CO$).

Ἡ δηλητηριώδης ἐπενέργεια τοῦ CO, ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκδιώκῃ εὐχερῶς τὸ ὀξυγόνον τῆς ὀξυαιμοσφαιρίνης καὶ νὰ δεσμεύῃ αὐτήν, σχηματίζον πλέον σταθερὰν ἕνωσιν τῆς ὀξυαιμοσφαιρίνης, τὴν ἀνθρακυλαιμοφαιρίνην, ἥτις προκαλεῖ ταχυτάτην ἀνοξίαν τῶν κυττάρων τῶν ἱστῶν, χωρὶς νὰ ἀσκῇ οὐδεμίαν τοξικότητα τόσον ἐπ' αὐτῶν, ὅσον καὶ ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς αἱμοσφαιρίνης. Παρὰ ταῦτα ἐρευνηταί τινες ὑποστηρίζουν, ὅτι τὸ CO πλὴν τῆς ἀνωτέρω δράσεώς του προκαλεῖ καὶ καταστροφὴν τοῦ ἀναπνευστικοῦ ἐνζύμου τῶν κυττάρων (ἐρυθρὸν ἔνζυμον τοῦ Warburg) καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἑρμηνεύσουν τὰς προκαλουμένας ἀλλοιώσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων ὀργάνων, ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον δὲν ἔχει εἰσέτι πλήρως ἀποδειχθῆ.

Αἱ ὀξεῖαι δηλητηριάσεις, ὡς ἀναφέραμεν, ὀφείλονται εἰς διάφορα αἴτια, καὶ ἀναλόγως τῆς ἑστίας παραγωγῆς τοῦ CO, μία δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ παρουσιαζομένη κατὰ τὴν εἰσπνοὴν CO, παραγομένου κατὰ τὴν λειτουργίαν μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως διὰ βενζίνης ἢ πετρελαίου, ὅπου καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν διὰ βενζίνης κινουμένων κινητήρων παράγεται εἰς ποσότητα, 3,7% κατὰ λίτρον καυσαερίων. Παρ' ἡμῖν αἱ δηλητηριάσεις αὗται ἐπισυμβαίνουν εἰς ἄτομα ἐργαζόμενα εἰς συνεργεῖα ἐπισκευῆς αὐτοκινήτων ἢ εἰς μικρὰ οἰκιακὰ ἰδιωτικὰ garages (γκαράζ) διότι τὸ ἐν ἀφθονίᾳ παραγόμενον CO μὴ ἀποχετευόμενον καλῶς διαχέεται ἐντὸς τοῦ χώρου, ἂν ληφθῇ δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ στενότης καὶ ὁ κακὸς ἀερισμὸς αὐτοῦ μὲ συνέπειαν τὴν μικρὰν παρουσίαν ὀξυγόνου εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εἰσπνοὴν τοῦ CO καὶ δηλητηρίασιν τῶν ἐν τῷ χώρῳ ἐργαζομένων. Αὗται χαρακτηρίζονται ὡς τυχαῖαι δηλητηριάσεις.

Ἡ πρώτη παρ' ἡμῖν παρουσιαζομένη δηλητηρίασις διὰ CO, παραγομένου κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν διὰ βενζίνης κινουμένων κινητήρων ἐσωτερικῆς καύσεως, μὲ σκοπὸν τὴν αὐτοκτονίαν καὶ εἰδικὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν τοῦ αὐτόχειρος, εἶναι καὶ ἡ περιγραφομένη περίπτωσις, χάριν τῆς ὁποίας προβαίνομεν εἰς τὴν παροῦσαν δημοσίευσιν.

Βεβαίως περιπτώσεις ἰδιοτύπου ἐπιτελέσεως αὐτοκτονιῶν δι' ἄλλων μέσων καθημερινῶς σχεδὸν παρατηροῦνται, διότι ἡ νοσηρὰ φαντασία τῶν αὐτοχείρων ἐπινοεῖ καὶ ἐφευρίσκει πολλάκις περιέργους καὶ πολυκπλόκους τρόπους ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ αὐτῶν. Ἡ περίεργος μάλιστα, καὶ πολύπλοκος, ἀλλὰ καὶ μέχρι σχολαστικότητος, ἐνίοτε, ἐνέργεια, τῶν αὐτοχείρων πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ των, ὑποβοηθεῖ τὰ μέγιστα τὸν ἰατροδικαστὴν εἰς τὸ ἔργον του καὶ συντελεῖ σημαντικῶς εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ ἂν περὶ αὐτοκτονίας ἢ ἐγκλήματος πρόκειται.

Περιπτώσεις δηλαδὴ αὐτοκτονιῶν, αἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνοντο ὀφειλόμεναι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν εἰδεχθοῦς ἐγκλήματος, ἀπεδείχθησαν, διὰ τῆς ἐπισταμένης ἐξετάσεως ὄχι μόνον τοῦ πτώματος, ἀλλὰ ἰδίᾳ τῆς λεπτομεροῦς ἐπιτοπίου αὐτοψίας τοῦ χώρου ἀθίκτου ὅπου ἀνευρέθη τοῦτο, ὅτι ἦσαν κλασσικαὶ αὐτοκτονίαι.

Τοιαῦται περιπτώσεις ἰδιοτύπου ἐπιτελέσεως αὐτοκτονιῶν ἔχουσι δημοσιευθῆ κατὰ καιροὺς εἰς τὸν εἰδικὸν ἰατρικὸν τύπον. (1)

Ἤδη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι περιπτώσεως ἰδιοτύπου μορφῆς τρόπου ἐπιτελέσεως αὐτοκτονίας διὰ CO, ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς, τὸ ἱστορικὸν τῆς ὁποίας ἔχει ὡς ἀκολούθως :

2. Ἡ ἡμετέρα περίπτωσις.

Τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1960, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/4/1α ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Βουλιαγμένης, προέβημεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος τοῦ D. E., ἐτῶν 32, σμηνίου, ἐξ Η.Π.Α., πρὸς διαπίστωσιν τοῦ αἰτίου τοῦ θανάτου καὶ ἐὰν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας ἢ ἐγκλήματος.

Κατὰ τὰς δοθείσας ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐγγράφου πληροφορίας, ὁ ἀνωτέρω ἀνευρέθη νεκρὸς ἐντὸς αὐτοκινήτου (Ξ. Α. 1437) εἰς θέσιν Γερμανικὰ πολυβολεῖα τῆς Βαρκίζης καὶ περὶ ὥραν 10.00, ὑπὸ γυναικός τινος.

Πρὸς ἀκριβεστέραν ἐπίλυσιν τῶν τεθέντων ἡμῖν ζητημάτων, προέβημεν κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τοῦ χώρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνευρέθη τὸ πτῶμα, ὅστις ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ οὐδὲν εἶχε θιγεῖ, γνωστῆς οὔσης τῆς ἀνυπολογίστου ἀξίας τῆς αὐτοψίας ἐπὶ ἀναλόγων περιπτώσεων, συνδυαζομένης πρὸς τὰ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ πτώματος εὑρήματα, ἥτις συμβάλλει εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν καὶ τὸν σχηματισμὸν ἀκριβοῦς γνώμης, ὡς πρὸς τὰ προηγηθέντα τοῦ θανάτου περιστατικά.

3. Αὐτοψία τοῦ χώρου.

Ἐκ τῆς διενεργηθείσης αὐτοψίας τοῦ χώρου, ἔνθα ἀνευρέθη τὸ πτῶμα τοῦ ἐν τῇ ἐντολῇ ἀναφερομένου, παρουσίᾳ τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ Δικαστικῶν ἀρχῶν, ὡς καὶ τῶν ἁρμοδίων μελῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς, ἐν οἷς καὶ ἰατροί, διεπιστώθη, ὅτι ὁ αὐτόχειρ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τὰς στοιχεῖα Ξ.Α. 1437 αὐτοκινήνητου, κατασκευῆς ἐργοστασίου Chevrolet, κατακεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου καθίσματος. Τὸ αὐτοκίνητον εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν Γερμανικὰ πολυβολεῖα τῆς Βαρκίζης καὶ εἰς ἀπόστασιν περίπου 200 μέτρων ἐκ τῆς δημοσίας ὁδοῦ καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ κατωφερείας καὶ ἐντὸς θαμνώδους τινὸς περιοχῆς, ἐκ μικρῶν πεύκων καὶ θάμνων ἀποτελουμένης, παραλλήλως, τρόπον τινά, πρὸς τὴν δημοσίαν ὁδόν, ἔχον δηλαδὴ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ πλευρὰν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐξ αὐτῆς ἄνω τῶν 100 μέτρων. Ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἐξετάσεως τοῦ ἐδάφους πρὸς ἀνεύρεσιν ἀποτυπωμάτων τροχῶν ἐξ αὐτοκινήτων, ἂν καὶ τοῦτο ἀπετελεῖτο κυρίως

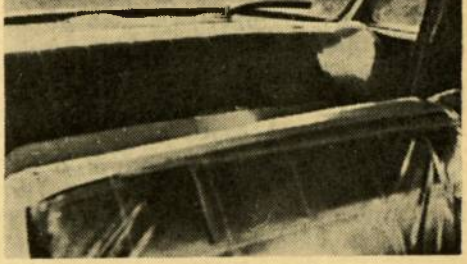
1. Γ. Κάτσα καὶ Κ Ἠλιάκη : Ἰδιότροπος ἐπιτέλεσις αὐτοκτονίας διὰ κυνηγετικοῦ ὅπλου, 1936. Γ. Κάτσα καὶ Κ. Ἠλιάκη : Περίπτωσις αὐτοκτονίας διὰ στραγγαλισμοῦ διὰ βρόχου, 1936. Κ. Ἠλιάκη καὶ Δ. Ροβίθη : Ἐπὶ δύο περιπτώσεων αὐτοκτονίας διὰ στραγγαλισμοῦ, 1949. Κ. Ἠλιάκη καὶ Δ. Ροβίθη : Ἰδιότροπος ἐπιτέλεσις αὐτοκτονίας δι' ἀπαγχονισμοῦ, 1946. Κ. Ἠλιάκη, Δ. Ροβίθη καὶ Α. Χατζηγιάννη : Ἰδιότροπος ἐπιτέλεσις αὐτοκτονίας δι' ἀπαγχονισμοῦ, 1955.

ἐκ χαλίκων, κατέστη δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ, ὅτι ὁ αὐτόχειρ, ἔχων κατεύθυνσιν κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν θάλασσαν κατερχόμενος τὴν κατωφερείαν ἐκ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, ἀναζητῶν κατάλληλον τόπον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του καὶ ἀνευρὼν τοῦτον, ἀκινητοποίησε τὸ αὐτοκίνητον καὶ διὰ τῆς ὄπισθεν ταχύτητος, στρέφων πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ σύστημα κατευθύνσεως τοῦ αὐτοκινήτου, ἔφερε τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ πρὸς συστάδα μικρῶν πεύκων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς σχεδὸν τελείας καλύψεως τοῦ ὀπισθίου μέρους καὶ κυρίως τοῦ σωλῆνος ἐξαγωγῆς καυσαερίων. Ὁ αὐτόχειρ ἐξέλεξε τὴν περιοχὴν ταύτην, ἵνα μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν περιέργειαν τῶν διερχομένων, καθ' ὅτι ἡ περιοχὴ αὕτη κατ' ἐξοχὴν προσφέρεται εἰς τοὺς κατόχους αὐτοκινήτων Ι. Χ., ὡς τόπος ἐρωτικῶν συναντήσεων, καὶ οὕτω θὰ εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του.

Ἐκ τοῦ ἐνεργηθέντος ἀκολούθως ἐλέγχου, διεπιστώθη, ὅτι ἅπασαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα ἑρμητικῶς καὶ ἠσφαλισμένα ἐκ τῶν ἔσω, τὸ κάλυμμα τοῦ πόρτ–μπαγκὰζ δὲν ἦτο καλῶς κεκλεισμένον, ἀφῆνον μικρὸν χάσμα ἐλεύθερον. Ἐπίσης, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ὑπῆρχεν σύνδεσις τοῦ μεταλλίνου σωλῆνος, ἐξαγωγῆς τῶν καυσερίων τοῦ κινητῆρος δι' ἐλαστικοῦ τοιούτου χρώματος μαύρου, διαμέτρου ἐξωτερικῆς 3 ἑκ. μ. καὶ ἐσωτερικῆς τοιαύτης 2 ἑκ. μ. Ὁ σωλὴν οὗτος εἰσήρχετο περὶ τὰ 0,20 μ. ἐντὸς τοῦ σωλῆνος ἐξαγωγῆς καὶ τὸ ἀπομεῖναν κενὸν εἶχεν περιφερειακῶς ἐσφραγισθῆ οὐχὶ στερῶς, δι' ἑνὸς μικροῦ προσοψίου, πρὸς τὸν σκοπόν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν παραγομένων καυσαερίων νὰ διοχετεύεται διὰ τοῦ σωλῆνος ὅπου δεῖ, ἀφ' ἑτέ-

Εἰκ. 1

Εἰκ. 2

ρου δὲ πρὸς ἀποφυγὴν ἀποσπάσεως τοῦ σωλῆνος ἐκ τῆς πιέσεως τοῦ συνόλου ὄγκου τῶν καυσαερίων (εἰκὼν 1) καὶ ἀποτύχει οὕτω ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός.

Ἀκολούθως ὁ ἀνωτέρω ἐλαστικὸς σωλὴν ἐφέρετο διὰ τοῦ ἡμιανοίκτου, ὡς περιεγράφη, πόρτ–μπαγκὰζ, (εἰκὼν 2) πρὸς τὰ ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου καὶ διὰ διατρήσεως τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὀπισθίου καθίσματος χώρου, τοῦ χρησιμοποιουμένου διὰ τὴν τοποθέτησιν ἀντικειμένων καὶ ἀποτελοῦντος τρόπον τινὰ τὴν ὀροφὴν τοῦ πόρτ–μπαγκάζ, εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ αὐτοκινήτου πλέον τῶν 0,25 μ., πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα μὴ διαφύγῃ τῆς θέσεώς του (εἰκὼν 2). Τὸ ὁλικὸν μῆκος τοῦ ὡς ἄνω ἐλαστικοῦ σωλῆνος ἦτο 2,50 μ.

Ἡ περιγραφεῖσα τεχνικὴ ἦτο ἀρίστη, τελείως κεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς συστάδος τῶν πεύκων καὶ μόνον ἀπὸ πολὺ μικρᾶς ἀποστάσεως καὶ ἐφ' ὅσον ἔκυπτέ τις, ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὕπαρξίν της.

Ἡ διαπίστωσις τῆς ὡς ἄνω μετὰ σχολαστικότητος καὶ ἀκριβείας εἰδικῆς προπαρασκευῆς, ἄγει εἰς τὸν ἀσφαλῆ συλλογισμὸν τὸν ἐξετάζοντα, ὅτι ἡ νοσηρὰ φαντασία τοῦ αὐτόχειρος ἐπενόησε καὶ ἐφεῦρε λίαν πολύπλοκον τρόπον, ἄγνωστον ἐν Ἑλλάδι, κατεβλήθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ πᾶσα προσπάθεια καὶ ἐλήφθησαν πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς πλήρη καὶ ἀσφαλῆ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

Κατὰ τὴν αὐτοψίαν ἐπίσης διεπιστώθη, ὅτι ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀντιστοίχως πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὀπισθίας δεξιᾶς θύρας, ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος κονιορτοῦ, ἦτο ἀναγεγραμμένον, προφανῶς, διὰ δακτύλου τινὸς τῆς χειρός, ἑλληνιστί ἡ λέξις ΠΟΠΗ ὁ τρόπος δὲ τῆς γραφῆς παρεῖχε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἐπεχειρήθη ὑπὸ ἀτόμου μὴ γνωρίζοντος τὴν ἑλληνικὴν γραφήν, λόγῳ τῆς λίαν ἰδιοτύπου χαράξεως τῆς λέξεως. Εὐθὺς ἀμέσως ἐγεννήθη ἡμῖν ἡ σκέψις, μήπως ὁ αὐτόχειρ ἦτο καὶ ὁ γράψας, διότι πλειστάκις παρὰ παίδων χάριν παιδιᾶς ἀναγράφονται διάφοροι λέξεις καὶ συνθήματα ἐπὶ πάντων τῶν ἐπικεκαλυμμένων διὰ στρώματος κονιορτοῦ ὀχημάτων. Ἀκόμη δέ, ὅτι ἐὰν ὄντως ὁ αὐτόχειρ ἐφέρετο ὡς ὁ γράψας, θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς ἓν ἀσφαλὲς τεκμήριον ὡς πρὸς τὴν ἐκδοχὴν καὶ τὸ αἴτιον τῆς αὐτοκτονίας, ἐν συσχετίσει βεβαίως πρὸς τὰ ὑπόλοιπα εὑρήματα ἐκ τῆς ὅλης ἐνεργείας τοῦ αὐτόχειρος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρὰ τῶν παρευρισκομένων συναδέλφων τοῦ αὐτόχειρος ἐζητήθησαν ὑφ' ἡμῶν πληροφορίαι, ἐὰν ὁ αὐτόχειρ εἶχε ἐρωτικὸν σύνδεσμον μετὰ γυναικός τινος. Πράγματι ἐπιστοποιήθη ὅτι οὗτος εἶχε δεσμὸν μετά τινος Ἑλληνίδος, ὀνόματι Καλλιόπης, ὅτι ἦτο ἔγγαμος καὶ μάλιστα πλειστάκις εἶχεν ἔριδας μετὰ τῆς συζύγου του, λόγῳ ἀκριβῶς τοῦ συνδέσμου του αὐτοῦ.

Ἀκολούθως, ἡ παρευρισκομένη Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ προέβη εἰς τὸ ἄνοιγμα τῶν θυρῶν διὰ παραβιάσεως τοῦ ἐμπροσθίου ἀριστερὰ κρυστάλλου τῆς θύρας, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀπασφαλίσεως τῶν θυρῶν. Λεπτομερὴς ἐξέτασις ἔδειξε, ὅτι ἅπασαι αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι ἐκ τῶν ἔσω, ἐπίσης διεπιστώθη ὅτι ὁ κινητὴρ τοῦ αὐτοκινήτου ἐλειτούργησε, διότι εὑρέθησαν : ἡ κλεὶς τῆς μηχανῆς εἰς τὸν διακόπτην καὶ μάλιστα εἰς τὴν θέσιν OFF (τῆς λειτουργίας), ὁ μοχλὸς τῶν ταχυτήτων εἰς τὴν θέσιν τοῦ νεκροῦ σημείου τοῦ κιβωτίου τῶν ταχυτήτων, ὁ μοχλὸς τοῦ χειροφρένου ἐν θέσει τροχοπεδήσεως τοῦ αὐτοκινήτου, ὁ δείκτης τῆς βενζίνης εἰς θέσιν ΕΜΡΤΥ (κενὸς) τοῦ μανομέτρου, ὁ δὲ δείκτης ἐλαίου μηχανῆς ἀνημμένος εἰσέτι.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγομεν, ὅτι ὁ κινητὴρ εὑρίσκετο ἐν συνεχεῖ λειτουργίᾳ ἐν στάσει εὑρισκομένου τοῦ αὐτοκινήτου, μέχρις ὅτου ἡ ὑπάρχουσα βενζίνη κατηναλώθη, ὅτε καὶ ἐσβέσθη.

Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἤτοι ἐκ τῆς δηλητηριάσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ εὑρισκομένου ἐν αὐτῷ, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ καταναλωθεῖσα βενζίνη παρήγαγε λίαν ἱκανὴν ποσότητα καυσαερίων, ἐν οἷς καὶ σημαντικὸν ποσὸν CO.

Εἶτα κατὰ τὴν γενομένην ὑφ' ἡμῶν αὐτοψίαν τοῦ πτώματος, ὁ αὐτόχειρ εὑρίσκετο κατακεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πλαγίου τοῦ σώματός του, (εἶχε ἀφαιρέσει τὰ ὑποδήματά του) μὲ τὰς κνήμας κεκαμένας πρὸς τοὺς μηροὺς καὶ τοὺς μηροὺς πρὸς τὴν κοιλίαν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἤδη ἐπελθούσης καθολικῆς πτωματικῆς ἀκαμψίας εἰς τὴν θέσιν ταύτην.

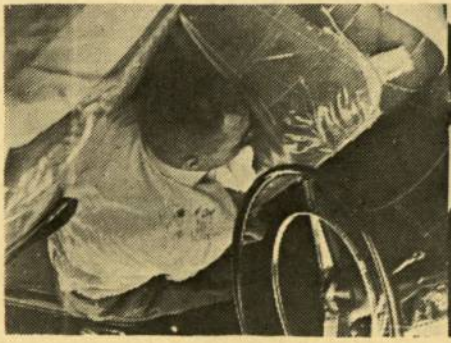
Συμπερασματικῶς προκύπτει, ὅτι ὁ αὐτόχειρ ἐκάθησεν ἀρχικῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν ἐμπροσθίαν θέσιν, θέσας ἐν λειτουργίᾳ τὴν μηχανὴν τοῦ αὐτοκινήτου. Εἶτα μετεκινήθη ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιά, τοποθετήσας τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ καθίσματος, κατακλιθεὶς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ πηδάλιον, κρατῶν εἰς τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ ἐγγύτατα τοῦ στόματος τὸ ρινόμακρόν του (εἰκὼν 3).

Πλησίον αὐτοῦ εἰς τὸ δάπεδον καὶ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ κιβωτίου τῶν ταχυτήτων εὑρίσκετο μία φιάλη οὐΐσκυ πλήρης (εἰκὼν 4), πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως χρησιμοποιήσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς πρὸς μέθην, ἵνα μὴ τοῦ ἀπολείψῃ τὸ θάρρος καὶ ἐπιτύχῃ τελικῶς τοῦ σκοποῦ του, πλὴν ὅμως δὲν τὸ ἐχρησιμοποίησεν.

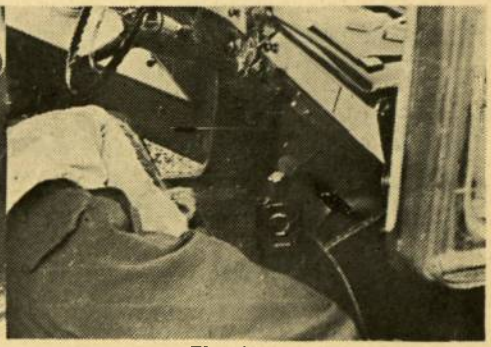
Ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ πτώματος καὶ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ἐμπροσθίου καθίσματος ἦτο τοποθετημένος ὁ λαιμοδέτης αὐτοῦ, ἐπί τινος δὲ κρεμάστρας καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ στηρίγματος ἦτο τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ χιτώνιον. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀντιστοίχως πρὸς τὸν χῶρον τὸν ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὴν δεξιὰν ἐμπροσθίαν θέσιν εὑρίσκοντο τὰ ὑποδήματα τοῦ αὐτόχειρος.

Ἡ γενομένη ἐξέτασις τῶν σολοδερμάτων ἔδειξεν τὴν ὕπαρξιν ὑπολειμμάτων ἐκ ρητίνης, κόνεως καὶ χλόης.

Μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ πτώματος ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν πρόχειρον νεκροψίαν αὐτοῦ παρετηρήθη, ὅτι τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ὁ αὐτό-

Εἰκ. 3

Εἰκ. 4

χειρ ἔφερε, δὲν ἐνεφάνιζον ἀταξίαν τινα, πλὴν τοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ ὑποκαμίσου καὶ ἀντιστοίχως τῆς δεξιᾶς ὠμοπλατιαίας χώρας ἔφερε κηλιδώσεις ἐκ μηχανελαίων, προφανῶς προελθούσας ἐξ ἐπαφῆς μὲ τμήματα τοῦ αὐτοκινήτου κατὰ τὴν προσπάθειάν του πρὸς σύνδεσιν τοῦ ἐλαστικοῦ σωλῆνος. Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία ἦτο ἔντονος καὶ κανονική. Γενομένη ἐξέτασις τῶν ραγῶν τῶν δακτύλων διὰ τὴν ἀνεύρεσιν κονιορτοῦ, ὄντως ἔδειξεν τὴν ὕπαρξιν τούτου κατὰ τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρός, ὥστε ἡ τοιαύτη ἀνεύρεσις ἔκαμε πιστευτὴν τὴν πρότερον ἐκφρασθεῖσαν γνώμην ἡμῶν, ὅτι ὁ αὐτόχειρ ἦτο καὶ ὁ γράψας ἑλληνιστὶ τὴν λέξιν ΠΟΠΗ, συνηγοροῦντος ἀκόμη καὶ τοῦ γεγονότος τοῦ ἰδιοτύπου τῆς γραφῆς.

Τὸ πτῶμα μετὰ ταῦτα μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροτομεῖον τοῦ Ἰατροδικαστικοῦ Ἐργαστηρίου, πρὸς διενέργειαν νεκροψίας καὶ νεκροτομίας.

4. Ἐξέτασις πτώματος.

Νεκροψία: Ἀριθ. πρωτοκόλλου νεκροτομιῶν 29. Τὸ πτῶμα ἐνδεδυμένον ἔφερε πλὴν τῶν ἐσωρρούχων στρατιωτικὴν περισκελίδα καὶ ὑποκάμισον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρετηρήθησαν αἱ ἀνευρεθεῖσαι κηλιδώσεις. Ἡ ἐξέτασις τοῦ πτώματος ἔδειξεν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀνδρὸς ἀρτίας σωματικῆς διαπλάσεως καὶ θρέψεως σχετικῶς καλῆς.

Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία εἶναι ἔντονος καὶ καθολική. Αἱ πτωματικαὶ ὑποστάσεις καταλαμβάνουν τὴν ἀριστερὰν πλαγίαν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος καὶ ἔχουσι χροιὰν κερασόχρουν. Ἡ χροιὰ τοῦ προσώπου εἶναι ροδίνη. Οἱ ἐπιπεφυκότες τῶν ὀφθαλμῶν εἶναι ὑπεραιμικοί. Παρατηρεῖται κυάνωσις, τῶν ὀνύχων. Ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς κοιλίας καὶ ἀντιστοίχως τοῦ δεξιοῦ λαγονίου βόθρου, ἀρχομένη ἐμφάνισις τῆς πρασίνης κηλίδος, ὡς πρόδρομον σημεῖον σήψεως. Οὐδαμοῦ τοῦ σώματος ἐξωτερικῶς παρατηροῦνται κακώσεις.

Νεκροτομία: Κεφαλή: Ἡ διάνοιξις τῶν μαλακῶν μορίων τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς συνήθους τομῆς δὲν ἔδειξεν κάκωσίν τινα τόσον κατ' αὐτά, ὅσον καὶ κατὰ τὸν ὑποκείμενον σκελετὸν τοῦ θόλου τοῦ κρανίου. Ἡ διάνοιξις τοῦ κρανίου δὲν ἔδειξεν κάταγμα τῶν ὀστῶν τῆς ἔσω κάψης. Ἐκ τῆς σκληρᾶς μήνιγγος οὐδὲν παρατηρεῖται. Τὰ ἀγγεῖα τῆς λεπτῆς μήνιγγος εἶναι λίαν συμπεφορημένα. Αἱμορραγία ἐντὸς τῶν κοιλιῶν τοῦ ἐγκεφάλου δὲν ὑπάρχει. Διάσπαρτοι στικταὶ αἱμορραγίαι κατὰ τὴν ἐγκεφαλικὴν οὐσίαν. Ἕτεραι παθολογοανατομικαὶ ἀλλοιώσεις δὲν παρετηρήθησαν κατὰ τὸν ἐγκέφαλον. Κατάγματα τῶν ὀστῶν τῆς βάσεως τοῦ κρανίου δὲν ἀνευρέθησαν.

Θώραξ: Οὐδεμία κάκωσις τῶν μαλακῶν μορίων αὐτοῦ καὶ τῶν ὑποκειμένων πλευρῶν ὑπῆρχε. Τὰ ἡμιθωράκια ἐλεύθερα. Ἀμφότεροι οἱ πνεύμονες, ὡς καὶ τὰ μαλακὰ μόρια τῶν τοιχωμάτων τοῦ θώρακος, ἔχουσι χαρακτηριστικὴν κερασοχρουν χροιάν, εἶναι λίαν συμπεφορημένα καὶ οἰδηματώδη. Οἱ πνεύμονες ἐμφαίνωσι στικτὰς αἱμορραγίας, διὰ δὲ τῆς τομῆς αὐτῶν ἐξέρχεται ἀφρὸς λευκὸς αἱματηρὸς (οἴδημα).

Ἐκ τοῦ μεσαυλίου, τοῦ περικαρδίου, τῆς ἀορτῆς, τῆς καρδίας, τῶν βαλβίδων καὶ τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, οὐδεμία ἀξιόλογος παθολογοανατομικὴ ἀλλοίωσις παρατηρεῖται μικροσκοπικῶς.

Κοιλία: Ἡ περιτοναϊκὴ κοιλότης ἐλέγχεται ἐλευθέρα. Τὸ ἦπαρ λίαν συμφορητικόν, ἐκ δὲ τῆς χοληδόχου κύστεως οὐδὲν παρατηρεῖται. Ἐκ τοῦ σπληνὸς τοῦ παγκρέατος καὶ τῶν ἐπινεφριδίων οὐδεμία παθολογογοανατομικὴ ἀλλοίωσις μικροσκοπικῶς. Οἱ νεφροὶ εἶναι ἐντόνως ὑπεραιμικοί, ἄνευ ἑτέρας ἀλλοιώσεως. Ὁ στόμαχος κενὸς τροφῶν, ἄνευ μακροσκοπικῆς παθολογοανατομικῆς ἀλλοιώσεως ἢ αἱμορραγιῶν τοῦ βλενογόνου. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων σπλάχνων τῆς κοιλίας, οὐδὲν ἕτερον παρητηρεῖται.

Σημειοῦμεν τὴν ὕπαρξιν τῆς χαρακτηριστικῆς κερασοχρόου χροιᾶς, τόσον τοῦ μυϊκοῦ συστήματος, ὅσον καὶ ἁπάντων τῶν σπλάχνων.

Κακώσεις καὶ κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν νεκροτομίαν οὐδαμοῦ τοῦ σώματος ἀνευρέθησαν, γενομένη δὲ φασματοσκοπικὴ ἐξέτασις τοῦ αἵματος τοῦ ληφθέντος ἐκ τοῦ πτώματος, ἀπέβη ἐντονώτατα θετικὴ διὰ τὴν ὕπαρξιν ἀνθρακυλαιμοσφαιρίνης. Γενομένη ἀναζήτησις οἰνοπνεύματος ἐν τῷ αἵματι ἀπέβη ἀρνητική.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εὑρημάτων ἐδείχθη, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ D. E. ὀφείλετο εἰς δηλητηρίασιν διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος.

5. Συμπέρασμα.

Συμπερασματικῶς, ὡς ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τοῦ χώρου, ἔνθα ἀνευρέθη τὸ πτῶμα, τῆς νεκροτομίας αὐτοῦ καὶ τῶν προκυψάντων εὑρημάτων καὶ κυρίως ἐκ τῆς ὅλης σχολαστικῆς ἐνεργείας τοῦ αὐτόχειρος, ὡς αὕτη ἐγένετο ἀντιληπτὴ κατὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἐπιτόπιον αὐτοψίαν, σαφῶς καὶ ἐδείχθη ὅτι ἡ δηλητηρίασις ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα αὐτοκτονίας ἰδιοτύπου μορφῆς τὸ πρῶτον παρατηρουμένης ἐν Ἑλλάδι.

Εἰκ. 5

Παρόμοιαι δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος CO ἐκ μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως μὲ σκοπὸν τὴν αὐτοκτονίαν, ἀναφέρονται ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ καὶ ἰδία ἐν Ἀμερικῇ, σπανίως ὅμως διὰ τοῦ τρόπου τῆς ἡμετέρας περιπτώσεως.

Συνηθέστερον παρατηροῦνται ἐν Ἀμερικῇ αὐτοκτονίαι διὰ τῶν παραγομένων καυσαερίων αὐτοκινήτων δι' εἰσπνοῆς τούτων ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ σωλῆνος ἐξαγωγῆς ἐν ἀνοικτῷ ἢ κλειστῷ χώρῳ ἄνευ τῆς σχολαστικῆς προπαρασκευῆς διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν καυσαερίων ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσεν ὁ αὐτόχειρ εἰς τὴν περιγραφεῖσαν περίπτωσιν.

Εἰς τὴν παραθετομένην εἰκόνα (εἰκὼν 5) ἀπεικονίζεται τοιαύτη περίπτωσις αὐτοκτονίας ἐν Η.Π.Α. ὡς αὕτη δημοσιεύεται εἰς τὸ Homicide Investigation τοῦ Le Moyne Snyder U.S.A. 1950.

Δ. ΚΑΨΑΣΚΗΣ—Ε. ΗΛΙΑΚΗΣ

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ*

Ὑπὸ Ἀστυν. Β' κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἱστορία.

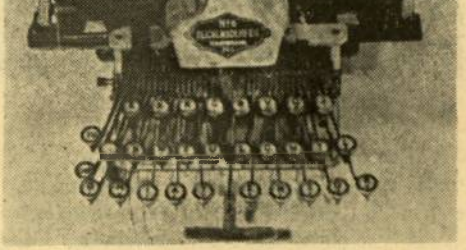
2. Προκαταρκτικὴ ἐξέτασις πρὸς καθορισμὸν τοῦ τύπου τῆς γραφομηχανῆς.

***

1. Ἱστορία.

Ἡ πρώτη γραφομηχανὴ ἐχρησιμοποιήθη τὸ 1867 ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ ἐπινόησίς της ὠφείλετο εἰς τὸν ἄγγλον μηχανικὸν H. Mill (1714) καὶ τὸν ὁποῖον ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἄννα (1702–1714) συνεχάρη διότι «κατόπιν κοπιώδους ἐργασίας διαπνεομένης ὑπὸ πίστεως καὶ ἐπιμονῆς καὶ διὰ δαπάνης χρημάτων ἐκ τῆς ἀτομικῆς του περιουσίας, ἐπέτυχε τὴν κατασκευὴν μιᾶς μηχανῆς, διὰ τῆς ὁποίας δύναται νὰ τυποῦνται μεμονωμένα γράμματα ἢ τὸ ἓν παρὰ τὸ ἄλλο κατὰ τὴν διαδοχικήν, ἐν σειρᾷ, διάταξίν των ὡς τὸ χειρόγραφον κείμενον, ἐπὶ χάρτου ἢ περγαμηνῆς καὶ νὰ εἶναι τόσον καθαρὰ καὶ εὐκρινῆ, ὥστε νὰ μὴν δύναταί τις εὐκόλως νὰ τὰ διακρίνῃ ἀπὸ τὴν γραφὴν τῶν τυπογραφείων» (James Conway, Evidential Documents, σελ. 108, 1959).

Τὸ 1843 ὁ ἀμερικανὸς Thurdre ἐπανέλαβε τὴν προσπάθειαν τοῦ Mill. Ἐπηκολούθησαν συναφεῖς ἐπινοήσεις καὶ ἐργασίαι ἄλλων ἀμερικανῶν τεχνικῶν, χάρις εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀρχικὴ ἰδέα ἐξειλίχθη καὶ ἠδυνήθη νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς καὶ οὕτω τὸ 1874 ἤρχισε καὶ ἡ «ἐμπορικὴ» ἐκμετάλλευσις τῶν γραφομηχανῶν. Περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι αἱ πρῶται γραφομηχαναὶ ἀπὸ ἐπόψεως σχεδιάσεως καὶ ἐμφανίσεως δὲν δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῶν ἐν χρήσει τῆς σήμερον (ὅρα εἰκ. 1).

Εἰκ. 1

Ἀντίδρασιν σοβαρὰν ἀντιμετώπισεν ἡ βιομηχανία τῶν γραφομηχανῶν ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ἀσχολουμένας μὲ τὸ ἐμπόριον τῆς μελάνης καὶ τῶν πεννῶν. Αἱ σύγχρονοι γραφομηχαναὶ ἔχουν ἄπασαι σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν, ἔχει ὅμως ἑκάστη τὰ ἰδιαίτερά της χαρακτηριστικὰ καὶ τὰς εἰδικάς μηχανικάς της διατάξεις. Τὰ πλῆκτρα ἐφ' ὧν τὰ ψηφία, τὰ σημεῖα στίξεως καὶ οἱ ἀριθμοὶ εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον διατεταγμένα καὶ συνδεδεμένα, ὥστε νὰ πλήττουν εἰς ἓν ὡρισμένον σημεῖον ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου. Ὁ μηχανισμὸς τῆς ὁριζοντίου καὶ καθέτου διαστιχώσεως προνοεῖ περὶ τῶν μεσογραμματικῶν ἀποστάσεων καὶ περὶ τῶν ἀποστάσεων τῶν στίχων—σειρῶν. Μοχλός τις, εἰς τὰ πλάγια τοῦ μετακινητοῦ κυλίνδρου,

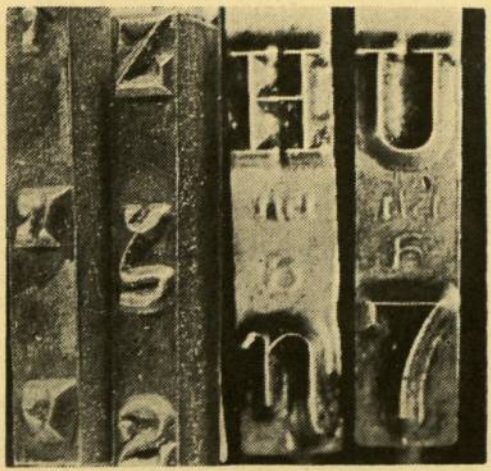
---

* Βιβλιογραφία:

1) Ordway Hilton : Scientific examination of guestioned documents 1958. 2) James V. P. Conway : Evidential documents 1959. 3) A. S. Osborn. Guestioned documents 1929. 4) Wilson R. Harrison : Suspect documents. 1958. 5) H. R. Verry : Document copying 1958. 6) Criminal law criminology and police Science. 7) F. B. I. : Law enforcement bulletin. 8) International criminal police review.

ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσαρμόζεται καὶ τὸ πρὸς γραφὴν φύλλον χάρτου, περιστρέφει τὸν κύλινδρον περὶ τὸν ἄξονά του καὶ περὶ τὸν ἑαυτόν (ἡ ὁριζοντία μετακίνησις τοῦ κυλίνδρου παρακολουθεῖ τὴν διαδοχικὴν τῶν στοιχείων ἐκτύπωσιν, ἡ δὲ περιστροφικὴ τὴν μετάθεσιν τῆς γραφῆς, ἀπὸ μιᾶς γραμμῆς εἰς ἄλλην). Ὁ κύλινδρος περιστρεφόμενος τροφοδοτεῖ ἐπίσης τὴν μηχανὴν μὲ τὸν χάρτην. Μία κινουμένη μελανοφόρος ταινία—κορδέλλα—συγχρονισμένη μετὰ τοῦ κυλίνδρου παρέχει τὴν μελάνην διὰ τὴν χρῶσιν τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐκ χάλυβος ψηφίων καὶ τὴν ἀποτύπωσιν αὐτῶν, κατόπιν πιέσεως τοῦ πλήκτρου, ἐπὶ τοῦ χάρτου. Αἱ σύγχρονοι γραφομηχαναὶ φέρουν συνήθως 42, 46 ἢ 48 πλῆκτρα ἐφ' ὧν ὑπάρχουν ἀνὰ δύο ψηφία (γράμματα ἢ ἀριθμοὶ ἢ σημεῖα στίξεως), ἤτοι ἔχουν 84, 92 ἢ 96 χαρακτῆρας ἢ 28 ἢ 32 εἰς ἃς περιπτώσεις τὰ ψηφία εἶναι ἀνὰ τρία ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἤγουν ὅσα εἶναι τὰ κεφαλαῖα, τὰ πεζὰ (μικρά), οἱ ἀριθμοί, τὰ σημεῖα στίξεως κλπ. (ὅρα εἰκ. 2).

Συνήθως τὸ σύνολον τῶν γραμμάτων (κεφαλαίων καὶ πεζῶν) οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ σημεῖα στίξεως εἶναι 84. Σήμερον ἡ χρῆσις τῆς γραφομηχανῆς εἶναι ἀπέραντος, διὸ καὶ ὑπάρχουν εἰδικαὶ γραφομηχαναὶ διὰ θέματα στενογραφίας, χημικά, μαθηματικά, λογιστικά, διὰ τυφλοὺς κ.λ.π. Ὑπάρχουν γραφομηχαναὶ διὰ τῶν ὁποίων δύναταί τις νὰ γράψῃ εἰς διαφόρους γλώσσας, εἴτε χάρις εἰς ἐπηυξημένον ἀριθμὸν πλήκτρων καὶ χαρακτήρων, εἴτε δι' εὐχεροῦς ἀντικαταστάσεως τοῦ ὅλου συγκροτήματος πλήκτρων καὶ χαρακτήρων ὡς εἰς τὴν γραφομηχανὴν Adler, κλπ. Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἠλεκτροκίνητοι γραφομηχαναὶ καὶ γενικῶς ἡ τεχνικὴ τελειοποίησις καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν ψηφίων κλπ. εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ γραφομηχανὴ καὶ νὰ χρησιμοποιῆται διὰ τὴν γραφὴν τῆς κινεζικῆς γλώσσης, ἥτις διὰ νὰ γραφῇ χρειάζονται 90.000 σύμβολα ἢ συνδυασμοὶ συμβόλων.

Εἰκ. 2

Διὸ αἱ κινεζικαὶ γραφομηχαναὶ ἔχουν 64 πλῆκτρα καὶ κάτωθι αὐτῶν ἕτερα ὀκτὼ ἠριθμημένα διὰ νὰ προσθέτουν εἰς τὰ ψηφία—γράμματα—διάφορα διακριτικὰ σημεῖα δι' ὧν δίδεται εἰς τὰς λέξεις ἡ ἀκριβὴς αὐτῶν ἔννοια. Τούτου ἕνεκεν αἱ κινεζικαὶ γραφομηχαναὶ ἀποκαλοῦνται καὶ εἶναι «τεχνικὸν θαῦμα». Ἀξιόλογος εἶναι καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῆς γραφομηχανῆς μετὰ τηλετυπικῆς συσκευῆς, δι' ἧς τὸ δακτυλογράφημα μεταβιβάζεται διὰ τηλεπικοινωνιακοῦ συστήματος εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, ὅπου ἑτέρα τηλετυπικὴ συσκευὴ ἀντιγράφει τοῦτο ὡς μεταδίδεται. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐκδίδεται νῦν ἐν Εὐρώπῃ μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας Ἀμερικανικὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας—ὁ Κῆρυξ Βῆμα—τῆς Νέας Ὑόρκης.

Σήμερον ἡ βιομηχανία τῶν γραφομηχανῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰ 15 ἐργοστάσια εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν ἐργοστασίων ἐλαττοῦται συνεχῶς καὶ σταθερῶς, διὸ ὅλαι αἱ γραφομηχαναὶ κατασκευάζονται ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἀριθμὸν ἐργοστασίων. Πολλὰ σύγχρονα ἀστυνομικὰ ἐργαστήρια διατηροῦν ἀρχεῖα γραφῆς ὅλων τῶν κυκλοφορούντων γραφομηχανῶν. Ἓν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων εἶναι τὸ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου

φυλάσσονται δείγματα τῆς γραφῆς γραφομηχανῶν, αἵτινες ἐκυκλοφόρησαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, διότι ἀπὸ τῆς ἀναδιοργανώσεώς της ἡ 'Ομοσπονδιακὴ 'Αστυνομία (1932) κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς γραφομηχανῶν, ἐφοδιάζεται παρ' αὐτῶν μετὰ δειγμάτων δακτυλογραφημάτων παντὸς νέου τύπου γραφομηχανῆς, τιθεμένης εἰς τὸ ἐμπόριον. Νομίζομεν ὅτι παρόμοιον μέτρον, θὰ ἐξυπηρέτῃ καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς 'Ελληνικῆς 'Αστυνομίας, ἂν καὶ γραφομηχαναὶ δὲν κατασκευάζονται παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἂν ἅπαντες οἱ εἰσαγωγεῖς γραφομηχανῶν ἐφοδίαζον, μετὰ δειγμάτων δακτυλογραφημάτων, φερ' εἰπεῖν, τὴν 'Υποδιεύθυνσιν Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, ὥστε, εἰς ἃς περιπτώσεις παρίσταται ἀνάγκη νὰ δύναται ἡ 'Αστυνομία, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῷ ἀρχείῳ δακτυλογραφημάτων νὰ καθορίζῃ τοὐλάχιστον κατ' ἀρχὰς τὸν τύπον τῆς γραφομηχανῆς.

Πολλάκις εἶναι δυνατὸν ἐκ τῆς σπουδῆς ἑνὸς δακτυλογραφήματος νὰ προσδιορισθῇ καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς γραφῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἡμερομηνία καὶ τὸ ἐργοστάσιον κατασκευῆς τῆς γραφομηχανῆς.

'Αλλὰ ἡ σπουδὴ ἑνὸς δακτυλογραφήματος, ἐπὶ τῷ τέλει καθορισμοῦ τοῦ τε τύπου καὶ τῆς ὡρισμένης γραφομηχανῆς δι' ἧς τοῦτο ἐγράφη, εἶναι ἔργον δύσκολον πολύπλοκον καὶ πολύπλευρον, διὸ καὶ διὰ νὰ γίνῃ σαφὲς καὶ νοητὸν καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ μεμυημένους εἰς τὰ τεχνικὰ τῶν γραφομηχανῶν, χρήζει λεπτομεροῦς ἀναπτύξεως.

2. 'Η προκαταρκτικὴ ἐξέτασις πρὸς καθορισμὸν τοῦ τύπου τῆς γραφομηχανῆς.

'Η ἐξέτασις κειμένου δακτυλογραφήματος πρὸς καθορισμὸν τοῦ τύπου τῆς γραφομηχανῆς, δι' ἧς τοῦτο ἐγράφη, εἶναι ἔργον ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τῶν ἀστυνομικῶν ἐμπειροτεχνῶν, διότι συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν τεχνικῶν θεμάτων, ὡς εἶναι φέρ' εἰπεῖν καὶ ἡ ἐξέτασις βολίδος καὶ κάλυκος πυροβόλων ὅπλων, παραχαράξεις κερμάτων, χαρτονομισμάτων κλπ.

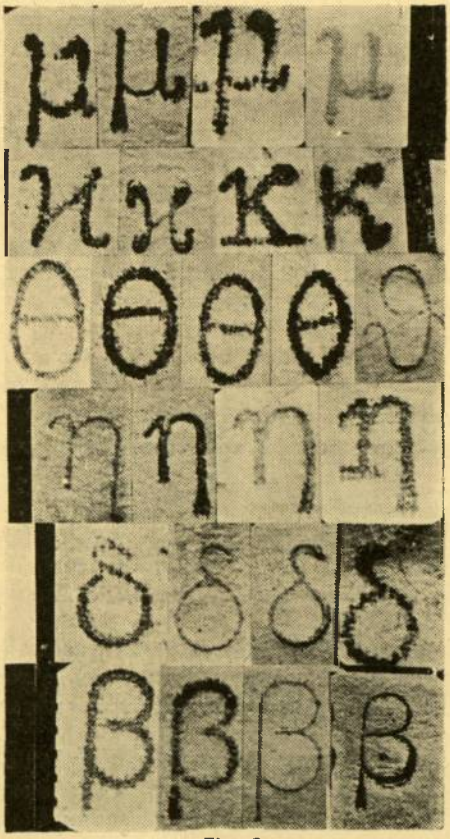
'Ο καθορισμὸς τῆς, ἀγνώστου τύπου, γραφομηχανῆς, δι' ἧς ἐγράφη κείμενόν τι δὲν εἶναι πάντοτε ἐφικτός, ἐπιτυγχάνεται δὲ μόνον κατόπιν ἀντιπαραβολῆς τοῦ κειμένου τῆς ἀγνώστου γραφομηχανῆς μετὰ δειγματικῶν δακτυλογραφημάτων ληφθέντων ὑφ' ὡρισμένων τύπων γραφομηχανῶν.

Κατὰ τὴν ἀντιπαραβολὴν ἐπιζητεῖται ἡ διαπίστωσις *ἀπολύτου ὁμοιότητος* μεταξὺ τοῦ *σχήματος*, *μεγέθους*, *κλίσεως*, *πιέσεως* τῶν ψηφίων (γραμμάτων), τῶν *ἀριθμῶν*, τῶν *σημείων στίξεως* καὶ τῆς ὁριζοντίου καὶ καθέτου *διαστιχώσεως*. Τοῦτο δὲ διότι οὐδὲν σοβαρὸν ἐργοστάσιον γραφομηχανῶν ἔχει εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κατασκευαζομένους τύπους γραφομηχανῶν τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς καὶ καθ' ὅλα ὅμοια ψηφία, ἀριθμούς, σημεῖα στίξεως καὶ μεσογραμματικὰς ἀποστάσεις, ἅτινα χρησιμοποιοῦνται καὶ ὑπὸ ἄλλου ἢ ἄλλων ἐργοστασίων (ὅρα εἰκ. 3 καὶ 3α).

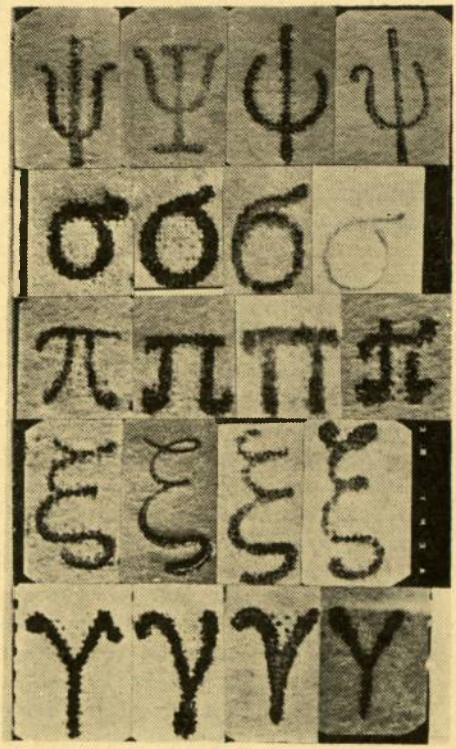
'Η διαπίστωσις πανομοιότητος μεταξὺ τῶν ψηφίων ἢ ἀριθμῶν κλπ. δύο δακτυλογραφημάτων *δὲν προϋποθέτει*, ὡς εἰκὸς καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὡρισμένης γραφομηχανῆς, δι' ἧς ἐγράφη τὸ ὡρισμένον κείμενον ἀλλ' ἁπλῶς θεωρεῖται ἀναγκαία καὶ ἐπιτρέπει *μόνον* τὴν περαιτέρω διερεύνησιν καὶ ἀναζήτησιν, διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ ἐμπειροτέχνης ν' ἀνεύρῃ, ἰδιαζούσης μορφῆς στοιχεῖα καὶ σχηματίσει οὕτω πεποίθησιν, ἐπὶ τῷ τέλει προσδιορισμοῦ πλέον τῆς «ὡρισμένης» γραφομηχανῆς. Διότι ἂν βεβαιωθῇ *ἀνομοιότης* μεταξὺ ψηφίου ἢ ψηφίων ἢ ἀριθμοῦ ἢ σημείου στίξεως κλπ., ἄσκοπος θεωρεῖται πλέον πᾶσα περαιτέρω προσπάθεια πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὡρισμένης γραφομηχανῆς, διότι ἡ διαπίστωσις τῆς ἀνομοιότητος καταμαρτυρεῖ ὅτι τὰ συγκρινόμενα δακτυλογραφήματα δὲν ἔχουν γραφῆ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γραφομηχανῆς.

'Αλλ' ὁ προαναφερθεὶς κανὼν τῆς διαπιστώσεως «ἀνομοιότητος» ψηφίου τινὸς ἢ ἀριθμοῦ κλπ., δὲν διαλαλεῖ πάντοτε καὶ μόνον ὅτι τὸ ἀντιπαραβαλλόμενον κείμενον τῆς γραφομηχανῆς δι' ἧς πιθανολογεῖται ὅτι ἐγράφη τὸ ἐπιλήψιμον δακτυ-

λογράφημα εἶναι πράγματι διαφόρου τύπου. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ἐκ τοῦ γενικοῦ κανόνος εἶναι ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ καὶ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι πολλὰ ἐργοστάσια ἀλλάσσουν συχνὰ τὸ σχῆμα ἐνίων ἐκ τῶν ψηφίων ἢ ἀριθμῶν ἢ σημείων στίξεως κλπ. τῶν γραφομηχανῶν καὶ οὕτω παρατηρεῖ-

Εἰκ. 3

Εἰκ. 3α

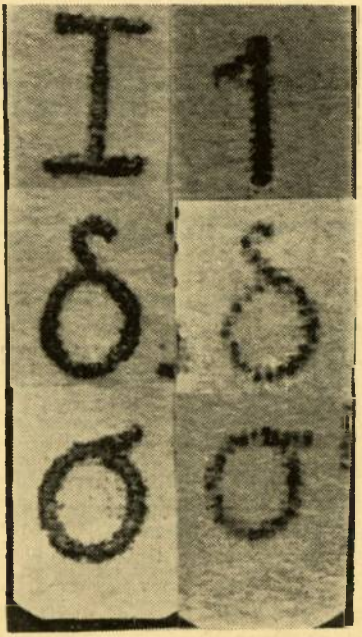
ται μηχανὴ τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου, τῆς αὐτῆς ὀνομασίας, τοῦ αὐτοῦ μοντέλου καὶ μὲ μικρὰν διαφορὰν αὔξοντος ἀριθμοῦ κυκλοφορίας, νὰ ἔχῃ διάφορον μορφὴν—σχῆμα—ψηφίου ἢ ἀριθμοῦ κλπ. Εἰς τὴν εἰκ. 4, ἀπεικονίζονται ψηφία τῆς γερμανικῆς γραφομηχανῆς, μάρκας ΕΡΙΚΑ, μοντέλου Ε/10, ὑπ' αὔξ. ἀριθ. ἀπὸ 1.830.000 ἕως 1.920.000 μὲ ἐμφανῆ μεταξύ των διαφοράν. Τὴν αὐτὴν διαφορὰν δεικνύει καὶ ἡ εἰκ. 5, εἰς τὴν ὁποίαν δείκνυται ἡ διαφορὰ τῶν γραμμάτων τῆς μηχανῆς, ΟΛΙΒΕΡ No 9 καὶ 15.

Ὅθεν, ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύονται, (παρὰ τὰς ἀντιθέτους δοξασίας ἐνίων θεωρούντων ἑαυτοὺς ὡς ἐμπειροτέχνας γραφομηχανῶν καὶ δυναμένων νὰ καθορίσουν, κατόπιν ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς δύο δακτυλογραφημάτων τὸν τύπον τῆς γραφομηχανῆς) αἱ δυσκολίαι καὶ οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπαπειλεῖται ὁ ἐμπειροτέχνης νὰ ὑποπέσῃ εἰς σφάλματα, κατὰ τὴν προσπάθειάν του νὰ καθορίσῃ τὸν τύπον τῆς γραφομηχανῆς δι' ἧς ἐγράφη ὡρισμένον κείμενον.

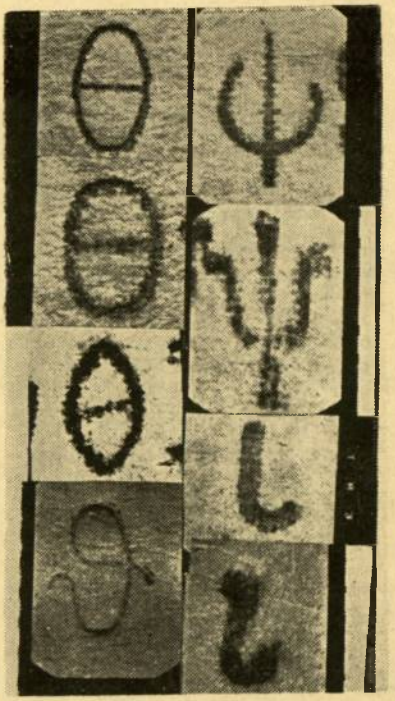
Ὡς προείπομεν ἡ ἀρχικὴ ἔρευνα ἀποσκοπεῖ, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ τύπου τῆς γραφομηχανῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὴν πιστοποίησιν τῆς ὡρισμένης γραφομηχανῆς.

Ὅλαι αἱ γραφομηχαναὶ ἰδιαιτέρως αἱ εὐρωπαϊκαὶ χρησιμοποιοῦν συνήθως δύο τύπους ψηφίων, τὰ ὀνομαζόμενα PICA ἢ τὰ ELITE.

Τῶν ψηφίων PICA εἶναι αἰσθητὸν καὶ διὰ τῆς ἁπλῆς παρατηρήσεως,

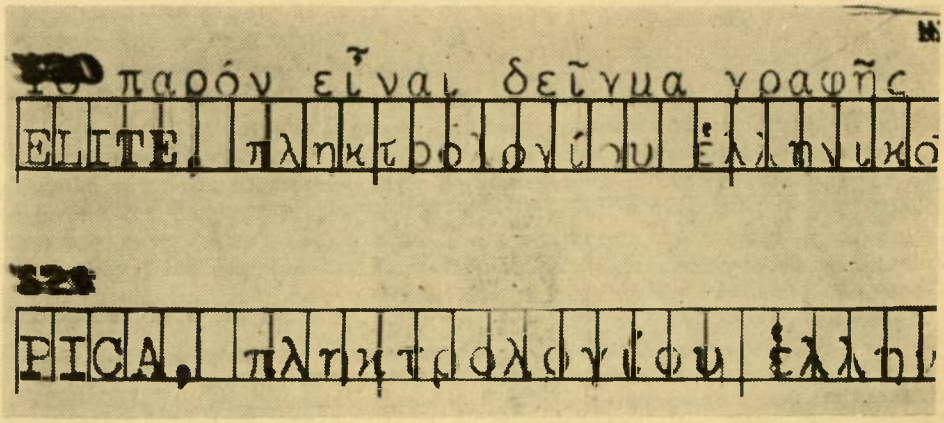
Εἰκ. 4

Εἰκ. 5

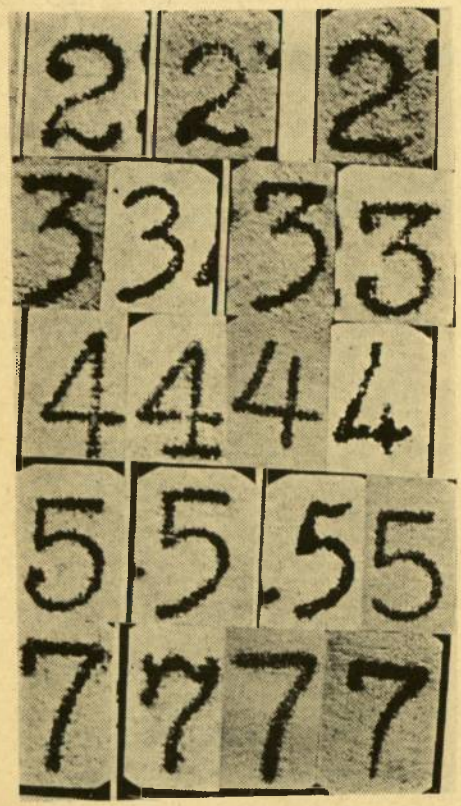
τὸ μεγαλύτερον αὐτῶν μέγεθος ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν ψηφίων τοῦ τύπου ELITE (ὅρα εἰκ. 6).

Συνέπεια τῆς εἰς μέγεθος διαφορᾶς των, εἶναι ὅτι τὰ δέκα (10) γράμματα τοῦ τύπου PICA καταλαμβάνουν ἀπόστασιν κατὰ τὴν ὁριζόντιον αὐτῶν δια-

Εἰκ. 6

στίχωσιν 2,5 ἕως 2,6 χιλ., ἐνῷ τὰ τοῦ τύπου ELITE καταλαμβάνουν συνήθως 2 ἕως 2,3 χιλ. 'Αλλ' ὡς ἀναφέραμεν, ἐνίοτε ὑπάρχει θεμελιώδης διαφορὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν τῶν γραφομηχανῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ 1—9 καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη ὑπάρχει οὐ μόνον μεταξὺ τῶν διαφόρων τύπων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ τύπου καὶ ἐνίοτε καὶ τοῦ αὐτοῦ μοντέλου (ὅρα εἰκ. 7). Ὡς εἰκὸς βάσει καὶ μόνον τῶν μορφολογικῶς διαφερόντων ἀριθμῶν δύναται ἐπίσης ὁ ἐμπειροτέχνης νὰ ἀποκλείσῃ, μετὰ μεγίστης ἀσφαλείας, ὅτι τὸ ἐπιλήψιμον δακτυλογράφημα ἐγράφη ὑπὸ ὡρισμένης γραφομηχανῆς.

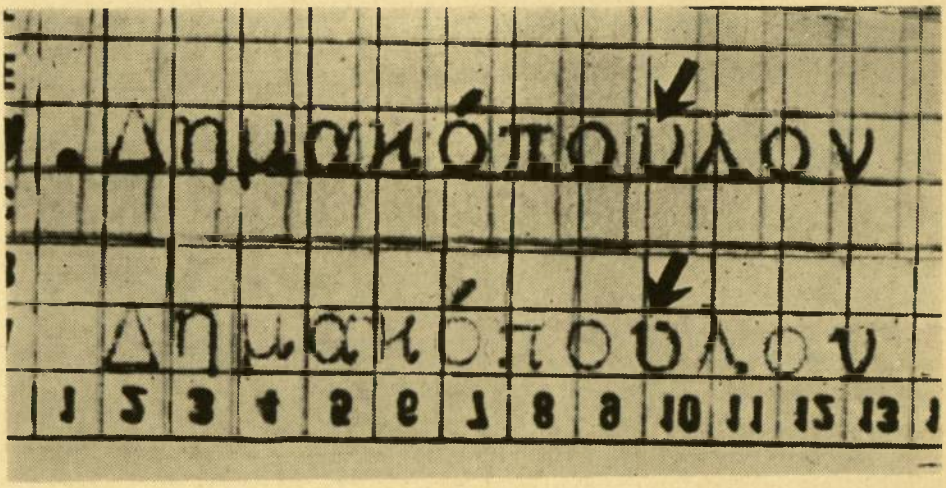
Εἰκ. 7

'Αλλὰ καὶ ἐκ τῆς διαπιστωθείσης διαφορᾶς εἰς τὴν κλίσιν τῶν γραμμάτων, ἀριθμῶν καὶ λοιπῶν σημείων στίξεως, ὁ ἐμπειροτέχνης δύναται μετ' ἀσφαλείας νὰ ἀποκλείσῃ ὡρισμένην γραφομηχανὴν, δηλαδὴ ἂν ἓν ψηφίον τοῦ ἑνὸς δακτυλογραφήματος κλίνει δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἢ ἅπαντα κλίνουν δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τοῦ ἑτέρου δακτυλογραφήματος δὲν ἔχουν ἐπακριβῶς τὴν αὐτὴν κλίσιν. Ἡ ἐξέτασις τῆς κλίσεως τῶν γραμμάτων κ.λ.π., ὡς καὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς γωνίας αὐτῶν ἐνεργεῖται δι' εἰδικῶν μικρομετρικῶν ὀργάνων μεγίστης ἀκριβείας, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἴσου καλῶς καὶ μετὰ μεγάλης ἀκριβείας ἐλέγχεται ἡ κλίσις αὐτῶν καὶ ἄνευ μικρομετρικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ δι' ἐναποθέσεως τοῦ ἑνὸς δακτυλογραφήματος ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἔναντι ἰσχυροῦ φωτὸς καὶ τῇ βοηθείᾳ μικροσκοπίου ἢ καταλλήλου μεγεθυντικοῦ φακοῦ.

'Αλλὰ καὶ κατόπιν καταλλήλου φωτογραφικῆς μεγεθύνσεως εἶναι δυνατὸν ἡ σύγκρισις τῆς κλίσεως καὶ τῆς γωνίας τῶν γραμμάτων, ἀριθμῶν ἢ σημείων στίξεως, ὅτε καὶ ἡ ἐλαχίστη τυχὸν ὑπάρχουσα μεταξὺ των διαφορὰ καθίσταται κατάδηλος καὶ ὁ προσδορισμὸς της ἀκριβής, συνεπείᾳ τῆς μεγεθύνσεως αὐτῶν.

'Αλλὰ καὶ ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γωνίας ὡρισμένων γραμμάτων δύναται νὰ διαπιστωθοῦν θεμελιώδεις διαφοραὶ μεταξὺ ψηφίων ἢ ἀριθμῶν οἷον νὰ διαπιστωθῇ ὅτι τὸ κεφαλαῖον Α τοῦ ὑπὸ κρίσιν κειμένου εἶναι στενώτερον κατὰ τὴν βάσιν τοῦ ὁμοίου του τοῦ δειγματικοῦ δακτυλογραφήματος, εἰς τὸ ψηφίον Τ τοῦ ὑπὸ κρίσιν κειμένου ἡ ὁριζόντιος γραμμὴ νὰ εἶναι μεγαλυτέρα καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐκτοπισμένη, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ δειγματικόν, ἢ ἡ ἄνω ὁριζόντιος γραμμὴ τοῦ κεφαλαίου Ι τοῦ ὑπὸ κρίσιν κειμένου νὰ εἶναι βραχυτέρα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ δειγματικὸν ἢ τὸ ἄνοιγμα τῶν ψηφίων Ν, Ε, υ, μικρότερον τῶν εἰς τὰ ἀντίστοιχα ψηφία τῶν δειγματικῶν δακτυλογραφημάτων παρατηρούμενον (ὅρα εἰκ. 8). Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ διαπιστωθῇ καὶ εἰς τὰ σημεῖα στίξεως, δηλαδὴ νὰ πιστοποιηθῇ σημαντικὴ διαφορὰ εἰς τὸ κόμμα (,) τοῦ ὑπὸ ἔλεγχον κειμένου, ὅπερ νὰ εἶναι βραχὺ καὶ παχύ, ἐνῷ τοῦ δειγματικοῦ κειμένου νὰ εἶναι λεπτότερον καὶ ἐπίμηκες.

Οὐσιωδῶς ἐπίσης δύνανται νὰ διαφέρουν οἱ ἀριθμοὶ 1, 9, 2, 6, 8 (ὅρα εἰκ. 9), διότι λ. χ. ὁ ἀριθμὸς 1 τοῦ ὑπὸ ἔλεγχον δακτυλογραφήματος δεικνύει ἐλαφράν, ἀπὸ τῆς κατακορύφου, ἐκτροπήν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ μικρὰν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀπόκλισιν, ἧς στεροῦνται οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ τοῦ δειγματικοῦ δακτυλογραφήματος καὶ διότι οἱ ἀριθμοὶ 9, 2, 6 καὶ τὸ ἄνω τμῆμα τοῦ 8 τοῦ ὑπὸ ἔλεγχον κειμένου παρουσιάζουν τὰς ἀκτῖνας καμπυλότητος αὐτῶν μικροτέρας, ἑπομένως καὶ τὸ κυκλικὸν

Εἰκ. 9. Ὅρα διαφορὰν ἀνοίγματος μικροῦ γράμματος (υ) ἐξ ἧς διαφορᾶς ἀποδεικνύεται ὅτι πρόκειται περὶ δύο διαφόρων γραφομηχανῶν. Ἡμετέρα περίπτωσις Φ. 757/8-10-55.

σύνολον τῶν ἀριθμῶν μικρότερον τῶν εἰς ἀντιστοίχους ἀριθμοὺς τῶν δειγματικῶν κειμένων.

Ὅθεν βάσει τῶν μορφολογικῶν αὐτῶν διαφορῶν ἀποδεικνύεται κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν, ἡ ἀνομοιότης δύο δακτυλογραφημάτων, δηλαδὴ ὅτι πρόκειται περὶ δύο διαφόρων τύπων γραφομηχανῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία ἐχρησιμοποιήθη πρὸς δακτυλογράφησιν τοῦ ὑπὸ ἔλεγχον κειμένου, ἡ δὲ ἑτέρα πρὸς δακτυλογράφησιν τοῦ δειγματικοῦ τοιούτου.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους. Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΖΙΚΩΝ ΑΠΩΛΕΙΩΝ

Ὑπὸ Robert W. Stopm, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Military Review», ὑπὸ Λοχαγοῦ Πυροβολικοῦ κ. **ΙΠΠΟΚ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΠΑ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

4. Ἐπιδεικνυομένη συμπεριφορά.

Ἐκ τῶν μελετῶν καὶ παρατηρήσεων αἵτινες ἔλαβον χώραν, τόσον κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον, ὅσον καὶ κατὰ τὴν εἰρηνικὴν τοιαύτην, κατεδείχθη ὅτι εἰς τὰ πλεῖστα τῶν καταστρεπτικῶν γεγονότων, ἐκτὸς τοῦ σπανίου φαινομένου τοῦ πανικοῦ ἢ τῶν ἀραιοτέρων περιπτώσεων τοῦ μαζικοῦ κλονισμοῦ γενικῶς, τὰ ἄτομα παρουσιάζουσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν συμπεριφοράν.

Ὁμοίως αἱ στατιστικαὶ ἀπέδειξαν ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις μαζικῶν ἀπωλειῶν τὰ 40 τοῖς ἑκατὸν τῶν πληγέντων ἀτόμων θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεριμνήσωσι διὰ τὸν ἑαυτόν των. Μεταξὺ τούτων, καὶ τῶν ἀτόμων, ἅτινα δὲν ὑπέστησαν σωματικὰς βλάβας τὰ 12 ἕως 25 τοῖς ἑκατὸν διατηροῦν τὴν ἠρεμίαν των καὶ παρουσιάζουν πνευματικὴν συγκεντρωτικότητα.

Πιστεύεται ὅτι τὸ ἓν μέρος τοῦ ἀνωτέρω ποσοστοῦ θὰ εἶναι ἄτομα εἰς ἃ ἀνετέθη ὑπεύθυνός τις ὑπηρεσία καὶ συγκεκριμένως ἡγήτορες διαφόρων κλιμακίων. Μία καλῶς ἐκπαιδευμένη καὶ αὐστηρῶς πειθαρχημένη μονάς, μὲ ἱκανοὺς ἡγήτορας, δυνατὸν νὰ ἔχῃ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῆς κατηγορίας ταύτης.

Περαιτέρω ἐκ τῶν προαναφερθέντων μελετῶν προέκυψεν ὅτι τὰ 10 ἕως 25 τοῖς ἑκατὸν θὰ ἀπωλέσουν ἀμέσως τὴν δύναμιν λογικῶν σκέψεων, θὰ εἶναι ἀνίκανα νὰ κινηθοῦν καὶ θὰ κραυγάζουν συνεχῶς εἰς ἀκανόνιστα χρονικὰ διαστήματα. Ὀλίγα ἐκ τῶν ἀτόμων τοῦ ἀνωτέρω ποσοστοῦ θὰ ἀποτελέσωσι τὰς φυσιολογικὰς ἀπωλείας ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκπαιδεύσεώς των καὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ἡγητόρων των. Τὸ ὑπόλοιπον ποσοστόν, ἤτοι 75 περίπου τοῖς ἑκατὸν τοῦ συνόλου παρουσιάζουν μᾶλλον φυσιολογικὴν ἀντίδρασιν, ἤτοι στιγμιαίαν ζάλην, μικρὰν ἢ οὐδεμίαν συγκίνησιν καὶ διάθεσιν παραμονῆς εἰς τὰς θέσεις των.

Τὸ ἀρχικὸν στάδιον τοῦ κλονισμοῦ, δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα κυμαινόμενον ἀπὸ 15'-30' λεπτὰ καὶ ἐνίοτε μέχρις ὅτου εὑρεθῇ τις νὰ κατευθύνῃ τὰ θύματα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν περιωρισμένων ἀποστολῶν ἢ μέχρις ὅτου ἀφιχθῇ βοήθεια.

Ἡ στιγμὴ αὕτη ἀποτελεῖ μεταβατικὸν στάδιον βελτιώσεως καὶ οἱ πληγέντες ἐπιδεικνύουσι ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἄλλων, μειουμένου εἰς τὸ ἐλάχιστον τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς ἰδικάς των σωματικὰς βλάβας. Κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο οἱ ὑποστάντες τὸν κλονισμὸν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσωσι συνήθη ἢ ἔτερα περιωρισμένης ἐκτάσεως καθήκοντα.

Ἐκ τῶν γενομένων παρατηρήσεων ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἐνεργητικότης ἀποτελεῖ τὸ πλέον ἄριστον μέσον θεραπείας εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας. Ἡ ἔντονος θέλησις πρὸς ἐργασίαν, ἥτις παρατηρεῖται, ἀρχικῶς δημιουργεῖ μίαν ἐπιθυμίαν βελτιώσεως τῶν συνθηκῶν ζωῆς τῆς μονάδος, πλὴν ὅμως βαθμιαίως ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἀτονεῖ καὶ τὰ ἄτομα ἀρχίζουσι νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων ἀτομικῶν των προβλημάτων. Σχεδὸν οἱ πάντες παραπονοῦνται δι' ἀσημάντους αἰτίας δημιουργοῦντες οὕτω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπιδεικνύουσι ἐχθρικὴν ἔναντι τῆς διοικήσεως στάσιν, ἥτις ὁπωσδήποτε περιορίζει σημαντικῶς τὴν ἀπόδοσιν τῆς μονάδος.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην φάσιν ἡ ἀνάγκη ὑπάρξεως δυναμικῆς ἡγεσίας τυγχάνει οὐσιώδης, δεδομένου ὅτι ἡ ἔλλειψίς της δυνατὸν νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀποσύνθεσιν ὁλοκλήρου τῆς μονάδος. Ἡ κατάστασις αὕτη δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα κυμαινόμενον ἀπὸ δύο ἡμέρας ἕως μερικὰς ἑβδομάδας, τούτου ἐξαρτουμένου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τοῦ βαθμοῦ πειθαρχίας καὶ ἐκπαιδεύσεως τῆς μονάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἱκανότητος τῶν ἡγητόρων.

5. Προληπτικὰ μέτρα.

Ἐκ τῶν διαφόρων μελετῶν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἀποτελεῖ οὐσιώδη παράγοντα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν αἰσθημάτων τῶν μαχητῶν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλειαν τούτων ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης κινδύνων. Κανονικῶς ὁ στρατιώτης εἶναι ἐξοικειωμένος πρὸς τὰ προστατευτικὰ καὶ προφυλακτικὰ μέτρα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ εἰς τὸν στρατιώτην παροχὴ ἀρκετῶν προστατευτικῶν ἀντιμέτρων ἢ ἡ ἐξασφάλισις τούτου ἐκ τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων. Τοῦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἀποτελῇ πρόβλημα, πλὴν ὅμως καθιστᾷ ἀπαραίτητον τὴν λῆψιν προληπτικῶν μέτρων.

Ἐπὶ παραδείγματι αἱ ἐκρήξεις τῶν γερμανικῶν πυραύλων Υ—2, ὅπλον ἐναντίον τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχε ἀποτελεσματικὸν σύστημα ἐντοπισμοῦ καὶ προειδοποιήσεως, δὲν ἐπέφερον σημαντικὰ ψυχολογικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν τῶν εὑρισκομένων εἰς τὰς πλησιεστέρας περιοχάς. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ δύναμις μονάδος τινὸς δυνατὸν νὰ ὑποστῇ ψυχολογικὰς ἐπιδράσεις ὠφειλομένας εἰς τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου δυνατὸν νὰ ἀποδειχθῇ τελείως ἀβάσιμος.

Ἡ πεῖρα τοῦ παρελθόντος ἀπέδειξεν ὅτι τὰ στρατεύματα, συνήθως, δὲν ἐπιδεικνύουσι σχετικὸν ἐνδιαφέρον περὶ τῆς ὑπάρξεως μολύνσεως ἢ νόσου ἐπὶ περιοχῆς τινὸς ἐπιχειρήσεων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο κατέστησεν ἀναγκαίαν τὴν ἐξασφάλισιν προληπτικῶν μέτρων.

Συμφώνως πρὸς τὰς στατιστικὰς τῆς ἀμερικανικῆς στρατηγικῆς ἀεροπορίας βομβαρδισμοῦ, περὶ τὸ τέλος τοῦ ΙΙ παγκοσμίου πολέμου μόνον τὸ 26 τοῖς ἑκατὸν περίπου τῶν ἰαπωνικῶν δυνάμεων εἶχε διάθεσιν νὰ συνεχίσῃ τὸν πόλεμον. Ἡ στατιστικὴ ἀποδίδει τὴν στάσιν ταύτην κυρίως εἰς τὰς μακροχρονίους στερήσεις.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ἰάπωνες δὲν ἦσαν ἐκπαιδευμένοι στρατιῶται, πλὴν ὅμως τόσον κατὰ τὴν πρὸ τοῦ πολέμου περίοδον, ὅσον καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τούτου, οὗτοι ἐκ παραδόσεως καὶ ἐκ τοῦ τρόπου ζωῆς των ἦσαν περισσότερον ἐθισμένοι εἰς τὴν ταλαιπωρίαν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων.

Ὑλικὰ καὶ εἴδη θεωρούμενα ὡς ἀναγκαῖα διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἄνεσιν τῶν μαχητῶν τῶν θεάτρων ἐπιχειρήσεων τοῦ ΙΙ παγκοσμίου πολέμου καὶ τῆς Κορέας, δυνατὸν νὰ τ' ἀποστερηθῇ ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα ὁ μαχητὴς μελλοντικῆς συρράξεως, εἰς ἣν θὰ λάβῃ χώραν χρησιμοποίησις πυρηνικῶν ὅπλων.

Ἀκόμη καὶ τὰ πλέον οὐσιώδη τοιαῦτα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ ὕδωρ καὶ ἡ τροφή, δυνατὸν νὰ ἀποτελέσωσι σπάνιον εἶδος διὰ τοὺς μαχητάς, δεδομένου ὅτι ἡ ἀπειλὴ μολύνσεως θὰ ὑφίσταται συνεχῶς.

Αἱ προπαρασκευαὶ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοιαύτης φύσεως δέον ὅπως περιλαμβάνωσι τὴν ἐκτέλεσιν ἐμβολιασμῶν, τὴν προπαρασκευὴν λεπτομεροῦς σχεδίου ἐπισημάνσεως ραδιενεργείας, σημάνσεως σημείων ὑδρεύσεως τῶν τμημάτων, ὡς ἐπίσης καὶ σχεδίου ἀπολυμάνσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὑλικοῦ.

Εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς δὲν θὰ ἔχωσι ληφθῇ τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἁπάντων τῶν προαναφερθέντων περιπτώσεων εἶναι καταφανὲς ὅτι θὰ προκύψωσι καὶ ἕτερα σοβαρὰ ψυχολογικὰ προβλήματα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μειωθῇ σημαντικῶς ἡ μαχητικότης τῆς μονάδος.

6. Ψυχοσωματικὰ συμπτώματα.

Τὸ πρόβλημα τῶν ψευδοασθενειῶν ἔχει παρατηρηθῆ τόσον εἰς καταστρεπτικὰ γεγονότα ἀμάχου πληθυσμοῦ, ὅσον καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἀναφέρονται ἐκτενῶς εἰς τὰς στατιστικὰς τῆς ἀμερικανικῆς στρατηγικῆς ἀεροπορίας βομβαρδισμοῦ. Ἡ ναυτία, ἡ διάρροια καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος συνεπείᾳ ἐλλείψεως ὕδατος, ἀποτελεῖ ἐπίσης συμπτώματα ἀσθενειῶν ὀφειλομένων εἰς τὴν ὕπαρξιν ραδιενεργείας καὶ πιθανὸν νὰ καταστῆ ἀναγκαία ἡ χρησιμοποίησις χημικῶν ἢ βιολογικῶν μέσων. Ἡ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν διάγνωσις εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καθίσταται ἀρκετὰ δύσκολος.

Ἐπιπροσθέτως εἰς τὰς καταστάσεις ταύτας εἶναι λίαν δύσκολον καὶ ἐνίοτε ἀδύνατον νὰ πείσῃ τις τοὺς μαχητάς, ὅτι ἐν συγκεκριμένον ἄτομον δὲν εἶναι φορεὺς ἀσθενείας τινός. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομον δυνατὸν νὰ καταστῆ ἀνίκανον νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του ὅτι δὲν ἀποτελεῖ φορέα ἀσθενειῶν ἢ ὅτι δὲν ἔχει προσβληθῆ ὑπὸ ραδιενεργείας.

Τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον τῶν ψευδοασθενειῶν παρατηρεῖται συνήθως ἐπὶ τῶν μαχητῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς φάσεως τῆς συμπεριφορᾶς καθ' ἣν εἰς τὴν σκέψιν τῶν ἀτόμων κυριαρχοῦσι τὰ ἀτομικὰ τούτων προβλήματα. Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι ἡ ψυχικὴ αὕτη κατάστασις θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μείωσιν τῆς μαχητικῆς ἀξίας τῆς μονάδος.

Ἐὰν κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχωσιν προβλεφθῆ σχέδια ἀντιμετωπίσεως τῶν ψευδοασθενειῶν, τότε ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἀποτελέσωσιν αὗται σοβαρὸν πρόβλημα, ὅπερ δυνατὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀποδιοργάνωσιν τῆς μονάδος καὶ ἐκ παραλλήλου νὰ δημιουργήσῃ ἕτερον ψυχολογικὸν πρόβλημα—τὸ πρόβλημα τῶν διαδόσεων.

Εἶναι ἀπολύτως εὐνόητον πόσον εὔκολος καὶ πιστευτὴ θὰ εἶναι ἡ διάδοσις συνθημάτων περὶ ἐμφανίσεως ἀσθενειῶν, ὡς συνέπεια ραδιολογικῆς μολύνσεως ἢ ἡ διάδοσις συνθημάτων σχέσιν ἐχόντων μὲ τὴν ὕπαρξιν εἰς τὴν περιοχὴν ραδιενεργείας ἢ βιολογικῶν καὶ χημικῶν οὐσιῶν.

Ὁ συνδυασμὸς ἐπαρκῶν ἐπικοινωνιῶν καὶ ἰσχυρᾶς ἡγεσίας. ὑποβοηθεῖ σημαντικῶς τὴν περιστολὴν τῶν διαδόσεων εἰς τὰς περιπτώσεις καταστρεπτικῶν γεγονότων.

Πρέπει νὰ κατανοηθῆ ὑπὸ πάντων ὅτι αἱ ἐπιβλαβεῖς ἐπιδράσεις αἴτινες εἶναι ἀποτέλεσμα τρομερῶν διαδόσεων δὲν δύνανται νὰ περιορισθῶσιν ἀπολύτως. Διδακτικὸν σχετικὸν παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ προσπάθεια ἣν κατέβαλεν ὁ Φραγκλῖνος Ροῦσβελτ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἐπικινδύνους διαδόσεις, αἵτινες κατέκλυζον τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΙ παγκοσμίου πολέμου.

Ὁ Πρόεδρος εἰς λόγον του κατὰ τὴν 23ην Φεβρουαρίου 1943 ἐδήλωσε, ὅτι αἱ διαδόσεις αἵτινες κυκλοφοροῦσι περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν καταστροφῶν τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ δέον ὅπως μὴ γίνωνται πιστευταὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Ἐν τούτοις ὅμως ἔρευναι αἵτινες ἔλαβον χώραν μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ λόγου ἀπέδειξαν ὅτι τὸ 40 τοῖς ἑκατὸν τοῦ πληθυσμοῦ ἐξηκολούθη νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς διαδόσεις.

Στοιχεῖα ἀφορῶντα τὴν ψυχολογικὴν συμπεριφορὰν ἀτόμων ἅτινα εὑρίσκοντο εἰς τὸν πυρηνικὸν βομβαρδισμὸν τῆς Ἰαπωνίας ἐπιβεβαιοῦσι τὰ ἐκ τῶν ἑτέρων καταστρεπτικῶν γεγονότων συγκεντρωθέντα τοιαῦτα. Ἐπιπροσθέτως αἱ διερευνήσεις αἵτινες ἔλαβον χώραν εἰς Ναγκασάκι καὶ Χιροσίμα, ἔφερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἓν ἕτερον οὐσιῶδες ζήτημα, ὅπερ εἰς τὰς ἑτέρας περιπτώσεις καταστρεπτικῶν γεγονότων δὲν παρετηρήθη οὐδόλως ἢ ἐὰν παρετηρήθη, ἐκρίθη ἀνάξιον προσοχῆς.

Κατὰ τὰς διερευνήσεις ταύτας διεπιστώθη ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν παρευρισκομένων εἰς τὰς πλησιεστέρας περιοχὰς ἀτόμων, παρ' ὅλον ὅτι δὲν ὑπέστησαν

οὐδεμίαν σωματικὴν βλάβην, ἐν τούτοις ἐδοκίμασαν ἰσχυρὸν τινὰ κλονισμόν, κυρίως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι παρετήρησαν τόσον μεγάλον ἀριθμὸν ἀπωλειῶν. Φυσικὰ τὰ στρατεύματα μάχης ἐξοικειοῦνται βαθμιαίως εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσιν ἀκρωτηριασμένους καὶ νεκρούς. Ἀλλ' ὅμως ποία θὰ εἶναι ἡ ἀντίδρασις αὐτῶν εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς θὰ παρατηρήσωσι τὸσον μεγάλον ἀριθμὸν ἀπωλειῶν ;

Ἑτέρα πλευρὰ τοῦ ἰδίου προβλήματος εἶναι ἡ ἀντίδρασις τῶν στρατευμάτων ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀστρονομικοῦ ἀριθμοῦ προσφύγων, τραυματισμένων καὶ ἀσθενούντων παίδων ὡς ἐπίσης καὶ ἀμάχου πληθυσμοῦ, οὗτινος ἡ δυστυχία θὰ εἶναι ἄνευ προηγουμένου. Τοῦτο ἀποτελεῖ πρόβλημα ἠθικοῦ καὶ δέον ὅπως τὰ στρατεύματα προπαρασκευασθῶσιν καταλλήλως.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐδόθη βαρύτης εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ψυχολογικῶν ἐπιδράσεων εἰς ἃς ὑπόκειται ὁ μαχητής, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ διοικητὴς ἐξασφαλίζει τὴν νίκην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ κατὰ συνέπειαν στρέφει τὸ μεγαλύτερόν του ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ τί θὰ συμβῇ μὲ τοὺς διοικητὰς μεγαλυτέρων κλιμακίων ; Οὗτοι ἐκτὸς τῶν μονάδων των θὰ ἀντιμετωπίσωσιν καὶ ψυχολογικὰ προβλήματα ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Ἐπὶ παραδείγματι, πῶς θὰ ἀντιμετωπίσῃ εἰς διοικητὴς μεραρχίας τὸ πρόβλημα τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, εἰς ἣν διεξάγονται ἐπιχειρήσεις ἢ ἑδρεύει ἡ μονάς του ;

Δύναται ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς νὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς μετὰ τῶν μαχητῶν περιποιήσεως τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὑπάρχῃ διαθέσιμος ἐπαρκὴς ὑγειονομικὴ περίθαλψις, οὔτε διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν καὶ τῶν πλέον στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τῆς μεραρχίας ;

Πῶς θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν του ;

Τ' ἀνωτέρω εἶναι προβλήματα εἰς τὰ ὁποῖα μόνον οὗτος δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ἀφοῦ προηγουμένως προβῇ εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως μελέτην αὐτῶν. Ἑπομένως προκύπτει ἡ ἀνάγκη ὅπως ἕκαστος τῶν ἡγητόρων βασανίζῃ τὴν σκέψιν του συνεχῶς ἐπὶ τῶν προβλημάτων τῆς ἀνωτέρω μορφῆς ἵνα μὴ καταληφθῇ ἐξ ἀπίνης.

7. Πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς τὰς καταστάσεις καθ' ἃς θὰ λάβωσι χώραν μαζικαὶ ἀπώλειαι, τὰ κύρια ψυχολογικὰ προβλήματα ἅτινα θὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ διοικητὴς μεραρχίας τινὸς εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

—Φόβος.

—Ἀνεπάρκεια συστήματος ἐπικοινωνιῶν.

—Ψευδοασθένειαι καὶ διαδόσεις.

—Μείωσις τῆς μαχητικότητος τῆς μονάδος συνεπείᾳ τῶν μαζικῶν ἀπωλειῶν.

—Ἀπώλειαι ἀμάχου πληθυσμοῦ, πρόσφυγες καὶ δυστυχισμένοι.

Ἀποτελεσματικὸν μέσον προπαρασκευῆς διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων, εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ πλήρους καὶ συνεχοῦς προγράμματος ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων ἡγητόρων μέχρι καὶ τοῦ διμοιρίτου.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο δέον ὅπως ἀποσκοπῇ κυρίως εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ φόβου. Τοῦτο τυγχάνει οὐσιῶδες διότι εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡγήτωρ τις δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντιδράσῃ, δυνατὸν νὰ ἀποτελέσῃ τὴν αἰτίαν μεταδόσεως πανικοῦ, μαζικοῦ κλονισμοῦ ἢ ἀποσυνθέσεως τῆς μονάδος του.

Τὸ πρόγραμμα ἐπίσης δέον ὅπως περιλαμβάνῃ θέματα ἅτινα θὰ ἐξοικειώσωσι τὸν ἡγήτορα εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπιδειχθησομένης ἑκάστοτε συμπεριφορᾶς τῶν ἀνδρῶν του, ὡς ἐπίσης καὶ ἀντικείμενα ἅτινα θὰ ἐξυψώσωσι τὴν τεχνικὴν διοικήσεως μικρῶν μονάδων. Ἐὰν ὁ ὑφιστάμενος διοικητὴς γνωρίζῃ τὴν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν του ἐπιδειχθησομένην εἰς ἑκάστην περίπτωσιν συμπεριφοράν, τότε θὰ δυνηθῇ νὰ προβλέψῃ ἀντιδραστικὰ μέτρα.

Τὸ πρόγραμμα δέον ὅπως περιλαμβάνῃ ἐπίσης ἀντικείμενα ἅτινα θὰ καταστήσωσι τὸν ἡγήτορα ἱκανὸν νὰ θεραπεύσῃ ψυχικῶς τοὺς στρατιώτας, οἵτινες ὑπέστησαν ψυχικὸν τινὰ κλονισμόν, ὡς ἐπίσης καὶ ἀντικείμενα ἀφορῶντα τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἐπικοινωνιῶν, τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ζημιῶν καὶ τῆς ἀνακτήσεως τοῦ ἐλέγχου εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς θὰ λάβωσι χώραν μαζικαὶ καταστροφαί.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὰ μελλοντικὰ πεδία τῶν μαχῶν θὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὅπλα, ἅτινα θὰ ἐπιφέρωσι μαζικὰς καταστροφὰς προσωπικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἡ κυρία φροντὶς τῶν ἡγητόρων εἶναι ἡ διασπορὰ ἥτις ὅμως θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν ἀποκέντρωσιν τοῦ ἐλέγχου. Κατόπιν τούτου τυγχάνει ἀπαραίτητον ὅπως δοθῇ ἰδιαιτέρα βαρύτης εἰς τὸν ρόλον τῶν ἡγητόρων τῶν μικρῶν κλιμακίων.

Ἡ τεχνικὴ ἐνθαρρύσεως μαχητῶν, οἵτινες ὑπέστησαν ψυχολογικὰς ἐπιδράσεις καὶ ἡ ἀντιμετώπισις προβλημάτων, ἅτινα θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα μαζικῶν ἀπωλειῶν, ἀπαιτοῦσιν ἰσχυρὰν δύναμιν διοικήσεως. Ὑψηλὸν ἐπίπεδον ἡγετικῆς ἱκανότητος ἐπὶ ὅλων τῶν διοικήσεων ἐξασφαλίζει εἰς τοὺς μαχητὰς τὴν ἐμπιστοσύνην, περιοριζομένης οὕτω τῆς πιθανότητος ὅτι εἰς ἐνδεχομένην τινὰ μαζικὴν καταστροφὴν θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ φόβος καὶ ἡ διάλυσις.

Ἡ ἐξασφάλισις μετὰ πυρηνικὴν τινὰ προσβολὴν ἐπαρκῶν ἐπικοινωνιῶν, ἐλέγχου τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων, τῶν σημείων ὑδρεύσεως καὶ τέλος τῆς ἀπολυμάνσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὑλικοῦ θὰ συντελέσῃ σημαντικῶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ὁμαλῆς καταστάσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ εἰς τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ἐλέγχου τῆς μονάδος ἀφ' ἑτέρου.

Ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ σαφῶν βασικῶν ὁδηγιῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες δέον ὅπως κοινοποιηθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ κατανόησις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τούτων.

Τὰς βασικὰς γραμμὰς τῆς συντάξεως τῶν ὁδηγιῶν, πρέπει νὰ καθορίζῃ ὁ διοικητὴς τῆς μεραρχίας. Οὗτος, ἐπὶ παραδείγματι, δέον νὰ ἐνημερώσῃ τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν ἀξιωματικὸν δημοσίων σχέσεων περὶ τοῦ βαθμοῦ βοηθείας, ἥτις πρόκειται νὰ παρασχεθῇ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς.

8. Συμπεράσματα.

Ἀνεξαρτήτως τῶν τεχνολογικῶν ἐξελίξεων καὶ τῶν συγχρόνων πολεμικῶν μέσων, ὁ στρατιώτης ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ τὸ κύριον στοιχεῖον τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Οἱ διοικηταὶ δύνανται νὰ προπαρασκευάσωσι τὸν ἑαυτόν των καὶ τὰς μονάδας των, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ψυχολογικῶν συγκινήσεων καὶ ἐπιδράσεων τῶν προκαλουμένων εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς λαμβάνουσι χώραν μαζικαὶ ἀπώλειαι, ἀφ' ἑνὸς μὲν δι' υἱοθετήσεως καὶ ἐφαρμογῆς ρεαλιστικοῦ προγράμματος ἐκπαιδεύσεως, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιφέρῃ βαθμιαίως ἐξοικείωσιν τῶν ἀτόμων πρὸς τὰς καταστάσεις ἅτινας θὰ ἀντιμετωπίσωσιν εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ἐμμονῆς των εἰς τὴν ἐπίτευξιν ὑψηλοῦ ἐπιπέδου ἐκπαιδεύσεως τῶν μικρῶν ἡγητόρων.

Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ δυνηθῇ μία μονὰς νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὰ μελλοντικὰ πεδία τῶν μαχῶν.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

...Μιὰ ἀεροδυναμικὴ λιμουζίνα, τελευταίου τύπου, διασχίζει βιαστικὰ ἕνα πρωϊνὸ τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους... Στὸ βολὰν βρίσκεται ἕνας μελαχροινὸς νέος, ποὺ ὁδηγεῖ σιγοσφυρίζοντας κάποιον μοντέρνο σκοπό...

Εἶναι Κυριακή... Κι' ἡ λειτουργία ἔχει μόλις τελειώσει... Ἔτσι, ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι—νέοι, γέροι, παιδιὰ—βγαίνουν ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες κατὰ ὁμάδες καὶ ξεχύνονται στοὺς δρόμους, πρὸς κάθε κατεύθυνση...

Μά, ἡ λιμουζίνα συνεχίζει τὴν πορεία της, ἀνάμεσά τους, μὲ τὴν ἴδια πάντα μεγάλη ταχύτητα... ὥσπου, ξαφνικά, σὲ μιὰ διασταύρωση, φρενάρει ἀπότομα... Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ παιδιὰ εἶχε ξεπεταχτῆ στὴ λεωφόρο, καὶ παρὰ λίγο νὰ τὰ διαμελίσῃ...

Ὁ ὁδηγὸς βγάζει ἔξω τὸ κεφάλι ἀγριεμμένος καὶ φωνάζει, ἐνῷ τὰ παιδιὰ σκορποῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρομαγμένα...

...Ὕστερα ξαναγίνεται σιωπή, κι' ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου τίθεται καὶ πάλι σὲ κίνηση, καθὼς ὁ ὁδηγός του ξαναβρίσκει τὸ κέφι του καὶ πατᾷ πάλι γκάζι... Ἡ κούρσα ξεκινᾷ, ἀστράφτοντας κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ τὸ κοντὲρ ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ξανὰ τὸν ἀνήφορο... 60... 70... 80...

Ἐπὶ τέλους κάποτε σταματᾷ... Σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ μοντέρνα μονοκατοικία... Ὁ νεαρὸς κορνάρει συνθηματικά, κυττάζοντας πρὸς ἕνα κλειστὸ παράθυρο... Βγάζει ὕστερα τὴν τσατσάρα του καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μικροῦ καθρέφτη τοῦ αὐτοκινήτου, διορθώνει τὰ μαλλιά του... Ρίχνει μετὰ μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του καὶ ξανακορνάρει...

Περνοῦν ἔτσι τρία—τέσσαρα λεπτὰ ἀναμονῆς, ὁπότε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίγει καὶ στὸ ἄνοιγμά της διαγράφεται μιὰ λεπτὴ γυναικεία σιλουέττα... Εἶναι ἕνα 20χρονο ὄμορφο κορίτσι ποὺ γελᾷ καὶ πλησιάζει τὸ αὐτοκίνητο. Μπαίνει μέσα, κάθεται δίπλα στὸ νεαρὸ καὶ ξεκινοῦν...

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ζευγάρι... Ἕνα ζευγάρι ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα... Ὁ «ἐκεῖνος» καὶ ἡ «ἐκείνη» κάθε ἐρωτικῆς ἱστορίας... Ὄνειρα, αἰσιοδοξία, χαρά, καρδιοχτύπια... Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ βελούδινη σκηνὴ πάνω στὴν ὁποίαν πρωταγωνιστοῦν, μὲ τὸν ἔρωτα παρέα...

—«Λοιπόν, Τζένη ; Ποῦ θὰ πᾶμε ;» ρωτᾷ ἐκεῖνος, προσφέροντάς της μιὰ τσίχλα...

—«Ποῦ ;... Μά, ὁπουδήποτε... Πᾶμε στὸ... ἄγνωστο... Πᾶμε στὸ ἄγνωστο μὲ βάρκα τὴν ἐλπίδα...».

Γελοῦν καὶ ἀγκαλιάζονται, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο ξεχύνεται στὸ δρόμο σὰν σίφουνας... Ἐκεῖνος, ὅλο ἀγκαλιασμένος, πατᾷ συνεχῶς γκάζι...

Ναί... Γραβοῦν γιὰ τὸ ἄγνωστο... Αὐτό, δυστυχῶς, εἶναι μιὰ τραγικὴ ἀλήθεια...

Τραβοῦν, ἄθελά τους, γιὰ μιὰ μακρινὴ—μακρινὴ χώρα, ἀπ' ὅπου δὲν θὰ ἐπιστρέψουν πιὰ ποτέ...

Γιὰ τὴ ζωή τους ποὺ κινδυνεύει δὲν νοιάζονται... Ξεχάστηκαν... Πρέπει κάποιος νὰ τοὺς τὸ θυμίσῃ... Κι' αὐτὸς ὁ «κάποιος» δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν τροχονόμο τοῦ δρόμου... Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά του... Νὰ θυμίζῃ στοὺς βιαστικούς, στοὺς ἀφῃρημένους, στοὺς ἐπιπόλαιους ὅτι εἶναι ἡ ζωὴ ὄμορφη καὶ εἶναι ἔγκλημα νὰ τὴ θυσιάζουμε ἄσκοπα σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας...

Νάτονε, λοιπόν, ὁ τροχονόμος πάνω στὴ μοτοσυκλέττα του... Εἶναι κι' ἐκεῖνος νέος καὶ καταλαβαίνει καλύτερα τὰ νειάτα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνησυχεῖ.

Πλησιάζει τὸ βιαστικὸ αὐτοκίνητο καὶ κάνει νόημα στὸ ἀγκαλιασμένο ζευγαράκι νὰ σταθῇ... Προσγείωσις... Ἀνώμαλη μάλιστα... Ἀπὸ τὸ κόσμο τῶν ἄστρων, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησαν οἱ ποιητὲς τὸν ἔρωτα, στὴν ξερὴ ἄσφαλτο... Φρενάρισμα ἀπότομο... Νευριάζει ἐκεῖνος :

—«Τί συμβαίνει;» ρωτᾷ θυμωμένος τὸν ἀστυφύλακα.

—«Μιὰ παράκληση, κύριε», ἀπαντᾷ ἐκεῖνος εὐγενικά: «Προσέχετε πὼς ὁδηγεῖτε. Ὁδηγεῖτε ἀντικανονικά. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁδηγεῖτε μαζὶ καὶ ἐπικίνδυνα».

—«Μπά! Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες;» τὸν διακόπτει ὁ νεαρὸς εἰρωνικά.

—«Νά!... Πρῶτα ἀπ' ὅλα τρέχετε... Ὕστερα ὁδηγεῖτε μὲ τὸ ἕνα χέρι... Ἐπίσης...».

—«Ἀρκεῖ. Ἂν ἔκανα καμμιὰ παράβαση νὰ μὲ μηνύσῃς. Πᾶρε τὰ στοιχεῖα μου κι' ἄσε με νὰ φύγω γιατὶ εἶμαι βιαστικός. Μάθημα θὰ μοῦ κάνῃς ; Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μὲ καθυστερῇς. Πᾶρε τὸ δίπλωμά μου... Νὰ κι' ἡ ἄδεια κυκλοφορίας καὶ ἡ ταυτότητά μου... Γρᾶψε...».

Ὁ ἀστυφύλακας στέκει συλλογισμένος... Ἕνα σύννεφο θαμπώνει τὴ σκέψη του... Θυμᾶται μιὰν ἄλλη παρόμοια περίπτωση... Καὶ τότε εἶχε γράψει... Μὰ ἡ δίκη δὲν ἔγινε ποτέ... Ἁπλούστατα γιατὶ ὁ παραβάτης, ἀντὶ νὰ ἔρθῃ στὸ δικαστήριο, εἶχε μεταφερθῆ στὸ νεκροτομεῖο, σὰν ἄμορφη μᾶζα ἀπὸ σάρκες καὶ αἷμα... Ἀναστενάζει ὁ ἀστυφύλακας...

—«Τί ὠφελεῖ νὰ σᾶς γράψω, κύριε ; Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ πρόθεσή μου. Τὴ ζωή σας θέλω νὰ προστατεύσω κι' ὄχι νὰ γεμίσω τὸ ἡμερολόγιό μου μὲ μηνύσεις... Δὲν σᾶς μιλάω σὰν ἀστυφύλακας... Σὰν ἄνθρωπος σᾶς μιλάω, σὰν νέος... Ἀκοῦστε με... Μὴ παίζετε μὲ τὸ θάνατο... Λυπηθῆτε τὴ ζωή σας..».

—«Δική μου δὲν εἶναι ἡ ζωή ;» ρωτάει ἐκεῖνος ἀπότομα. «Ἔ, λοιπόν. Δὲν τὴ λυπᾶμαι. Βίβερε περικολοζαμέντε. Τὸ ξέρεις αὐτό ;... Ἄσε με νὰ φύγω εἶπα, γιατὶ βιάζομαι...».

Ὁ ἀστυφύλακας γράφει τὰ στοιχεῖα του, καὶ τὸν ἀφήνει νὰ φύγῃ, ἐνῷ κάτι σὰν φίδι δαγκώνει τὴν καρδιά του. Πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ δουλειά του!!!...

...Καὶ τὸ ζευγαράκι ξαναγκαλιάζεται... Καὶ ἀπογειοῦται καὶ πάλι γιὰ τὸ ἄπειρο... Ἐκεῖνος ἀνοίγει τὸ ράδιο... Ἐκείνη ξαπλώνει στὴν ἀγκαλιά του... Τὸ αὐτοκίνητο ρουφᾷ λαίμαργα τὶς ἀποστάσεις... Καὶ ὅλα μοιάζουν σὰν κινηματογραφικὸ ἔργο, καθὼς περνοῦν καὶ χάνονται ἀπὸ δίπλα τὰ σπίτια, τὰ πάρκα, οἱ ἄνθρωποι...

***

...Κόσμος πολὺς ἔχει μαζευθῆ... Φωνάζουν, χειρονομοῦν... Μοιάζουν μὲ τὸ χορὸ τῆς Ἀρχαίας Τραγῳδίας, ποὺ καταριέται ἢ ποὺ διαμαρτύρεται...

Ὅλοι αὐτοὶ ὁλόγυρα... Καὶ στὴ μέση ἕνα σαραβαλιασμένο αὐτοκίνητο... Μιὰ λιμουζίνα σφηνωμένη σὲ κάποιο δένδρο... Αὐτὲς εἶναι οἱ ὑλικὲς ζημιὲς τοῦ ἀτυχήματος... Ὑπάρχουν ὅμως καὶ δυὸ ἀνθρώπινες ζωὲς ποὺ χάθηκαν... Ἕνας μελαγχροινὸς νέος καὶ ἕνα ὅμορφο 20χρονο κορίτσι ποὺ κοίτονται πολτοποιημένοι οἰκτρά... Ποιὸς δολοφόνος ἀφαίρεσε τὴ ζωὴ αὐτῶν τῶν δυὸ νέων, ποὺ ξεκίνησαν ἀγκαλιασμένοι στὴ στράτα τῆς ζωῆς ;... Ποιός ; Ἕνας τρομερὸς βρυκόλακας ποὺ ρουφᾷ, ὅλο ρουφᾷ ἀνθρώπινο αἷμα... Ἕνα καταραμένο θηλυκὸ ποὺ τὸ ξέρασεν ἡ κόλαση... ἡ «ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ!».

...Ναί, Τράβηξαν γιὰ τὸ ἄγνωστο αὐτὰ τὰ δυὸ ἄμυαλα παιδιά... Καὶ θύμωσαν ὅταν ὁ τροχονόμος στάθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τὸ θάνατο, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ ζωή τους... Ἔτσι, δυὸ μάννες καὶ δυὸ πατεράδες μαυροντύθηκαν καὶ δυὸ λάκκοι ἀνοίχτηκαν σὲ κάποιο νεκροταφεῖο...

...Θἄπρεπε ἴσως πάνω στὸν ξύλινο σταυρὸ τοῦ μνήματος, κάτω ἀπὸ τὰ ὀνόματά τους νὰ γραφῆ, μὲ μαῦρα πελώρια γράμματα: «ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ».

...Βρεγμένο εἶναι τὸ σημειωματάριο τοῦ τροχονόμου... Ἔπεσαν πάνω στὶς σελίδες τους δυὸ ζεστὰ δάκρυα... Σὰν προσφορὰ στὴ μνήμη τῶν δυὸ νέων, ποὺ ἄδικα χάθηκαν ἀπ' τὴ ζωή...

Τώρα, μόλις ξαναβγῆ στὸ δρόμο ὁ τροχονόμος δὲν πρόκειται νἄναι ἐλαστικός... Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χαρισθῆ στὸ θάνατο... Τὸ αἷμα τῶν δυὸ νεκρῶν νέων ζητάει ἐκδίκηση...

***

...Καὶ πάλι εἶναι Κυριακή... Μιὰ πολυθόρυβη Κυριακὴ ποὺ συγκλονίζεται ἀπὸ ἰαχές... Τὰ δήπεδα τραβοῦν σὰν μαγνῆτες χιλιάδες κόσμο...

...Στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ... Στὸ γήπεδο τοῦ Ὀλυμπιακοῦ... Στὸ γήπεδο τῆς Α.Ε.Κ., θὰ λάβουν χώραν τιτανομαχίες... Ἔτσι ἀναγγέλλουν οἱ ἀθλητικὲς ἐφημερίδες... Κι' οἱ φίλαθλοι ποὺ παίρνουν τὸν δρόμο γιὰ τὰ γήπεδα φανατισμένοι, μοιάζουν μὲ ἐχθρικὸ στράτευμα ἕτοιμο νὰ κτυπηθῆ μὲ τοὺς ἀντιπάλους του...

Ὡμὰ τὰ γράφω... Τὸ παραδέχουμαι... Μά, δυστυχῶς, εἶναι ἀκόμα πιὸ ὠμὴ ἡ πραγματικότητα. Κι' ἐτοῦτες οἱ γραμμὲς δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ φιλολογήσουν, ἀλλὰ νὰ ἐπισημάνουν ἕνα κίνδυνο... ἕνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τῆς καθημερινῆς ζωῆς... Μὲ τὰ γήπεδα καὶ τὸ ποδόσφαιρο θ' ἀσχοληθοῦμε ἄλλοτε... Αὐτὴν τὴν ὥρα προέχει κάποιο ἄλλο θέμα: ἡ «ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ».

Κυριακή, λοιπόν, ἀφιερωμένη στὸ Θεὸ καὶ στὸ γήπεδο... Κι' ἀπὸ νωρὶς τὸ μεσημέρι ξεχειλισμένα ξεκινοῦν τ' αὐτοκίνητα σὰν καραβάνια φανατισμένων προσκυνητῶν...

Χιλιάδες αὐτοκίνητα... Μικρά, μεγάλα, σαράβαλα, ὁλοκαίνουργια...Ἂς παρακολουθήσουμε ἕνα ἀπ' ὅλα...

...Νά! Ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὀπελάκι... Εἶναι γεμᾶτο ἄνδρες... Κι' εἶναι κι' αὐτὸ βιαστικό... Τρέχει νὰ προλάβῃ τὸ πρῶτο ἡμίχρονο... Ἀλλοίμονο ἂν χάσῃ τὶς πρῶτες φάσεις... Μεγάλο κακό! ! !...

Ἔτσι, μέσα στὴ βιασύνη του, οὔτε φωτεινὰ σήματα προσέχει, οὔτε στὶς διαβάσεις στέκεται...

Καὶ πάλιν ὁ τροχονόμος τοῦ δρόμου ἐπεμβαίνει:

—«Γιατί, κύριε περάσατε; Δὲν εἴδατε τὸ κόκκινο φῶς;»

Ἀλλ' ὁ φίλαθλος ὁδηγὸς διαθέτει καὶ πνεῦμα. Καὶ σπεύδει νὰ κάνῃ τὴν ἐπίδειξή του.

—«Τὸ εἶδα, κύριε πόλισμαν... Ἀλλὰ δὲν στάθηκα γιατὶ ἦταν κόκκινο... Κι' ἐγὼ εἶμαι Ὀλυμπιακός... Ἄρα ἔχω ἐλευθέρας...».

Γελοῦν οἱ ἄλλοι δυνατά... Ἔξυπνο τὸ καλαμπούρι του... Κι' ὁ τροχονόμος γράφει... Δὲν πάει νὰ γράφῃ! ! ! Μονάχα νὰ κάνῃ γρήγορα... Νὰ μὴ χάσουμε τὸ πρῶτο ἡμίχρονο! ! !...

...Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾶ.... Πιὸ βιαστικὸ τώρα... Ἔχασε λίγα λεπτά... Πρέπει νὰ τὰ κερδίσῃ.... Ὁπότε σὲ μιὰ διάβαση πεζῶν πέφτει ἐπάνω σ' ἕνα γέροντα ποὺ κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι τὸ ἐγγονάκι του καὶ περνοῦσε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο...

Καὶ πάλιν ἡ ἄσφαλτος βάφτηκε μὲ αἷμα... Κι' ἄλλα δυὸ θύματα.... Κι' ὁ ὁδηγὸς στὴ φυλακή...

Ὅμως, γιατί; Γιατί;

Τὸ αὐτοκίνητο φονικὸ ὅπλο εἶναι; Γιὰ νὰ σκοτώνῃ φτειάχτηκε; Τί ἔφταιγε τὸ γεροντάκι καὶ τὸ μικρὸ παιδὶ ποὺ διάβαιναν ἀμέριμνα στὸ δρόμο;

Ποιὸς φταίει γιὰ ὅλα ἐτοῦτα;...

Μά, ποιὸς ἄλλος; ἡ «ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ...».

Ἀμέτρητα εἶναι τὰ θύματά της... Ἀξιοθρήνητοι οἱ δράστες... Κι' ὁ τροχονόμος τοῦ δρόμου δὲν ξέρει τί ἄλλο πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ κακό...

...Τί ἀξία ἔχουν τὰ νέα μέτρα ὅταν δὲν ὑπάρχουν «νέες» σκέψεις στὸ μυαλὸ κάθε ὁδηγοῦ...

Ἂν ἦταν δυνατὸν κάθε βδομάδα νὰ ὑποχρεοῦντο οἱ ὁδηγοὶ νὰ ἐκτελοῦν ἔργα τροχαίας στὸ δρόμο, νὰ ἔβλεπαν, νὰ ἄκουγαν, νὰ ἔγραφαν, νὰ σήκωναν τραυματισμένους, νὰ μάζευαν πτώματα ! ! ... Τότε, ἴσως μόνο τότε, θὰ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι τὸ παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο...

***

...Τώρα εἶναι βράδυ... Ἕνα ζεστό, ὁμορφο βράδυ... Κοντεύουν μεσάνυχτα... Οἱ πιὸ πολλοὶ ἄνθρωποι κοιμοῦνται... ἄλλοι ἐργάζονται... ἄλλοι γλεντοῦν...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτούς, εἶναι κι' ὁ κύριος ἐκεῖνος ποὺ βγαίνει τρικλίζοντας ἀπὸ ἕνα κέντρο... Δὲν βαδίζει... Αἰωρεῖται περὶ τὸν ἄξονά του... Πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ... Θὰ πέσῃ ἄρά γε ;

Ἀλλὰ δὲν ἔπεσε... Σ' ἕνα αὐτοκίνητο μπῆκε... Τί πάει νὰ κάνῃ ; Βάζει μπροστὰ τὴ μηχανή... Καί... ξεκινᾷ...

Μά, στὴν κατάσταση ποὺ βρίσκεται πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ὁδηγήσῃ ; Ὅμως αὐτὸ τὸ ἐρώτημα δὲν τὸν ἀπασχολεῖ... Τὰ μάτια του κλείνουν, τὰ χέρια του τρέμουν... Κι' ὅμως ὁδηγεῖ...

Ὁδηγεῖ... Ναί ! Ἀλλά... νὰ ποιὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα... Ἀνέβηκε σ' ἕνα πεζοδρόμιο, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα τοῖχο καὶ τραυματίστηκε ! ! !

***

...Τὴν ἄλλη μέρα ἄλλος... Κι' ἄλλος... Κι' ἄλλοι πολλοί...

...Ὁ ἕνας ἐπιχειρεῖ νὰ προσπεράσῃ κάποιο αὐτοκίνητο ἀντικανονικά... Ἔτσι συγκρούεται μ' ἕνα τρίτο ποὺ ἔρχεται ἀντίθετα...

...Ἕνας ἄλλος ἀλλάζει ἀπότομα κατεύθυνση, χωρὶς νὰ κάνῃ σῆμα στὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἀκολουθοῦν...

...Ἕνας τρίτος περνᾷ ἔξω ἀπὸ ἕνα σχολεῖο μὲ μεγάλη ταχύτητα...

Παραβάσεις... Παραβάσεις...

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ τροχαία ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ διώξῃ τὸ θάνατο ἀπ' τοὺς δρόμους... Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ καταφέρῃ ὅταν δὲν τὴν βοηθοῦμε κι' ἐμεῖς ;

...Τί εἶναι, λοιπόν, αὐτὴ ἡ περίφημη «ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ ;».

***

...Τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποιοδήποτε αὐτοκίνητο, εἶναι μιὰ μηχανή... μιὰ μηχανὴ τυφλή, κουφή, ἀσυγκίνητη... Ἂν ἀφεθῇ ἐλεύθερη θὰ καταστρέψῃ ὅ,τι βρῇ στὸ διάβα της... Γι' αὐτὸ παίρνει στὰ χέρια του τὸ βολὰν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ πρέπει νὰ βλέπῃ, ν' ἀκούῃ, ν' ἀντιλαμβάνεται, ὥστε νὰ κάνῃ τὴ μηχανή του νὰ πειθαρχῇ, στοὺς κανόνες κυκλοφορίας.... Αὐτὸς εἶναι ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου... Κι' ἕνας καλὸς ὁδηγός, ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς συνανθρώπους του τηρεῖ ὡρισμένους κανόνες, ποὺ θέσπισεν ἡ πολιτεία, δηλαδὴ αὐτὸς καὶ οἱ συνάνθρωποί του, γιὰ τὴν προστασία τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν της.

Οἱ κανόνες αὐτοὶ δὲν εἶναι μιὰ πολυσχιδὴς θεωρία. Εἶναι μερικὰ αἰτήματα τῆς λογικῆς.

Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ λογικὴ λέει ὅτι πρὶν θέσῃ ὁ ὁδηγὸς τὴ μηχανή του σὲ κίνηση πρέπει νὰ ἐλέγχῃ τὸ αὐτοκίνητό του, ὥστε νὰ βεβαιώνεται ὅτι τὰ φῶτα καὶ τὰ φρένα του λειτουργοῦν καλά. Γιατί, διαφορετικά, κινδυνεύει καὶ ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἄλλοι.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο καθῆκον ἑνὸς καλοῦ καὶ εὐσυνείδητου ὁδηγοῦ. Ὕστερα ἀκολουθοῦν ἄλλα... Πολλὰ καὶ διάφορα ποὺ ἀφοροῦν τὴν πορεία τοῦ αὐτοκινήτου,

τὴν ἀλλαγὴ κατευθύνσεως, τὴν ταχύτητα, τὰ σήματα τῶν δρόμων, τὴ στάθμευση, τοὺς πεζούς.

Ὅταν, λοιπόν, ἡ ὁδήγηση ἑνὸς αὐτοκινήτου εἶναι ἀντίθετη μὲ τοὺς κυκλοφοριακοὺς αὐτοὺς κανόνες, ἀντίθετη δηλαδὴ μὲ τὴ λογική, εἶναι ἐπικίνδυνη.

Φῶτα ἐκτυφλωτικά, ποὺ μποροῦν νὰ «στραβώσουν» ἕναν ἄλλο ὁδηγὸ ἢ ἕνα πεζό, πορεία ἀλλοπρόσαλλη ποὺ δὲν ἀκολουθεῖ τὴ λωρίδα κυκλοφορίας, ἀδιαφορία στὶς διασταυρώσεις, ἀπότομη στάθμευση ἢ ἀπότομη ἀλλαγὴ κατευθύνσεως, ἀντικανονικὸ προσπέρασμα ἄλλων ὀχημάτων, διέλευση ἀπὸ τὶς διαβάσεις τῶν πεζῶν ὅταν τὸ συγκοινωνιακὸ ρεῦμα εἶναι κλειστό, συναγωνισμὸς ταχύτητος μὲ ἄλλα αὐτοκίνητα, ὁδήγηση αὐτοκινήτου σὲ στιγμὲς μέθης, μεγάλη ταχύτης μπροστὰ σὲ σχολεῖα, ἐκκλησίες, κινηματογράφους ἢ ἄλλους τόπους λαϊκῶν συγκεντρώσεων... Αὐτά, καὶ πολλὰ ἄλλα, εἶναι τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ἐπικίνδυνης ὁδηγήσεως. Καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶναι σ' ὅλους γνωστά... Ζημιές, συγκρούσεις, τραυματισμοί, ἀνθρωποκτονίες... Κι' ἀκόμα νοσοκομεῖα ποὺ γεμίζουν, δικαστήρια ποὺ ἀπασχολοῦνται ἀκατάπαυστα μὲ τέτοια θέματα, τροχονόμοι ποὺ γράφουν, ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ποὺ ἐνεργοῦν ἀνακρίσεις, μάρτυρες, αὐτοψίες, σχέδια, ἰατροδικαστές...

Ὅλα ἐτοῦτα γράφουν τὸν κοπιαστικὸ καὶ θλιβερὸ ἐπίλογο μιᾶς παραβάσεως τῶν κυκλοφοριακῶν κανόνων...

Εἶναι μερικοὶ ὁδηγοὶ ποὺ λένε : «Ὁδηγῶ δέκα χρόνια. Ποτὲ δὲν μοῦ συνέβη τίποτε. Εἶμαι καλὸς ὁδηγός». Αὐτὸ εἶναι ἐν μέρει μόνον ἀληθινό. Γιατὶ ὅ,τι δὲν συνέβη στὰ δέκα αὐτὰ χρόνια μπορεῖ νὰ συμβῇ σὲ μιὰ στιγμή.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ μοναδικὴ ἄμυνα ἐναντίον τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων εἶναι ἡ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΗ ΟΔΗΓΗΣΙΣ.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι, δηλαδή, ἂν εἶσαι ἐσὺ καλὸς ὁδηγός. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι τριγύρω σου κυκλοφοροῦν καὶ «ἀτζαμῆδες», ὁδηγοὶ καὶ πεζοὶ ἀπρόσεκτοι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δεκαπλασιάζῃς τὴν προσοχή σου.

Οἱ παραβάτες τῶν διατάξεων τῆς τροχαίας ἀνήκουν σὲ μιὰ ξεχωριστὴ κατηγορία παραβατῶν. Δὲν εἶναι ἐγκληματίες. Εἶναι ὅμως ἀ π ρ ό σ ε κ τ ο ι. Καὶ τὴν ἀπροσεξία τους αὐτή, τὴν πληρώνουν, πολλὲς φορές, ἀκριβά.

Φίλε ὁδηγὲ ποὺ διαβάζεις αὐτὲς τὶς γραμμὲς θὰ ἔχῃς παρατηρήσει ὅτι τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο σὲ ἀναφέρει τακτικά. Ὄχι ἐσένα, βέβαια, προσωπικά, ἀλλὰ τοὺς συναδέλφους σου. Τὸ ἴδιο εἶναι. Καὶ ξέρεις πῶς σὲ ἀναφέρει ; Περίπου σὰν δολοφόνο, περίπου σὰν μισάνθρωπο, περίπου σὰν σαμποτὲρ τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας. Τὴν δέχεσαι αὐτὴ τὴν ὕβρι; Δὲν ἀγανακτεῖς; Ἔ! τότε ἀγωνίσου κοντά μας γιὰ μιὰ χαρούμενη ζωή, δίχως τὸ θάνατο δίπλα της.

Ἔχεις παιδιά... Δὲν εἶναι ἔτσι ;... Καὶ γυναῖκα... Καὶ φίλους ποὺ σὲ ἀγαποῦν... Χάριν αὐτῶν π ρ ό σ ε χ ε. Προστάτευσε τὴ ζωή σου. Προστάτευσε, ὅμως, καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, ποὺ δὲν σοῦ φταῖνε σὲ τίποτε. Πρέπει τὸ βράδυ νὰ γυρίσῃς σπίτι σου, στὴν οἰκογένειά σου. Αὐτὸ νὰ θυμᾶσαι κάθε φορὰ ποὺ μπαίνεις στὸ αὐτοκίνητό σου καὶ ξεκινᾶς γιὰ τὴ δουλειά σου. Καὶ νὰ λὲς στὸν ἑαυτό σου: «Θέλω νὰ γυρίσω. Πρέπει νὰ γυρίσω. Καὶ θὰ γυρίσω». Καὶ θὰ γυρίσῃς, πράγματι, ἂν τηρῇς τοὺς κανόνες κυκλοφορίας.

Μά, ἴσως νὰ μοῦ πῇς : «Καλὰ τὰ λές. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ δὲν φταίω μόνον ἐγώ. Φταῖνε καὶ οἱ πεζοί».

Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Γιὰ τοὺς πεζούς, λοιπόν, θὰ μιλήσουμε σ'ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, ἀφοῦ πρῶτα ὅμως ἐξαντλήσουμε κάθε τί ποὺ ἀφορᾷ ἐσένα, τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου...

***

Ξημέρωσε... Ξημέρωσε μιὰ καινούργια μέρα... Ὁ ἥλιος κρυφοκυττάζει τὴ γῆ, πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό...

Ἀνοίγω τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου... Καὶ τότε ὁρμᾷ μέσα μιὰ πολυθόρυβη βοή... Εἶναι ἡ βοὴ τῶν μηχανῶν ποὺ διασχίζουν τοὺς δρόμους... Αὐτοκίνητα λογιῶν—λογιῶν... Καὶ δίπλα τους οἱ πεζοὶ ποὺ διαβαίνουν φοβισμένοι...

Ξημέρωσε... Κι' ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος ὁδηγῶν καὶ πεζῶν, ποὺ εἶχε κοπάσει τὴ νύχτα, ξανάρχισε...

Νὰ ὁ πρῶτος τραυματίας ποὺ μεταφέρεται ἀπέναντι... Στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν... Ἡ μάχη ἄρχισε... Ἡ πολύνεκρη μάχη τῶν τροχῶν... Δὲν ὑπάρχει, ἀρά γε, ἐλπίδα σωτηρίας ;...

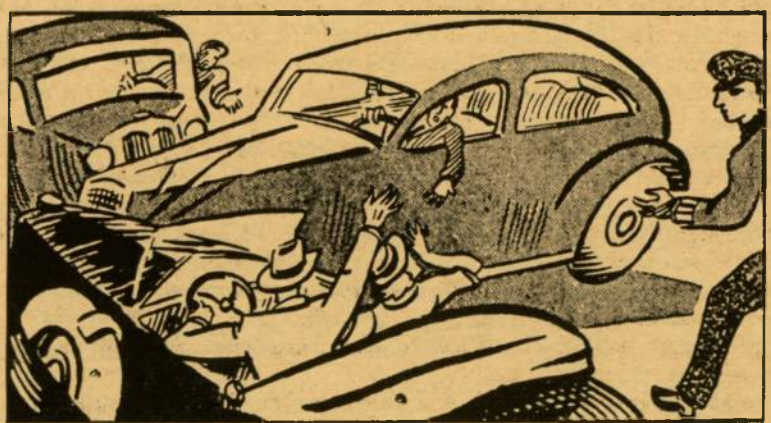
Σκύβω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου... Καὶ βλέπω ἀπὸ κάτω ἕνα ψηλό, γεροδεμένο παλληκάρι, μὲ στολή... Εἶναι ὁ τροχονόμος τοῦ δρόμου... Ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ... Μοῦ γεννηέται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν χειροκροτήσω καθὼς τὸν βλέπω γελαστό,ὑψηλό, λεβέντη νὰ διαβαίνῃ στὸ δρόμο, τιθασσεύοντας τὶς μηχανές...

Ναί ! Αὐτὸς εἶναι ἡ ἐλπίδα μας... Καὶ ἡ ἐγγύηση ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε στὸ τέλος καλά...

Ἂς εἶναι ἡ Παναγιὰ μαζί του... Κι' ἂς τὸν προστατεύῃ στὸ δύσκολο ἔργο του...

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν σᾶς συμβῇ, πρέπει νὰ μένετε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ σας. Μὴν ἀρχίζετε τὶς φιλονικίες μὲ τοὺς ἄλλους ὁδηγοὺς καὶ μὴ ζητᾶτε νὰ λύσετε τὶς διαφορές σας μὲ βρισιές, γιατὶ δὲν θὰ κερδίσετε τίποτε, παρὰ μόνον θὰ ἐκνευρισθῆτε καὶ θὰ συγκεντρώσετε τοὺς περιέργους ποὺ θὰ γελοῦν εἰς βάρος σας.

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

'Από τὸ ἀγγλικὸ «Brighter English», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Γ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

'Ο Τζαίημς Ντιοὺν κρεμάστηκε μὲ τὰ δάχτυλά του ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σ' ἕνα λεπτὸ ἔπεσε ἀθόρυβα στὸ ἔδαφο. Κοίταξε γύρω του βιαστικά. Τὸ σπίτι βρισκόταν στὴν ἄκρη τῆς πόλεως, πολὺ πίσω ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὰ χωράφια χωρίζονται μ' ἕναν ψηλὸ πέτρινο τοῖχο. Ἦταν δύο σχεδὸν μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Ἦταν τελείως ἀπίθανο νὰ συναντήσῃ κανέναν αὐτὴ τὴν ὥρα. Γενικὰ ἦταν τελείως ἀσφαλής. Καθὼς ἔτρεχε σιωπηλὰ πάνω στὸ γρασίδι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ θαυμάζῃ τὰ νεῦρα του.

Εἶχε διαπράξει διαρρήξεις στὶς πολὺ παληὲς ἡμέρες, προτοῦ νὰ γίνῃ γνωστὸς σὰν ἕνας εὐϋπόληπτος κοσμητατοπώλης στὴ μικρὴ πόλη τοῦ Μπράμπτον, ἀλλὰ αὐτὲς οἱ ἡμέρες ἦσαν πολὺ μακρινές. Πίσω του ἀπλώνονταν δέκα χρόνια νομοταγοῦς ἐντιμότητος. Τὸ χέρι του ποὺ ὑψωνόταν γιὰ νὰ γατζωθῇ στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου ἦταν σταθερὸ σὰ βράχος. Μποροῦσε ἀκόμη καὶ νὰ σκέπτεται μὲ ἠρεμία πόσο σιωπηλὸ ἦταν τὸ πτῶμα, ποὺ ἦταν κάποτε ὁ Ρίτσαρντ Στρόνγκ καὶ ποὺ τώρα κοιτόταν κουβαριασμένο μέσα σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη αἵματος, στὸ δωμάτιο ποὺ μόλις εἶχεν ἀφίσει.

Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ διαπράξῃ φόνο, ἀλλὰ οἱ περιστάσεις τὸ εἶχαν καταστήσει ἀναπόφευκτο. Αἰσθανόταν ὅτι σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ἦταν ἕνα παιχνίδι τῶν περιστάσεων.

Οἱ φασαρίες του ἄρχισαν ὅταν μιὰ παληά του γνωριμία τῆς φυλακῆς τὸν ἀνεγνώρισε πάλι. 'Ο ἐκβιασμὸς ἀκολούθησε. Ἡ δουλειὰ τοῦ Ντιοὺν ἦταν ἀποδοτικὴ ἀλλὰ οἱ διαρκῶς αὐξανόμενες ἀπαιτήσεις τοῦ ἐκβιαστοῦ ἦταν μία συνεχὴς ζημία ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀντέξῃ.

Προσπάθησε νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἔσοδά του χαρτοπαίζοντας, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ κατάφερε ἦταν νὰ βυθισθῇ ἀκόμη περισσότερο βαθειὰ στὸ βοῦρκο, μέχρις ὅτου ἡ τελειωτικὴ καταστροφὴ τὸν κοίταξε κατάματα. Στὴν ἀπελπισία του, ξαναγύρισε στὸ παληό του ἐπάγγελμα. 'Ο Ρίτσαρντ Στρὸνγκ ἦταν συνταξιοῦχος δικηγόρος καὶ εἶχεν ἀποκτήσει μεγάλη φήμη γιὰ τὴ συλλογή του ἀπὸ ἀντίκες. 'Επιστεύετο ὅτι **εἶχε στὴν κατοχή του ἀρχαῖα χρυσᾶ κοσμήματα ἀμυθήτου ἀξίας. Αὐτὴ τὴν περίοδο ὁ Ντιοὺν ἀγόραζε χρυσό, παλαιὰ δακτυλίδια, πόρπες καὶ ἄλλα παρόμοια καὶ τὰ ἔλυωνε, ἐπομένως τὰ προϊόντα τῆς διαρρήξεως τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Στρὸνγκ μποροῦσαν νὰ διατεθοῦν ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς.** Ἦταν πολὺ εὔκολο **νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι.** Ἤξερε τὸ δωμάτιο ὅπου **ἐφυλάσσετο ἡ συλλογή, καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ** ἦταν **νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπὸ τὸ σωλῆνα τοῦ ὀχετοῦ καὶ νὰ φθάσῃ στὸ παράθυρο. Στὸ Μπράμπτον κανεὶς δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἦταν ἀναγκαῖο νὰ πέρνουν προφυλάξεις γιὰ τοὺς διαρρῆκτες.** Τὰ κοσμήματα **μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ντιοὺν γέμισε τὶς τσέπες του, ἄξιζαν μιὰ μικρὴ περιουσία.**

'Ετοιμαζόταν νὰ φύγῃ ὅταν ἄκουσε πίσω του μία ἐλαφρὰ ἀναπνοή, στριφογύρισε ἀνήσυχος καὶ εἶδε ὅτι ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν ἀνοικτὴ καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Στρὸνγκ στεκόταν μπροστά του. «Ντιούν». Ἦταν ἡ μοναδικὴ λέξη ποὺ ἐπρόφερε ὁ Στρόνγκ. 'Ο Ντιοὺν ἔρριξε ἕνα λοξὸ **βλέμμα** σ' ἕνα ἀνατολίτικο μαχαίρι περιέργου τέχνης. Τὸ κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι του καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ σκεφθῇ, τὸ ἐβύθισε αἰφνιδίως στὴν καρδιὰ τοῦ Στρόνγκ· ὅλα εἶχαν τελειώσει. 'Ο Ντιοὺν ἔσυρε

τὸ πτῶμα μέσα στὸ δωμάτιο, ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἔσβυσε τὸ φῶς, τράβηξε τὶς κουρτίνες καὶ ἔφυγε ὅπως εἶχεν ἔλθει, ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Δὲν αἰσθανόταν τύψεις. «Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτα ἄλλο», ἔλεγε στὸν ἑαυτόν του. «Μὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω ἢ νὰ πάω φυλακή». Ξανάφερε στὸ μυαλό του τὴν ἔκπληξη ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Στρόνγκ καὶ χαμογέλασε. Στ' ἀλήθεια δὲν ἐνόμιζε ὅτι ὑπῆρχε τίποτε γιὰ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ μεμφθῇ τὸν ἑαυτό του. Ὁ θάνατος τοῦ Στρόνγκ ἦταν ἀναγκαῖος γιὰ τὴ δική του ἀσφάλεια καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐκλογὴ σὲ ὅ,τι εἶχε κάνει. «Ὁπωσδήποτε, ἦταν ἕνας γέρος ἄνθρωπος καὶ πολὺ λίγα χρόνια θὰ ζοῦσε ἀκόμη».

Αἰσθανόταν ὅτι ἦταν ἀπολύτως ἀσφαλής. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ τὸν ἀνιαρό, χοντροκομμένο, μεσήλικα κοσμητατοπώλη γιὰ φόνο καὶ γιὰ λῃστεία; Δὲν εἶχεν ἀφίσει κανένα ἴχνος. Δὲν εἶχε συναντήσει κανέναν, οὔτε ὅταν ἐπήγαινε, οὔτε ὅταν ἐρχόταν. Ἡ μικρὴ κεντρικὴ ὁδὸς ἦταν ἔρημη καὶ τελείως σκοτεινὴ καθὼς ἔμπαινε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Ζοῦσε μόνος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μιὰ γυναίκα ἐρχόταν κάθε μέρα καὶ σιγύριζε, ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο δὲν κοιμόταν ἐκεῖ. Ἡ κρεβατοκάμαρά του ἦταν στὸ πίσω μέρος ἀλλὰ προτοῦ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς, ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τράβηξε τὶς βαρειὲς κουρτίνες μπροστὰ στὸ παράθυρο. Ἔπειτα ἔψαξε ἀδέξια στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε ἕνα γάντι. Μὲ ἔκπληκτο βλέμμα ἔψαξε πάλι στὴν τσέπη του καὶ μὴ βρίσκοντας αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε, ἔχωσε τὰ χέρια του σὲ ὅλες τὶς ἄλλες τσέπες του, ψάχνοντας ἀδέξια ἀνάμεσα στὰ χρυσᾶ ἀντικείμενα μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν γεμᾶτες. Αὐτὰ δὲν τὰ ἔβγαλε ἔξω.

Γιὰ κάποιον περίεργο λόγο φοβόταν νὰ τὰ κοιτάξῃ, καὶ δὲν σκεπτόταν ν' ἀδειάσῃ τὶς τσέπες του ἀπὸ αὐτά, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὰ βάλῃ στὸ χυτήριο, στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ κατάστημά του στὸ κάτω πάτωμα. Τελικὰ ἐγκατέλειψε τὸ ψάξιμο καὶ στάθηκε στὸ κέντρο τοῦ δωματίου, τὸ πρόσωπό του ἦταν μιὰ κάτασπρη μάσκα ἀπολύτου φρίκης.

Τὸ ἄλλο γάντι εἶχε χαθῇ. Εἶχε βρῇ τὰ γάντια στὴν τσέπη του ὅταν ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Στρόνγκ· τὰ εἶχε βγάλει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὰ εἶχε τοποθετήσει πάνω σ' ἕνα τραπέζι πρὶν ἑτοιμάσῃ τὰ κλοπιμαῖα. Μποροῦσε νὰ ὁρκισθῇ ὅτι τὰ εἶχε ξαναπάρει προτοῦ φύγει βιαστικά, ἀλλὰ τώρα παρουσιαζόταν τὸ τρομακτικὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶχε χαθῇ—καὶ στὴν ἐσωτερική τους ἐπιφάνεια ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομά του καὶ ἡ διεύθυνσίς του. Ἡ σκέψις τῆς ἐπιστροφῆς του στὸ σπίτι, στὸ δωμάτιο ὅπου ἔκειτο ὁ Στρόνγκ τόσο ἥσυχος καὶ ἀκίνητος, τὸν γέμισε μ' ἕνα εἶδος δεισιδαίμονος τρόμου. Ἡ ἀνάμνηση τοῦ ἀναποδογυρισμένου προσώπου τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ παράξενο βλέμμα τῆς ἐκπλήξεως παγωμένο μέσα στὴν αἰωνιότητα ἀπὸ τὸ θάνατο, ξαναγύρισε στὸ μυαλό του καὶ τὸν ἔκανε νὰ βγάλῃ μιὰ μικρὴ πνιμνένη κραυγὴ φόβου.

Στεκόταν στὸ μέσον τοῦ δωματίου, μὲ τὸ πρόσωπο κάτασπρο καὶ κηλιδωμένο ἀπὸ χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα, καὶ μὲ τὸ μυαλό του γεμᾶτο ἀπὸ ἕνα συγκεχυμένο βόρβορο ἀναποφασιστικότητος.

—«Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό», ἐτραύλισε, «δὲν μπορῶ...».

Καὶ τότε τὸ ὅραμα τῆς ἀγχόνης τὸν κατέλαβε ὁλόκληρον· τουρτούριζε σὰν νὰ εἶχε πυρετό· τὸ σῶμα του ἦταν παγωμένο. Στὶς ἐγκληματικές του ἡμέρες εἶχε ἀποκτήσει ἕνα νοσηρὸ τρόμο γιὰ τὴν ἀγχόνη. Ὁ παληὸς φόβος τὸν κρατοῦσε τώρα στὰ νύχια του, ἑκατὸ φορὲς δυνατώτερος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν ποτὲ στὰ παληὰ χρόνια. Μὲ ἀργὰ βήματα βγῆκε ἔξω στὸ σκοτεινὸ καὶ ἔρημο δρόμο. Ἡ διαδρομὴ ἦταν σὰν ἕνας ἐφιάλτης. Στὴν ἄστατη φαντασία του κάθε σκοτεινὴ γωνιὰ ἔκρυβε ἕνα φάντασμα καὶ κάποτε οὐρλιαζε βραχνὰ στὴ θέα ἑνὸς παραπεταμένου χαρτιοῦ περιτυλίγματος ποὺ κοίτονταν στὸ δρόμο του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε σὰν ἕνα πτῶμα ξαπλωμένο σὲ μιὰ σκοτεινὴ λίμνη...

*

Ἔφθασε στὸν προορισμό του. Πνιγμένος στὸν ἱδρῶτα καὶ τρέμοντας σὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, σκαρφάλωσε πάλι στὸ παράθυρο. Τὸ δωμάτιο ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι, ὅπως τὸ εἶχε ἀφίσει, ἀλλὰ σκέφθηκε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιληφθῇ ἕνα σκοτεινότερο ἀντικείμενο στὸ πάτωμα κοντὰ στὴν πόρτα. Πρέπει νὰ ἔχῃ φῶς γιὰ νὰ βρῇ τὸ γάντι καὶ ὁ διακόπτης ἦταν κοντὰ στὸ πτῶμα. Συγκεντρώνοντας ὅλα τὰ ἀποθέματα τῆς θελήσεώς του, τράβηξε τὶς κουρτίνες στὸ παράθυρο καὶ κινήθηκε κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου. Τὰ πόδια του ἄγγισαν κάτι μαλακό, καὶ ὀπισθοχώρησε μὲ ἕνα βραχνὸ λαχάνιασμα· ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ καὶ βίαια. Τὰ τρέμοντα δάκτυλά του βρῆκαν τὸ διακόπτη καὶ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε μὲ φῶς.

Ὁ Ρίτσαρντ Στρόνγκ ἦταν ξαπλωμένος στὰ πόδια του, θὰ ἔδινε ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ βλέμμα του μακρυὰ ἀπὸ αὐτό, ἀλλὰ τὸ πτῶμα ἀσκοῦσε κάποια τρομακτικὴ γοητεία πάνω του καὶ τραβοῦσε τὰ μάτια του ἀκαταμάχητα. Καθὼς ἦταν πλημμυρισμένος μὲ ἀπέχθεια, ἔσκυψε ἐμπρὸς καὶ τὸ χέρι του ἀπλώθηκε νὰ πιάσῃ τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ.

—«Ψηλὰ τὰ χέρια... Μεγάλε Θεέ... Ψηλὰ τὰ χέρια σου, ἐσὺ παληάνθρωπε».

Κοίταξε πάνω, ἀφήνοντας μιὰ λεπτὴ κραυγὴ τὸ νέο τράνταγμα στὰ παρατραβηγμένα νεῦρα του, τὸν ἔκανε σχεδὸν νὰ λιποθυμίσῃ. Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει, καὶ ὁ ἰγυιὸς τοῦ Στρὸνγκ στεκόταν ἐκεῖ, ἀπειλῶντας τον μὲ ἕνα περίστροφο. Ἀργὰ ὕψωσε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του...

*

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ποὺ συνώδευε τὸν Ντιοὺν στὴν Ἀστυνομία ἦταν ὁμιλητικὸς καί, ἐπὶ πλέον, ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ ξεχάσει προσωρινῶς ὅτι στὰ μάτια τοῦ νόμου ἕνας κατηγορούμενος εἶναι ἀθῷος μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ ἔνοχος. Ὁπωσδήποτε ἐδέχετο τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ντιούν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν παράξενο, ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας τὶς ἀποδείξεις.

—«Τὸ ξέρεις», τοῦ εἶπε «ὅτι εἶσαι ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος ποὺ θὰ εἶχα ὑποπτευθῇ ; Ἐὰν δὲν εἶχες βρεθῇ στὸ δωμάτιο μὲ τὸ πτῶμα καὶ τὰ κλοπιμαῖα στὶς τσέπες σου, ποτὲ δὲν θὰ περνοῦσες κἂν ἀπ' τὸ μυαλό μας. Δυστυχῶς γιὰ σένα, δὲν πρόλαβες νὰ φύγῃς ἐγκαίρως».

Ὁ Ντιοὺν δὲν ἀπήντησε. Τὸ σπίτι του ἦταν στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὸν Ἀστυνομικὸ Σταθμὸ καὶ ζήτησε ἄδεια γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα παλτό. Ὁ καιρὸς ἦταν κρύος, αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς νύχτας, λίγο πρὶν ξημερώσῃ.

—«Βεβαίως,» εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής, «ἀλλὰ θὰ ἔλθουμε μαζί σου».

Ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα καὶ ὡδήγησε τὸν κρατούμενό του μέσα στὸ χώλλ, ἐνῷ δύο ἀστυφύλακες ἤρχοντο ἀπὸ πίσω. Ὁ Ντιοὺν ἐσκέπτετο ὅτι δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ τοῦ δώσουν τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία διαφυγῆς, ὅταν τὸ πόδι του ἄγγισε κάτι στὸ πάτωμα. Ἔσκυψε νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ ξαφνικὰ ἐννοιωσε πὼς θὰ τρελαινόταν. Τότε ὁ ἐπιθεωρητὴς ἄναψε τὸ φῶς. Ὁ Ντιοὺν κοίταξε τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἶχε στὸ χέρι του.

Ἦταν τὸ γάντι!, τὸ ὁποῖον νόμιζε πὼς εἶχε ἀφήσει στὸ δωμάτιο μὲ τὸν δολοφονημένο ἄνθρωπο καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε ξαναγυρίσει νὰ βρῇ.

—«Ἔ! ἐσύ», φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες, «συγκρατήσου, ἄνθρωπε». Ἀλλὰ ὁ Ντιοὺν γλύστρισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. ΟΥΩΛΤΕΡ ΛΙΠΠΜΑΝ

«Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων ἀπασχολεῖ ὅλα γενικῶς τὰ Κράτη. Δι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς κοινωνιολόγους, ἐγκληματολόγους καὶ ἀστυνομικούς, ἀναζητοῦνται τὰ αἴτια, καὶ προτείνονται διάφορα ἑκάστοτε νομοθετικὰ καὶ διοικητικὰ μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ.

Ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ ἄρθρα τοῦ Ἀμερικανοῦ Οὐῶλτερ Λίππμαν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὡς μίαν σοβαρὰν πηγὴν ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων τὸν κινηματογράφον.

Αἱ γνῶμαι του προκάλεσαν τὴν ἀντίδρασιν τῆς ἑνώσεως τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τούτων ἔγραψε τὸ δημοσιευόμενον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον θέτει τὰ πράγματα ὀρθολογιστικῶς».

Ν. Α.

1. Πῶς τίθεται τὸ πρόβλημα εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Εἰς ἄρθρον μου ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, εἶχα γράψει ὅτι «ὁ κινηματογράφος καὶ ἡ τηλεόρασις, καθὼς καὶ τὰ δῆθεν περιοδικὰ προωθοῦν πρὸς βίαν καὶ ἀκολασίαν μέχρις ἀπαραδέκτου βαθμοῦ». Ἔλεγα ἐπίσης ὅτι «ἐὰν δὲν εὑρεθῇ κάποια ἀποτελεσματικωτέρα μέθοδος ἐλέγχου πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ τούτου, οἱ κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους θὰ διατρέχουν αἱ ἐλευθερίαι μας ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴν λογοκρισίας ἐφ' ὅλων τῶν μορφῶν ψυχαγωγίας τῆς νεολαίας, θὰ εἶναι ἀσφαλῶς μικρότεροι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ καταστῇ ἀδύνατος ἡ περιστολὴ τῆς βίας».

2. Γνῶμαι τῶν κινηματογραφιστῶν.

Ἡ Ἕνωσις Κινηματογραφικῶν Ἐπιχειρήσεων τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας πρόεδρος τυγχάνει ὁ φίλος μου Ἔρικ Τζῶνσον, ἀπήντησε διὰ μακροσκελοῦς ἐπιστολῆς, φερούσης τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διευθυντοῦ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων τῆς ἐν λόγῳ ἑνώσεως Ἀρθούρου Ντυμπραί. Προτοῦ συνεχίσω πρέπει νὰ εἴπω ὅτι ὡς ἔμαθα ὁ Τζῶνσον δὲν ἐδιάβασε τὸ ἄρθρον μου, οὔτε ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀπαντήσεως ποὺ μοῦ ἔγραψεν ἡ ἕνωσις. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι μακροσκελὴς καὶ διεξοδική. Ὅμως τὸ κύριον σημεῖον της, εἶναι, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ποῖος τὴν ἔγραψε, σημαντικώτατον.

Πράγματι, ὁ Α. Ντυμπραὶ δὲν ἀρνεῖται ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος κινηματογραφικαὶ ταινίαι περιγράφουν συναισθήματα βίας καὶ ἀκολασίας. Ἀμφισβητεῖ ὅμως, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἀποτελεῖ «σύγχυσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος», ὅτι αὗται διεγείρουν τοὺς νέους πρὸς τὴν βίαν καὶ τὴν ἀκολασίαν. Ὁ Ντυμπραὶ ἔχει τὴν γνώμην ὅτι ἡ προβολὴ τῶν ταινιῶν αὐτῶν «ἀντανακλᾷ τὴν ἀνησυχίαν ποὺ αἰσθάνεται ἡ κοινὴ γνώμη ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ τονισθῇ ἡ δραματικὴ της πλευρὰ μεταξὺ τῶν μεγάλων λαϊκῶν μαζῶν».

Μὲ ἄλλας λέξεις κατὰ τὸν ὑπεύθυνον ἐπὶ τῶν σχέσεων μὲ τὸν τύπον τῆς ἑνώσεως κινηματογραφιστῶν, ἡ «μόδα» τῶν ἀκολάστων ταινιῶν τοῦ τύπου τοῦ Μίκυ Σπίλλεϊ, δὲν ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐγκληματικῶν ροπῶν, ἀλλ' ἀντανάκλασιν τῆς ἀνησυχίας ποὺ αἰσθάνεται ἡ κοινὴ γνώμη ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν.

Νομίζω ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ χονδροειδῆ ὑπερβολήν. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Ντυμπραὶ κάμνει νὰ δυσπιστοῦμεν περὶ τοῦ κατὰ πόσον ἡ ἕνωσις τῶν Ἀμερικανῶν κινηματογραφιστῶν εἶναι διατεθειμένη νὰ ἐπιβάλῃ ἕνα κατάλληλον ἔλεγχον ἐπὶ τῶν ἀντικοινωνικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ἐὰν αὐταὶ εἶναι αἱ γνῶμαι τῶν καλοθελητῶν εἶναι εὔκολον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς διατὶ ὅταν πηγαίνει εἰς ἕνα κινηματογράφον ἀντικρύζει τὰ θέματα ποὺ ἀντικρύζει, δηλαδὴ μίαν ἀπὸ σκοποῦ καὶ ὑπολογισμένην ἐκμετάλλευσιν τῶν συναισθημάτων τῆς βίας, τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀκολασίας.

Ἡ θεωρία τοῦ Ντυμπραὶ θὰ πρέπει λοιπὸν ἢ ν' ἀναθεωρηθῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐθελουσίου ἐλέγχου ἢ ἄλλως νὰ κινηθῇ ἐναντίον της ὁ νόμος.

3. Ποῖος ὁ βαθμὸς τῆς ἐπιδράσεως τῶν ταινιῶν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν κοινωνικῶν παρεκτροπῶν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἀνηλίκων.

Πιστεύω ὅτι αἱ παρατηρήσεις μου αὐταί, ὅσον καὶ ἂν εἶναι αὐστηραί, δικαιολογοῦνται πλήρως ἀπὸ τὴν ἄρνησιν τοῦ Ντυμπραὶ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ προβολὴ ταινιῶν ἀκολασίας ἀποτελεῖ προτροπὴν πρὸς τὴν ἀκολασίαν. Ἐὰν τοῦτο συνέβαινε πράγματι θὰ ἦτο ἄχρηστον νὰ διατηρῇ ἡ πολιτεία μίαν πολύπλοκον ὀργάνωσιν μὲ κώδικα περὶ δημοσίας ἠθικῆς κ.λ.π., καθ' ὅσον ταῦτα δὲν θὰ ἐξήσκουν καμμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δημοσίας ἠθικῆς.

Ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ Ντυμπραὶ εἶναι ἀστήρικτος καὶ οὐσιαστικῶς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν σοφιστικὴν ἐπινόησιν διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν σοβαρὰν εὐθύνην τῆς ἑνώσεως ὅπως θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν ἀκολασίαν ποὺ τόσον τοῦ συρμοῦ ἔγινε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Αὕτη ἐπιτρέπει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐμπορίαν ἑνὸς ἰσχυροῦ «ὀπτικοῦ ναρκωτικοῦ», οὕτως εἰπεῖν καὶ ὁ Ντυμπραὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι τὸ «ναρκωτικὸν» αὐτὸ δέν ἔχει κακὰ ἀποτελέσματα.

Εἰς τὴν πραγματικότητα κανεὶς—οὔτε αὐτὸς ὁ Ντυμπραὶ—δὲν ἠμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ ἔφηβοι, ἀκόμη δὲ καὶ οἱ ἐνήλικες ἠμποροῦν νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν βίας, ἀκολασίας καὶ βαναύσου σκληρότητος, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθοῦν ἀπὸ αὐτάς. Τὸ σχετικὸν σχόλιον τοῦ Ντυμπραὶ λέγει ὅτι «ἡ ἀπεικόνισις τοῦ κακοῦ δὲν ἀποτελεῖ τὸ κύριον ζήτημα. Τὸ ζήτημα εἶναι ἐὰν ἡ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ θὰ ταχθῇ ὑπὲρ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν διαπραττόντων αὐτό. Ἐκ τοῦ κώδικος τῆς ὑπηρεσίας διαχειρίσεως κινηματογραφικῆς παραγωγῆς προκύπτει ὅτι δὲν συμβαίνει τοῦτο».

Εἰς τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαντήσω ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ὑπηρεσία πλανᾶται ἐὰν νομίζῃ ὅτι «ἡ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ» τάσσεται ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἐὰν τοῦ ἐπιδειχθῇ τοῦτο ἐν ὅλῃ του τῇ ἀσχημίᾳ καὶ διὰ τῆς τελικῆς τιμωρίας τοῦ ἐγκληματίου. Αἱ σκηναὶ ποὺ ἀπεικονίζουν ἐγκληματικὰς πράξεις εἶναι ἀπείρως ἐντυπωτικώτεραι ἀπὸ ἐκείνας ποὺ δεικνύουν τὴν ἀπονομὴν ἠθικῶν ἀμοιβῶν. Διότι μὲ αὐτὰς δοκιμάζομεν τὴν ἄμετρον καὶ χωρὶς κανένα περιορισμὸν ἐκδήλωσιν τῶν ἰσχυροτέρων βασικῶν παρορμήσεων καὶ παθῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀπεικονίσεως αὐτῆς εἶναι νὰ καταστῇ πολὺ δυσκολώτερος ὁ περιορισμὸς καὶ ἡ χαλιναγώγησις τῶν παρορμήσεων αὐτῶν. Εἰς τοὺς νεαροὺς ἰδίως, ποὺ εἶναι ἀκόμη ἀνερμάτιστοι, παρημελημένοι καὶ χωρὶς προσανατολισμόν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐπίδειξις τοῦ κακοῦ ἔχει κακὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροήν.

Σημείωσις «Χρονικῶν».

Εἰς ὅσα ὁ Οὐῶλτερ Λίππμαν ἀναφέρει εἰς τὸ ἄρθρον του τοῦτο οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν διότι δίδει ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τοῦ προβλήματος τῆς ἐπιδράσεως τοῦ κινηματογράφου ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ προβάλλει ἐντόνως τὸ ὑψίστης σημασίας παιδαγωγικὸν καὶ κοινωνικὸν τοῦτο πρόβλημα δι' ὅλα τὰ Κράτη.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν, κατόπιν συσκέψεως μὲ τοὺς ἁρμοδίους τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξη μιᾶς εἰρηνικῆς σταυροφορίας γιὰ τὴν καθαριότητα τῆς πρωτευούσης καὶ τὴν προστασία τῆς δημοσίας ὑγείας, μέσα στὰ πλαίσια τῆς ὑπ' ἀριθ. 41 Ἀστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ μέτρων ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος».

Ἡ ἀναγγελία αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἔγινε δεκτὴ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ ἀνεπιφύλακτη ἱκανοποίηση τόσον ἀπὸ τὸν ἀθηναϊκὸν τύπον ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ εὐρύτερον κοινόν, τὸ ὁποῖον κατενόησε ὅτι ἡ προοδευτικὴ αὐτὴ προσπάθεια ἀποβλέπει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ στὴν ἀνύψωση τῆς στάθμης τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς πόλεως.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐξαγγελθέντων μέτρων καθαριότητος ἄρχισε ἀπὸ τὴν προπερασμένη Δευτέρα, 27 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσημειώθησαν 379 παραβάσεις εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν. Στοὺς παραβάτας ἔγιναν μόνον συστάσεις, χωρὶς νὰ ἐπιβληθοῦν χρηματικαὶ ποιναί. Ἀλλὰ συντόμως θ' ἀρχίσῃ καὶ ἡ ὑποβολὴ μηνύσεων καὶ θὰ ἰσχύσῃ τὸ ἐπὶ τόπου πρόστιμον, ὅπως καὶ στὴν περίπτωση τῶν παραβάσεων τῶν περὶ κυκλοφορίας διατάξεων. Ἐκ παραλλήλου τὸ μέτρον αὐτὸ θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐφαρμόζεται καὶ στὴν περιοχὴ τῶν ἀκραίων Ἀστυνομικῶν Τμημάτων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεφασίσθη ὅπως ὅλα τὰ Ἀθηναϊκὰ Τμήματα συντάσσουν εἰδικὰ δελτία ἀναφορῶν γιὰ κάθε ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τὴν περιφέρειά τους καὶ ποὺ εἶναι σχετικὸν μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς πρωτευούσης ἀπὸ ἀπόψεως καθαριότητος, καταστάσεως ὁδῶν, ἠλεκτροφωτισμοῦ κλπ., ὥστε νὰ λαμβάνωνται ἀμέσως τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα.

Ἔτσι τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καλοῦνται, ὡς φορεῖς πολιτισμοῦ, ν' ἀγωνισθοῦν μ' ὅλες τους τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν καθολικὴ ἐπιτυχία τῶν μέτρων καθαριότητος τῆς πρωτευούσης, ὥστε ἡ ἐν γένει ἐμφάνισή της νὰ εἶναι ἀψόγως ὑποδειγματική, ἐν ὄψει μάλιστα τῆς θερινῆς περιόδου ποὺ πλησιάζει καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφ' ἑνὸς μὲν θ' ἀρχίσῃ ἡ τουριστικὴ κίνηση στὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ δημοσία ὑγεία θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἰδιαιτέρας προσοχῆς.

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καλοῦνται νὰ δώσουν μιὰ μεγάλη μάχη ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴ μάχη αὐτὴ ὅπως πάντα θὰ τὴν κερδίσουν καὶ θὰ δικαιώσουν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὴ γνώμη τῆς κοινωνίας ὅτι: «Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ».

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Γαμβέτα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους 8, στὴ Πλατεῖα Κάνιγγος.

Ὁ Γαμβέτας Λέων (1838—1882), γάλλος πολιτικὸς ἐπρωτοστάτησε στὴν ἐκθρόνισι τοῦ Ναπολέοντος Γ' καὶ τὴν ἐγκατάστασι δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, τὴν ἐποχὴ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου (1870). Στὸ Βερολίνιο Συνέδριο (1878), ὑπερήσπισε τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος καὶ συνετέλεσε στὴν ὑπογραφὴ τοῦ 13ου πρωτοκόλλου, τὸ ὁποῖον καθώριζε τὰ Ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα.

Γανυμήδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κουρτίου 11, στὴν Ἄνω Κυψέλη.

Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία, ὁ Γανυμήδης ἦτο νέος ὡραιότατος, γυιὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἡ ὁποία ἦτο κόρη τοῦ Σκαμάνδρου. Ὁ Δίας, μεταμορφωμένος σ' ἀετό, τὸν ἀνήρπασε καὶ τὸν μετέφερε στὸν Ὄλυμπο γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ ὡς οἰνοχόο τῶν Θεῶν.

Γαργηττίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ὀρφέως 42, στὸ Ρούφ.

Οἱ Γαργήττιοι, ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ Γαργηττοῦ, ἀρχαίου Δήμου τῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντος στὴν Αἰγηΐδα Φυλή. Ἡ πιθανὴ θέσις τοῦ Δήμου αὐτοῦ εἶναι ἡ περιοχὴ μεταξὺ Πεντελικοῦ καὶ Ὑμηττοῦ.

Γαρδικίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ξανθίππης 116, κοντὰ στὸ λόφο Σκουζέ.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ κωμόπολι τῆς Β. Ἠπείρου, τῆς περιφερείας Χειμάρρας. Οἱ κάτοικοι τοῦ Γαρδικίου τὸ 1912 ἐσφάγησαν ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασσᾶ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβολὴ ποὺ ὑπέστησαν ἡ μητέρα του Χάμκω καὶ ἡ ἀδελφή του Χαϊνίτσα, ἀπὸ τοὺς Γαρδικιῶτες.

Γαρέφη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πραντούνα 43, στὸ συνοικισμὸ Ἑλληνορώσων.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴν ἀπὸ τὶς Μηλέες Πηλίων καταγομένην οἰκογένειαν Γαρέφη, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821. Ὑπάρχει καὶ ὁμώνυμη κοινότης τῆς ἐπαρχίας Ἀλμωπίας στὸ νομὸ Πέλλης.

Γαριβάλδη Ριτσιόττι.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ροβέρτου Γκάλλι, κοντὰ στὸ θέατρο Ἡρώδου Ἀττικοῦ.

Ὁ Γαριβάλδης Ριτσιόττι δευτερότοκο παιδὶ τοῦ Ἰωσὴφ Γαριβάλδη, γεννήθηκε τὸ 1847 στὴ Νίκαια τῆς Γαλλίας, πλὴν ὅμως ἦτο Ἰταλὸς τὴν καταγωγή.

Κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπολέμησε στὸ Δομοκὸ καὶ τὸ Βελεστῖνο. Στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912 δὲν μπόρεσε νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις. Κατὰ τὸν Α' Παγκόσμιο πόλεμο ὠργάνωσε ἰταλικὸ ἐθελοντικὸ σῶμα 40.000 ἀνδρῶν. Ὁ Γαριβάλδης ὑπῆρξε ἕνας μεγάλος φιλέλλην. Ἐπιθυμία του μεγάλη ἦτο, ὅταν πεθάνῃ, τὸ φέρετρό του νὰ σκεπασθῇ μὲ τὴν Ἑλληνικὴ σημαία. Πέθανε τὸ 1924.

Γκαρνόφσκυ.

Βρίσκεται κοντὰ στὸ Θέατρο Ἡρώδου Ἀττικοῦ καὶ εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Θηραμένους 3.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτή, πρὸς τιμὴν τοῦ Γαρνόφσκυ, φιλέλληνος Πολωνοῦ ἀξ/κοῦ, φίλου τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, ὁ ὁποῖος πῆρε μέρος στὴ μάχη τοῦ Δραγατσανίου, ὅπου καὶ διελύθη ὁ ἱερὸς λόχος (7 Ἰουνίου 1821).

Γαστούνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλάτωνος 129, στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

Ἡ Γαστούνη εἶναι κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας, στὸν ὁμώνυμο νομὸ καὶ βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἀμαλιάδα. Ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ τὸν 10 μ.Χ. αἰῶνα. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀκμὴ καὶ τοῦτο γιατὶ ἀπήλαυε ἰδιαιτέρων προνομίων.

Γαυγαμήλων.

Βρίσκεται στὰ Κουπόνια (Ἅλσος Συγγροῦ) καὶ εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Περσεπόλεως 3.

Τὰ Γαυγάμηλα, χωριὸ τῆς Ἀστυρίας (σήμερον Ἰράκ), εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴ περίφημη μάχη Γαυγαμήλων (331 π.Χ.), κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τὸν Δαρεῖο. Ἡ μάχη αὐτὴ ἔκρινε τὴν τύχη τοῦ Περσικοῦ Κράτους. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου, οἱ ἀπώλειες τῶν μὲν Ἑλλήνων ἀνῆλθον σὲ 500 νεκρούς, τῶν δὲ Περσῶν σὲ 90 χιλιάδες.

Γεδεῶνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καπετὰν Χρόνα 37, στὸ συνοικισμὸ Ἑλληνορώσων.

Ὁ Γεδεὼν Μανουὴλ Βυζαντινολόγος καὶ ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας τῶν μετὰ τὴν Ἅλωσι χρόνων, γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 1854 καὶ πέθανε τὸ 1943.

Γεδρωσίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γρηγορίου Αὐξεντίου (Σεβαστείας) 33, μεταξὺ Ἠλυσίων καὶ Ζωγράφου.

Ἡ Γεδρωσία, ἀρχαία καὶ ἄγονη χώρα τῆς Ἀσίας, εἶναι τὸ σημερινὸ Βελουχιστάν. Κατὰ τὸ 325 π.Χ., ὁ Μ. Ἀλέξανδρος γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴ καὶ διερχόμενος τὶς ἔρημες καὶ ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Γεδρωσίας, ὑπέστη μεγάλες ταλαιπωρίες ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν δίψα.

Γεθσημανῆ (μετωνομάσθη εἰς ὁδὸν Ἀρέθα).

Πάροδος τῆς Α. Ἰωνίας 206, στὸν Ἅγιο Ἐλευθέριο Πατησίων.

Γεθσημανῆ ἐλέγετο, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, μικρὴ τοποθεσία κοντὰ στὴν Ἰε-

ρουσαλήμ, πέρα ἀπὸ τὸ χείμαρρο τῶν Κέδρων, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι ἐτάφη ἡ Παναγία.

Γέλωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δορυλαίου στὴ Στέγη Πατρίδος.

Ὁ Γέλων, γυιὸς τοῦ Δεινομένους, ὑπῆρξε τύραννος τῆς Γέλας (491-485 π.Χ.) καὶ ἀργότερα τῶν Συρακουσῶν. Τὸ 480 π.Χ. κατενίκησε τοὺς Καρχηδονίους κοντὰ στὴν Ἰμέρα, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ λαὸς τὸν ὠνόμασε «ἐλευθερωτὴν», ὁ δὲ Πίνδαρος χαρακτηρίζει τὸν Γέλωνα ὡς ἄξιον «τῆς αὐτῆς τιμῆς» μὲ τοὺς νικητὰς τῶν Περσῶν στὴ Σαλαμῖνα. Ὁ Γέλων πέθανε τὸ 476 π.Χ. καὶ ἐτάφη, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες θελήσεις του, ἐκτὸς τῆς πόλεως σὰν κοινὸς πολίτης.

Γενησαρλῆ ἢ Γενισαρλῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 259, στὰ Θυμαράκια.

Ὁ Γενησαρλῆς Ἰωάννης, ἀρχιστράτηγος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1853. Διετέλεσε Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Φρούραρχος Ἀθηνῶν κατὰ τὴν πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων χρονικὴ περίοδο. Ἔχοντας καὶ τὴν εἰδικότητα τοῦ μηχανικοῦ, ἀπεκάλυψε τὴν δεξαμενὴ τοῦ Ἀδριανείου. Πέθανε τὸ 1928.

Γενναδίου Ἀναστασίου.

Πάροδος τῆς Λ. Ἀλεξάνδρας 75, στοῦ Γκύζη.

Ὁ Γεννάδιος Ἀναστάσιος, πρεσβύτερος γυιὸς τοῦ Μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους, Γεωργίου Γενναδίου, γεννήθηκε τὸ 1840 καὶ πέθανε τὸ 1911. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας (1862) στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ἐξελέγη πολλὲς φορὲς βουλευτὴς καὶ ἄφησε ἐποχὴ μὲ τὴν ρητορική του δεινότητα. Ἀσχολήθηκε ἐπιτυχῶς μὲ τὴν δημοσιογραφία καὶ ἔγραψε ἱστορικὰ ἔργα.

Γενναδίου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φειδίου 4, στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Γεώργιος Γεννάδιος (1786-1854), μέγας διδάσκαλος τοῦ Γένους, «Σωτὴρ τῆς πατρίδος» ἐπονομασθείς, κατήγετο ἀπὸ τὰ Δολιανὰ τῆς Ἠπείρου. Διετέλεσε ὀργανωτὴς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς τῆς Ὀδησσοῦ καὶ ἀργότερα διευθυντὴς τῆς Σχολῆς τοῦ Βουκουρεστίου, μαθηταὶ τῆς ὁποίας, κυρίως, ἦσαν οἱ Ἱερολοχῖτες. Ἐρχόμενος στὴν Ἑλλάδα ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωσι τοῦ κεντρικοῦ σχολείου τῆς Αἰγίνης, τὸ ὁποῖο ἀργότερα μετεφέρθη στὴν Ἀθήνα (1835), ὡς γυμνάσιο. Ἐδίδαξε στὴ Ριζάρειο Σχολή, μὲ ἰδιάζουσα ἀγάπη, μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὑπῆρξεν ἀναντίρρητα ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον φωτεινὰ πνεύματα τῆς ἐποχῆς του. «Ἄνθρωπος τῶν λόγων ἀλλὰ καὶ τῶν ἔργων. Παρ' αὐτῷ δὲν ἐχωρίζετο ἡ πρᾶξις ἀπὸ τὸν λόγον. Μαχητὴς ἐν ἀμφοτέροις καὶ παλαιστὴς ἀτρόμητος προσήνεγκεν εἰς τὴν πατρίδα τὸ τε πνεῦμα καὶ σῶμα πλειστάκις ριψοκινδυνεύσας καὶ πολλάκις δοὺς πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως». Μ' αὐτὰ τὰ λόγια σκιτσάρει ἐπιφανὴς λόγιος τὴ μορφὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Γενναδίου. Ὁ ποιητὴς Γεώργιος Ζαλοκώστας, στὸ ποίημά του: «Τὰ δάκρυα» τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν καὶ στὴν ἀγγλικὴ γράφει:

«Τὶς νά μοι δείξῃ τὴν γῆν ἥτις κρύπτει τὸν ἄριστον πάντων;
Ποῦ νὰ ζητήσω, Γεννάδιε, ποῦ τῆς ταφῆς σου τὸν τόπον;
Μαύρην κυπάρισσον, ὅπου κοιμᾶσαι ποθῶ νὰ φυτεύσω.
Γόνυ νὰ κλίνω ποθῶ καὶ νὰ σπείρω ἔν ἄνθος, ἕν δάκρυ.
Ὥδε κοιμᾶται πατὴρ διδασκάλων, ἀπόστολος φώτων.
Λύκεια, κλείσθητε, ἄλυτον ἄγετε πένθος αἱ Μοῦσαι.

Γνωστὴ εἶναι καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σουηδίας (πρώην Σπευσίππου) Γεννάδιος Βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία κτίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολήν, πρὸς τιμὴν τοῦ Γ. Γενναδίου καὶ διετέθησαν πρὸς ἀνέγερσίν της περίπου 300 χιλ. δολλάρια.

(Συνεχίζεται)

'Υπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

.....

—Δὲν τὸν εἴδαμε, τὸν βεβαίωσε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς μὲ στόμα ὅλο ὑποκρισία. Τί;... Χθὲς βράδυ;...Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;... εἶναι στὸ Τερνεραί, στὸ Τερνεραί, δὲν ξέρω τίποτα! δὲν μπορεῖ νὰ εἶν' ἐδῶ! ...Ὤχ! κι' ἔπειτα... ἔ! φυλάξου! δὲν σὲ εἴδαμε!

Νὰ γυρίσῃ σπίτι του; νὰ καταστρέψῃ τὶς εὔθραστες ἀναμνήσεις του μὲ καινούργια συζήτησι; 'Ο Μάρκ δὲν εἶχε διάθεσι γι' αὐτὸ καὶ γύριζε ὡς τὸ βράδυ στοὺς ἔρημους δρόμους. Οἱ Καριὲρ παρουσίαζαν τὸ χωρὶς μάγια πρόσωπό του μετὰ τὴν ἑορτή. Μόνο μιὰ βιτρίνα ἔμενε φωτισμένη, ὅμοια μὲ τὸν νυκτοφύλακα μέσα σ' ἀποθήκη λιμανιοῦ γκρίζα καὶ παγωμένη. Αὐτὸ ἦταν τὸ μαγαζὶ ὅπου ὁ Μάρκ εἶχε κλέψει, ἔπειτα ξαναβάζει τὸ καλάθι μὲ τὰ μῆλα. Σταμάτησε μπρὸς στὴν βιτρίνα. Μέσα σὲ μιὰ χονδροκαμωμένη φάτνη, τὸ μωρὸ Χριστὸς ἅπλωνε τὸ χέρι πρὸς μιὰ μπουκάλα σαμπάνια τῶν 140 φράγκων, στολισμένη μ' ἕνα ἄστρο. Σκέφθηκε τὴν ἀρχηγὸ Φρανσουὰζ καί, μηχανικά, τίναξε ὅπως ἐκείνη τὰ ξανθά του μαλλιὰ μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. («Ἂν αὐτὴ δὲν εἶχε φύγει, τίποτα δὲν θὰ συνέβαινε».

...Τί ὥρα εἶναι;... ὁ 'Αλὲν Ρομπέρ! σκέφθηκε ἀκόμη. 'Ασφαλῶς δὲν εἶχε ἀνάψει τὸ κερί! Ἄ τότε... αὐτὸ ἦταν κόλπο, ποὺ νὰ τὰ τινάξῃ ὅλα στὸν ἀέρα, τὸν καλὸ Θεό, τὴν 'Αγία Παρθένο κι' ὅλους τοὺς παπαδάκηδες, χωρὶς κόλπα. Βάδισε πολὺ γρήγορα μέχρι τὴν ἐκκλησία στὶς Καριέρ. 'Απὸ τὸν θόρυβο, ποὺ ἀντήχησε καθὼς ἡ πόρτα ἔκλεισε, ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ἡ ἐκκλησία ἦταν ἄδεια. Πῆγε καὶ τοποθετήθηκε μπρὸς στὴ φάτνη, εὐχαριστημένος, ποὺ ξανάβρισκε συντρόφους κι' ἄλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ταβέρνα, τὸν 'Ιωσὴφ, τὴν Μαρία.... 'Ελᾶτε λοιπόν, προσευχήθηκε, πρόκειται γιὰ νὰ μὴ καταστραφῶ! Στὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ... Μικροῦ. Ποιὸς εἶν' ὁ Τρίτος; 'Η θέα τῆς 'Αγίας Οἰκογενείας, τόσον ἥσυχη, τόσο χαρούμενη, τοὔδωσε θάρρος νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι του. 'Ο πατέρας του τὸν παραμόνευε στὸ κατώφλι: «Γρήγορα»!

—Τί συμβαίνει;

'Ο ἄλλος ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὸν σύρτη.

—Πῶς τῶκαμες αὐτὸ Μάρκ; Ἂν δὲν συγκρατιόμουν, θὰ σὲ... 'Η μητέρα σου πάει νὰ σκάσῃ γι' αὐτό!

—'Αλλὰ τί;

—Μὴν κάνεις τὸν κουτό, τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα. Αὐτὸ ἦταν γιὰ νἄχουν τὸ ὄνομά σου στὴν ἐφημερίδα; Αὐτὸ εἶναι; πὲς βρωμόπαιδο.

'Ο Μάρκ πῆρε τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα του καὶ διάβασε, στὴν τελευταία σελίδα:

ΤΡΕΙΣ ΝΕΑΡΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΔΡΑΠΕΤΕΥΟΥΝ ΑΠΟ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΦΟΥ ΕΦΟΝΕΥΣΑΝ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

—Μὰ δὲν εἴμαστε ἐμεῖς! φώναξε. Πρῶτον τί θέλει νὰ πῇ «Σωφρονιστήριον»; κι' ἔπειτα δὲν ὑπάρχει «φύλακας» στὸ Τερνεραί!

—Ὄχι ἐσεῖς, ὄχι ἐσεῖς; ἔκανε ὁ πατέρας ἐνῷ τοῦ ἀποσποῦσε τὴν ἐφημερίδα μ' ἕνα χέρι ποὺ τρεμε... Μερλερὲν Πιέρ, 'Αρτὲν Πὼλ καὶ Φορζὼ Μάρκ—δὲν εἶσαι ἐσὺ ἴσως; Καὶ ὁ Ρομπὲρ δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε, δὲν σᾶς φυλάει, ὄχι;

—'Ο ἀρχηγὸς Ρομπέρ, μουρμούρισεν ὁ Μάρκ, ἐνῷ ἔπεφτε καθιστὸς πάνω στὸ κρεβάτι. Κι' ἀμέσως, ἔπειτα ρώτησε: ἡ Μαμὰ διάβασε τὴν ἐφημερίδα; καὶ ὁ Ζωζό;... Καλά... Ἄκουσε, ἡ καλύτερα αὐτὴ εἶναι μιὰ ἱστορία φτιακτή...

—Μ' ἀφοῦ τὸ γράφει ἡ ἐφημερίδα!

—Ἤ μᾶλλον, ὁ Πάουλο εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ κτύπημα πίσω ἀπὸ τὴν ράχη μας... Μὰ βέβαια! βέβαια! Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀποτραβιέται, τὸ κτῆνος... Κι' ὁ Μερλερὲν νόμιοε ὅτι ἤμουν ἐγώ, κρύφτηκε κι' ὁ ἀδελφός του μὲ πέταξεν ἔξω! Ὤχ! μπαμπᾶ, μπαμπᾶ, τί νὰ κάνω;

—Μοῦ ὁρκίζεσαι ὅτι δὲν εἶσ' ἐσύ; ὅτι δὲν ἤξερες τίποτα γι' αὐτό;.. Τότε, θὰ σὲ κρύψω! θὰ σὲ ξελασπώσω...

Τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς αὐτουνοῦ, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ! 'Αλλά, οἱ ἀνυπεράσπιστοι ἄνθρωποι, ὅμοιοι μ' ἐκείνους, ποὺ δὲν ξέρουν νὰ κολυμβοῦν, δὲν ἐνεργοῦν, παρὰ ἀσυγχρόνιστα....

—Τί θὰ πᾷς νά...

—Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ στὸν κύριο Λαμύ.

—Δὲν ξέρεις ἀκόμα ὅτι δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα νὰ εἶσαι ἀθῷος; δὲν σοῦφτασε τὸ κόλπο μὲ τὰ μῆλα;

—Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ στὸν κύριο Λαμύ, ξανᾶπεν ὁ Μάρκ. Ξέρω, ποῦ κάθεται, μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί του, γιὰ νὰ τοῦ γράψω...

—Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων! δὲν θἄναι κἂν ἐκεῖ...

—Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ στὸν κύριο Λαμύ, εἶπεν ὁ Μάρκ ἀκόμα μιὰ φορὰ καί, ἂν, ἔπρεπε νὰ πῇ μίαν ἀκόμα λέξι, θὰ εἶχε ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς. 'Αγκάλιασε τὸν πατέρα του καὶ ἐλευθέρωσε τὴν πόρτα.—Τίποτα στὴ μαμά, ἔ;... Καὶ πρὸ πάντων τίποτα στὸν Ζωζό!

—Καλὴ τύχη, τοῦ εἶπεν ὁ πατέρας του μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

'Ο Μάρκ ἔκαμε ὅλο τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια: «Στοὺς δρόμους, ἔχω μιὰ πιθανότητα νὰ τοὺς ξεφύγω ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια! 'Ενῶ μέσα στὸ μετρό...»

'Απόφευγε ἔξυπνα τὰ φῶτα, βάδιζε πολὺ γρήγορα καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Μὲ λίγα λόγια ἔδινε στὸν ἑαυτό του ὅλες τὶς πιθανότητες, νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχή. 'Αλλὰ τὸ Παρίσι, ποὺ χώνευε τὸ ρεβεγιόν του, καὶ κοιμόταν ὄρθιο, περιγελοῦσε αὐτὸ τὸ μεγάλο, ξανθὸ ἀγόρι, ποὺ ἔτρεχε μέσα στοὺς δρόμους του, διασχίζοντάς τους μὲ κόλπα, σὰν ἕνας χαμένος σκύλος... Ἄλλωστε, οἱ Χωροφύλακες τῆς Μελοὺν τελείωναν τὴν τοπική τους ἀνάκρισι καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμα κινητοποιήσει τὴ δικαστικὴ ἀστυνομία.

'Ο Μάρκ δὲν αἰσθάνθηκεν ἀσφαλὴς παρὰ ἀφοῦ ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου κατοικοῦσεν ὁ κύριος Λαμύ. Ἄφησε τὸ ἀσανσέρ, (πρὸ πάντων μὴν ἀφήνῃς νὰ σὲ κλείσουν!) ἀλλ' ἀνέβηκε τρία-τρία τὰ σκαλοπάτια. Τὸ Δικαίωμα 'Ασύλου... Οἱ μαγικὲς αὐτὲς λέξεις τοῦ ξαναρχόντουσαν στὴ μνήμη, μὲ τὴν φωνὴ τοῦ Τομαβάκ, ἀπὸ τὰ βάθη ἑνὸς μαθήματος ἱστορίας. «Στοῦ κύριου Λαμύ, δὲν θὰ μποροῦν νὰ μὲ πιάσουν».

Ἦταν ὁ Ζεράρ, ὁ γυιὸς τοῦ κυρίου Λαμύ, ποὺ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνήσυχο βλέμμα, αὐτὸ τὸ λαχάνιασμα.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ : 'Υπαρχιφύλαξ κ. Σταυρόπουλος Γεώργιος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : κ.κ. Λέλος Βασίλειος, Παναγιωτακόπουλος Νικόλαος καὶ Πανίτσας Δημήτριος.

***

ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ κ. Χαραλάμπης Σπυρίδων.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφύλακες κ.κ. Πανταζῆς Θωμᾶς, Μασούρας Σωτήριος, Ζερβὸς Κωνσταντῖνος καὶ Μαράκης Στυλιανός. 'Επίσης, ὡς μὴ κριθεὶς ἱκανὸς πρὸς μονιμοποίησιν διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ μαθητευόμενος ἀστυφύλαξ κ. Μπάτσας Νικόλαος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἀκολούθως : 'Αστυνόμους Β' κ.κ. 'Αλισαφάκην Εὐστράτ. καὶ 'Αδαμόπουλον Ταξιάρχην, 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Παπακώσταν Σεραφεὶμ καὶ Φιλιππακόπουλον Διονύσ. καὶ ἀστυφύλακας κ.κ. Παναγόπουλον Παναγ., Γραμμένον Γεώργ., Πολίτην Σοφούλην, Τσελούνην Νικόλ., Γιανναρόπουλον ἢ Πριόβολον Χαρ., Δαμικούκαν Σπυρίδ., Μηλιώνην Δημήτρ., Παρίσην Νικόλ., Τσάσην Γεράσιμον, Δαβλάκην Κωνστ., Βαμβακόπουλον Λεων., Παπαγεωργίου Νικόλαον, 'Αντωνόπουλον Γεώργ., Διαμαντόπουλον Χρῆστ., Νικολουδάκην Μιχ. καὶ Τσιλιγιάννην Χαράλαμπον, διότι οὗτοι ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ ὄντες πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀπεργῶν οἰκοδόμων ἔξωθι τοῦ 'Εργατικοῦ Κέντρου 'Αθηνῶν τὴν 1-12-1960 καθὼς καὶ εἰς τὴν διαδήλωσιν αὐτῶν τὴν 2-12-1960 ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὴν ψυχραιμίαν, θάρρος, αὐτοθυσίαν καὶ δραστηριότητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός των, πρὸς παρεμπόδισιν τῶν συγκεντρωθέντων ὅπως προβῶσιν εἰς ἐκνόμους ἐνεργείας, ὑπέστησαν σωματικὰς βλάβας καὶ κακώσεις κατὰ τὸ μᾶλλον σοβαρᾶς μορφῆς.

—Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς 'Αστυνόμους Α' κ.κ. Κασίμην 'Ιωάννην, Πολίτην 'Ηλίαν καὶ Μπιτούνην Νικόλαον, 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Σαρλῆν 'Αθανάσ. καὶ Μπέσσαν Γεώργ., 'Ανθυπαστυνόμον κ. Τσάκαν Ἄγγ., 'Υπαρχιφύλακας : κ.κ. Τσουτσαῖον Δημήτρ., Δεναξᾶν 'Αλέξ. καὶ ἀστυφύλακας : κ.κ. Βακάκην 'Αντ., Λεονάρδον Γεώργ., Σιατῆν 'Αριστοτ., Κόκκορην 'Ιωάν., Σφυριᾶν Νικόλ., Στασινόπουλον Λάμπρον, Μπατσαλιᾶν Δημήτρ., Πετουσάκην 'Εμμαν., Διαμαντόπουλον Νικόλ., Δημητρακόπουλον 'Αναστ., Κωσταρᾶν 'Ανδρ., Πιλαφᾶν Γεώργ., Λιαρομμάτην Κωνστ., Βελέντζαν 'Ιωάνν., Κωνσταντόπουλον 'Ιωάνν., Κοκκόρην Κωνστ., Δελῆν Νικόλ., Λιάρον 'Αθανάσ., 'Ιωαννίδην Μᾶρκον, Γαγάνην 'Ιωάνν., Στιβακτάκην Μιχ., Σμυρλῆν Περικλῆν, Λαϊνάκην Εὐθύμιον, Σάββαν Παναγ., Δαμιανάκην 'Αλέξ., Λειβαδίτην Νικόλ., Παπαμικρούλην 'Ηλίαν, Πανόπουλον Εὐάγγ., 'Αντωνίου Γεώργ., Τούμπαν Κωνστ., Κορώνην Παναγ., Πανταζόπουλον Παναγ., Κασιάδην Γεώργ., Πίτταν Γεώργ., Τσαπάραν Παναγ., Κούκουραν Κωνστ. καὶ Τσιουρδίνην Δημήτρ., διότι οὗτοι ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ ὄντες κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀπεργῶν οἰκοδόμων ἔξωθι τοῦ 'Εργατικοῦ Κέντρου τὴν 1-12-1960 καθὼς καὶ εἰς τὴν διαδήλωσιν αὐτῶν τὴν 2-12-1960 ἔξωθι τοῦ Δημαρχείου, ἐπέδειξαν ἀξιέπαινον ψυχραιμίαν, θάρρος, αὐτοθυσίαν καὶ δραστηριότητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόν των ὡς καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ των νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς ἀπεργοὺς ὅπως προβῶσ ν εἰς ἐκνόμους ἐνεργείας, ὑπέστησαν κακώσεις καὶ τραυματισμοὺς ἐν τῇ ἐκτελέσε τῆς ὑπηρεσίας των.

—Τέλος διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια εἰς τούς : Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Ὑφαντῆν Δημήτριον καὶ Κατσιώλην Ἀπόστολον, Ἀνθυπαστυνόμον κ. Μαρκάκην Κωνστ., Ἀρχιφύλακας : κ.κ. Παπαϊωάννου Ἀπόστ., Δημητρέλον Δημήτρ., Κόκκινον Γεώργ., Κοτέαν Γεώργ. καὶ ἀστυφύλακας : κ.κ. Παναγάκον Βασίλειον, Νικολακόπουλον Ἠλίαν, Οὐλῆν Ἀναστ., Κολοβὸν Κωνστ., Καραμέταν Χρῆστ., Τσάμην Ἀντ., Κατσιφῆν Χρῆστ., Λουρίδαν Γεώργ., Μπολοβίνην Νικόλ., Ράλλην Ἀναστ., Σκούραν Ἠλίαν, Ζαφείρην Ἰωάν.,Γιώτην Γεώργ., Κατόλαν Λάμπρον, Πατρώνην Δημήτρ., Μπαλακτσίδην Μιχ., Τσαγκαράκην Δημήτριον, Περιβόλαν Κωνσταντῖνον, Κακαρούκαν Ἠλίαν, Νικάκον Γεώργιον, Τσιρώνην Βασίλειον, Μποῦλον Ἀναστ., Τσάκωναν Χριστόφ., Τζέκον Σπυρίδ., Κοζίρην Βασίλ. καὶ Καρκάνην Δημήτρ., διότι οὗτοι ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ ὄντες κατὰ τὰς ὡς ἄνω συγκεντρώσεις τῶν ἀπεργῶν οἰκοδόμων καὶ ἐπιδειξάμενοι εὐψυχίαν, θάρρος, αὐτοθυσίαν καὶ δραστηριότητα, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς ἀπεργοὺς ὅπως προβῶσιν εἰς ἐκνόμους ἐνεργείας ὑπέστησαν μώλωπας καὶ τραυματισμοὺς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχίζει κάθε Σάββατο μεσημέρι τὴν μετάδοση τῶν διαλεκτῶν ραδιοφωνικῶν προγραμμάτων της γιὰ τὰ ὁποῖα οἱ κριτικὲς τοῦ κοινοῦ εἶναι ἐνθουσιώδεις.

—Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς 4/3/1961 ἄνοιξε μὲ σκίτσα ἀπὸ τὴ φύση καὶ συνθήματα ἀγάπης καὶ αἰσιοδοξίας γιὰ τὴ ζωή, μὲ μελλωδικὴ κινηματογραφικὴ ὑπόκρουση. Τὸ πρόγραμμα ὅλο, ἐν συνεχείᾳ, ἀφιερώθηκε στὴ δράση τῶν κλεπτῶν πορτοφολίων μὲ διαφωτιστικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινόν. Τὸ καθοδηγητικὸν αὐτὸ μέρος τῆς Ἐκπομπῆς εὐχαρίστησε ξεχωριστὰ τὸ εὐρὺ κοινόν, ποὺ ἔδειξε ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν καὶ τραγούδια μὲ τὴν Ρένα Βαλχοπούλου, τὸ τρίο Μπελκάντο, τὴν Γιώτα Λύδια καὶ τὸν Ἀρχιφύλακα Μάνθο Φελώνη.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 11/3/1961 ἦταν ἀφιερωμένο στὸν σκοπὸ ἀστυφύλακα, τοῦ ὁποίου ὑπογραμμίστηκαν οἱ πολλαπλὲς κοινωνικὲς ὑπηρεσίες. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθησαν συνεντεύξεις μὲ ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας, τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως καὶ τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν, ποὺ ἐνεθουσίασαν τοὺς ἀκροατάς.

Ἐπίσης μετεδόθη ἕνα ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα τραγουδιῶν.

Ἰδιαίτερα εὐχαρίστησε τὸ μέρος τῆς Ἐκπομπῆς τὸ ἀναφερόμενο στὴν παληὰ Ἀθήνα, μὲ περιγραφικὰ σκίτσα τῆς ζωῆς της.

(Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Σπῦρος Πηλός. Συμμετέχει ἡ ἠθοποιὸς Λίλιαν Πανᾶ).

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ τ. Ὑπαστυνόμος κ. Ρώσσης Δημήτριος προσέφερεν ὡς δωρεὰν εἰς τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ὑπαλλήλων Ἀστυνομίας Πόλεων δραχμὰς 300, εἰς μνήμην τῆς ἀποβιωσάσης ἐξαδέλφης του Νόλας Κωνσταντινίδου.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30΄-1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.